

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HARLEQUIN®

Bestseller

2
Roman
Bir Arada

DEBBIE MACOMBER

İnat ve Gurur Altın Nehir

HQN BS 2014/12

USA TODAY bestselling author

Bestseller

"Dünyaca ünlü yazarların
aşk dolu en sevilen eserleri..."

DEBBIE MACOMBER

İnat ve Gurur

Dr. Jane, kocası Cal Patterson ve iki çocuğuyla, Teksas'ın dedikoduyu çok seven küçük kasabası Promise'de mutlu bir aile kurmuştu. Çok güzel ama tehlikeli bir kadın olan Nicole Nelson'ın kasabaya döndüğü günlerde, Jane kısa bir süreliğine kasabadan ayrılır ve geri döndüğünde de, duyduğu dedikodular yüzünden kocasına olan güvenini kaybederek, evliliğini bitirme kararı alır.

Son derece gururlu biri olan Cal ise, karısına hiç itiraz etmeden onun bu kararını kabul eder.

İnat ve gurur, her ikisini de esir almıştır.

Altın Nehir

Nişanlısı tarafından terk edilen Caroline Myers, teyzelerinin hediye ettiği bir geziye çıktığını sanarak, kendini Alaska'da son derece sıra dışı bir kasabada bulur. Ancak teyzelerin asıl niyeti çöpçatanlıktır ve planları, Caroline'in mektupla gelen bir eş olarak, Noel akşamını yakışıklı Paul Trevor'ın evinde geçirmesidir.

ISSN 2148-2063

HARLEQUIN®

Bestseller

www.harlequintr.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul
ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının
bandrol taşıması zorunlu değildir.

Fiyatı: 11,90 TL / Kıbrıs:15,90 TL Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org> HQN BS 2014/12

DEBBIE MACOMBER

Altın Nehir

Çeviri
Zeynep Arda

EKİP A.Ş.

Mühürdar Cad. Uras Apt. No.83/1
Kadıköy - İSTANBUL
Tel: (0216) 418 12 72 (pbx) Faks: (0216) 338 87 12
info@harlequintr.com – www.harlequintr.com
Ücretsiz Harlequin Ansiklopedisi
www.HarlequinAnsiklopedisi.org
twitter.com/harlequintr

İngilizce Adı: RETURN TO PROMISE
Türkçe Adı: MAIL-ORDER BRIDE

Copyright © 1987 by Debbie Macomber

Copyright © 2014 Ekip A.Ş.

ISSN 2148 – 2063
201412406

SÜRELİ YAYIN

Yayının Adı: Harlequin Bestseller

Tüzel Kişiliği: Ekip Hizmet Eğitim Danışmanlık Ticaret ve Sanayi A.Ş.

İmtiyaz Sahibi ve Uyuğu: Namık Gedik T.C.

Sorumlu Müdür ve Uyuğu: H. Rıza Bankoğlu T.C.

İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1

Kadıköy – İstanbul – Türkiye

Yayının Süresi: 30 günde bir Türkçe

Baskı: Umut Kağıtçılık San. Tic. Ltd. Şti. Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Han

No: 11/1 Merter – İstanbul – Türkiye

Baskı Yeri : TÜRKİYE

Türkiye Dağıtım Şirketi: YAYSAT

Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul

Tel:090212622222

Tamamen veya kısmen her şekilde çoğaltma hakkı da dahil bütün hakları saklıdır. Bu eser, Harlequin Books S.A. ile EKİP A.Ş. arasında yapılan ortak düzenleme çerçevesinde yayınlanmıştır.

Bu eser gerçek bir hikâyeye dayanmamaktadır. Eserde yer alan isimler, karakterler, mekânlar ve olaylar, yazarın imgelemenin bir sonucudur ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve hayatta olan veya vefat eden gerçek kişilere, ticari kuruluşlara, olaylara veya mekânlara benzerlikler tamamen tesadüftür.

Baskıda görülen ticari markalar, Harlequin Books Limited'in veya onun bağlı ortaklıklarının tescilli markalarıdır ve diğer taraflarca bir telif sözleşmesi çerçevesinde kullanılmaktadır. Kapaktaki Sanatsal Çalışma, sanatsal çalışmanın yaratıcısının izni ile kullanılmıştır. Bütün hakları saklıdır.

Ekip Anonim Şirketi'ne ait bir yayının, Türkiye'de Yaysat A.Ş. dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

ROMANIN KAHRAMANLARI

Caroline Myers

Romanın kadın kahramanı

Paul Trevor

Romanın erkek kahramanı

Ethel ve Mabel

Caroline'in teyzeleri

Larry Atkins

Caroline'in eski nişanlısı

Tanana ve Thomas Eagleclaw

Altın Nehir'de yaşayan bir çift

Walter Thundercloud

Paul'un ondan yaşça büyük bir arkadaşı

Altın Nehir

Alaska'da ufak bir kasaba

Fairbanks

Alaska'nın önemli şehirlerinden biri.

~ GİRİŞ ~

“CAROLINE için çok endişeleniyorum.” Ethel Myers, zarif porselen fincanındaki çaydan bir yudum aldı. Elinde, kenarına dantel geçirilmiş bir mendil tutuyordu. Gözünün kenarında bir damla belirir gibi olunca hemen mendili gözüne dokundurdu. “Sevgili kardeşim, bugün çay biraz sert mi olmuş dersin?”

“Evet,” diye onu onayladı Mabel. “Babam, koyu çayın insanın problemlerini çözmesine yardımcı olduğunu söyler, biliyorsun.”

“Bizim de Caroline için bir şey yapmamız gerekiyor.”

Mabel kederli bir şekilde başını iki yana salladı. “İkimiz de yıllar önce düzgün birer beyefendiyle evlenebilseydik...”

Ethel hemen atıldı. “Ah, evet. Böylece tatlı çocuğa nasıl yardım edebileceğimizi bildirdik.” Ethel’in açık mavi gözleri bir an parladı. “Biliyor musun, bir keresinde George Guettermann bana talip olmuştu.”

“Annemiz de onu pek beğeniyordu diye hatırlıyorum.”

“Ama babamız en başından beri kuşkuluydu.”

Mabel derin bir iç geçirdi. “Oysa Bay Guettermann çok iyi biriydi.”

Ethel’in narin yüz hatlarında hevesli bir ifade belirdi. “Çoktan evlenmediyse tabii.”

“Bak sen şu haine!”

“Onu affetmeyi bilmemiz gerekir kardeşim.”

Mabel başıyla onayladıktan sonra demliği kaldırdı. “Caroline’in şu genç adamını düşünüyordum. Bir fincan daha ister misin kardeşim?”

“Ah, içelim mi dersin?” Ethel hıçkırığını bastırmak için elini ağzına götürdü, utanmış görünüyordu.

"Ona bir şekilde yardım etmemiz gerekiyor."

"Evet," diye onayladı Ethel. Bu sırada Mabel, kenarı altın yaldızlı fincanını dolduruyordu. "Zavallı Caroline."

"O adamın gözlerinde bir şey vardı."

"George'un mu?"

"Hayır kardeşim. Caroline'in genç sevgilisinin."

"Doğru, onun gözlerinde sahiden de bir şey vardı." Ethel çayından bir yudum daha aldı.

"Düşünmemiz gerek!"

"Evet, düşünelim. Caroline için ne yapabiliriz?"

"Keşke annesi hayatta olsaydı."

"Ya da anneannesi."

"Anneannesi mi?"

"Belki de büyük büyük anneannesi. O ne yapılacağını bilirdi." Ethel gülmüsedti. "Kur yapma konusuna söylediklerini hatırlıyor musun? Bunun şart olmadığını söylemişti."

"Anneannesi daha iyi bilirdi. Asa Myers onu diğer sipariş gelinler gibi Seattle'a getirmişti. Anneannesi, büyükbabayla yirmi dört saat geçmeden evlenmişti bile."

"Gerçekten de flört gereksizmiş demek ki çok mutluydular."

"Mutlu ve uyumlu."

"Yedi çocukları olduğuna göre iyi anlaşıyorlardı diyebiliriz." Ethel keyifle kıkırdadı.

Mabel çayından bir yudum daha alarak, "Bugünlerde görücü usulü evlenilmemesi çok yazık doğrusu," dedi.

"Keşke Caroline'e bir koca bulabilseydik."

"Ama kardeşim..." Mabel kuşkuluydu. Elli yıldır kendilerine koca bulamamışlardı, sevgili yeğenlerine nasıl bulacaklardı?

"Kardeşim, kardeşim! Nasıl çözeceğimizi buldum galiba." Ethel'in sesi heyecandan titriyordu.

"Evet?"

"Caroline de mektupla evlenir."

Mabel kaşlarını çatı. "Artık bu dönemde, hele onun yaşında yapılmıyor bu işler."

Ethel gazeteyi karıştırıp ilanlar bölümüne geldi. Aradığı ilanı bulunca kardeşine uzattı. "Bak, oku şunu."

Mabel ilanı yüksek sesle okurken sesi titriyordu. "Aranıyor. Otuz iki yaşındaki Alaskalı bir erkek eş arıyor. Fotoğraf gönderin. Ulaşım sağlanacaktır." İlan Paul Trevor adına verilmişti ve bir posta kutusu numarası vardı.

“Cesaret edebilir miyiz kardeşim?”

“Etmek zorundayız. Caroline çok mutsuz.”

“Kendi kocasını seçme şansı vardı aslında.”

“Yanlış seçim yaptı ama. Alçak adam onu mihrabın önünde bırakıp kaçtı.”

“Pislik!”

“Elbette niyetlendiğimiz şeyi ona söyleyemeyiz.”

“Haklısın, kesinlikle karşı çıkar.”

“Çay gerçekten iyi olmuş, biliyor musun?”

“Kesinlikle! Biraz daha ister misin?”

“Her zaman kardeşim.”

Caroline, Larry'nin nikâha gelmeyeceğini, onun hiçbir zaman anlaşılamadığı aptal kardeşinden öğrenmişti. Larry böyle hayatı bir şeyi ona haber vermesi için kardeşini seçmişti. Caroline huzursuzca kıpırdandı, sırf bunun için bile kızgındı Larry'ye. Kendisini tarifi imkânsız bir şekilde aşağılanmış hissetmişti o zaman, hâlâ da o duygudan kurtulmuş değildi.

İlk bir hafta eve kapanmış, dışarı adım atmamıştı. Gelen telefonları açmamış, onu avutmak için uğrayan arkadaşlarının da yanına çıkmamıştı. Zavalı teyzeleri o dönemde onun etrafında pervane olmuşlar, sevgili yeğenleri için ne yapacaklarını şaşırılmışlardı.

Caroline yemeden içmeden de kesilmişti, bir hafta boyunca boğazından doğru dürüst bir şey geçmemişti. Bitkin düşene kadar ağlıyor, yorgunluktan sızıp kalıyor, kâbuslarla dolu kötü bir uykudan sonra kalkıp yeniden ağlamaya başlıyordu.

İki yaşlı kadın onun en sevdiği yemekleri yapmışlar, iki lokma bir şey yemesi için yalvarmışlardı. Caroline'in yanında ya Ethel ya da Mabel teyzesi durmuştu hep. Caroline teyzeleri aklına gelince kendi kendine gülümsedi, ikisini de çok seviyordu. Akranları gibi dünyadan ellerini eteklerini çekmek yerine, gençle genç olmayı bilen, yaşama sevinciyle dolu kadınlardı ikisi de.

Caroline'e de çok düşkünlerdi.

Caroline'in eve kapandığı dönemde, sadece yemek yemesi için ısrar ederek üstüne titremekle kalmamışlar, onun hastalanacağından korkup, sürekli olarak ateşine bakmayı alışkanlık hâline getirmişlerdi. Anlattıklarına göre, insanın üzüntüden ateşi aniden yükselebiliyor, bu da onun çok ciddi bir şekilde hastalanmasına sebep olabiliyormuş. Caroline o yarı uykulu hâliyle teyzelerinin ateşi yükselen insanların yaşadıkları konusunda anlattıkları hikâyeleri dinlemişti. Aradan aylar geçtikten sonra bile her fırsatta ateşine bakmayı ihmal etmiyorlardı.

Aradan bir ay geçtikten sonra Caroline yavaş yavaş üzerine çöken ağır depresyondan kurtulmaya başlamıştı, kendine geliyor gibiydi. Arada gülümüyor ya da gülüyordu ama teyzeleri yine de onun iyileştiğine ikna olmuyordu. Caroline'i ne zaman biraz dalgın görseler anında dilinin altına bir termometre yerleştirip, endişeyle birbirlerine bakıyorlardı. Caroline, artık konuşmadan, gözleriyle anlaşılabilen bu iki yaşlı kadının onun için ne kadar üzüldüklerini bakışlarından anlayabiliyor, çok sevdiği bu iki insanı üzdüğü için daha da üzülmüyordu.

Larry düğün gününden sonra onu bir kez aramış, defalarca özür dilemişti. Onunla yüz yüze görüşmeye henüz cesaret edemediği için telefon ettiğini söylemişti, sesi çok kötü geliyordu. Muhtemelen o da yaptığı şeyden dolayı çok üzgündü.

Larry kötü bir insan değildi aslında. Eğer Caroline ona çok âşık olmasaydı, Larry'nin evlilikten kaçmakla ikisine de büyük bir iyilik yaptığını kabul edebilirdi. Belki de gerçekten, Larry'nin düşündüğü gibi, birbirlerine evlilik için hiç uygun değillerdi.

Caroline'in önemsiz olduğunu düşündüğü farklılıkları ya da farklı şeylerden zevk almaları ileride evliliklerinin bozulmasına neden olacak kadar ciddi sorunlar yaratacaktı. Caroline bundan hiçbir zaman emin olamayacaktı.

Şimdi, aradan aylar geçtikten sonra Larry'yi düşünmeden, onun ne yaptığını, nerede olduğunu merak etmeden ya da onun kollarında olduğunu hayal etmeden uzun saatler geçirebiliyordu. Yine de onu başka bir kadınla birlikte düşünemiyordu, bunu düşünmek bile kalbine keskin sancılar saplanmasına neden oluyordu, onun için çok fazlaydı. Caroline bu yersiz kıskançlığı da aşacağını biliyordu.

Aslında bu tecrübe ona çok şey öğretmişti.

Larry'yle yaşadıklarından sonra, düşündüğünden daha güçlü bir yapısı olduğunu anlamıştı Caroline. Düğün iptal edildikten sonraki bir haftayı evde perişan bir hâlde geçirse de bir haftanın sonunda başını dimdik tutarak işine dönmüştü.

İnsanların acıyan ya da soran bakışlarına aldırmadan, bir hafta öncesindekiler hiç yaşanmamış gibi hayatını yeniden yaşamaya başlamak hiç kolay değildi ama Caroline bunu büyük bir soğukkanlılıkla, mağrur bir ifadeyle başarmıştı. Doğrusu kendisi bile bu kadarını yapabileceğini bilmiyordu, şaşırmıştı.

Sonuçta, bir kadın için felaket olarak nitelendirilebilecek bir olayı, daha akıllı bir kadın hâline gelerek atlatmıştı. Üstelik her şeye rağmen geleceğe dair umutlarını da yitirmemişti. Biliyordu, onu, çok alışıldık olmayan yanlarıyla da sevebilecek bir erkek mutlaka çıkacaktı karşısına. Birbirlerine âşık olduklarında da Caroline evliliği yeniden düşünebilirdi. Ancak bunun için çok uzun bir zaman geçmesi gerekiyordu.

Uçak Fairbanks'e inerken Caroline ceketıyla çantasını alıp inmeye hazırlandı. Hava hâlâ karanlıktı ama gün doğmaya başlamıştı. Gerçekten de, teyzelerinin söylediği gibi havaalanında onu bekleyen birisi vardı. Caroline uçaktan indiğinde, gür kaşları ve bıyıkları olan orta yaşlı bir adamın, üzerinde isminin yazılı olduğu bir kartonu havaya kaldırdığını gördü.

“Merhaba, Caroline Myers benim,” dedi adama.

Adam kocaman gülümseyerek elini uzattı. “Alaska’ya hoş geldiniz. Adım John Morrison.”

Caroline adamdan hemen hoşlanmıştı, tokalaştılar. “Teşekkürler John.”

Adam Caroline'e uzun uzun baktıktan sonra çenesinin kenarını ovdu. Sonra başını iki yana sallayarak sırttı. "Paul en iyisini yapmış," dedi kendi kendine sonra.

"Efendim?"

"Ah, yok bir şey." John yine başını iki yana salladı. "Sadece çok şaşırımdım. Senin yarın kadar çekici birisiyle ortaya çıkacağını sanmıyordum. Arkadaşın yok herhâlde?"

Caroline bu bıyıklı pilotun söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştı. Herhâlde daha önce hiç yalnız bir kadınla uçmamış olmalıydı. Caroline de Alaska'da bir hafta kalacak diğer turistler gibiydi. Teyzelerinin sıkı sıkıya tembihlediği gibi bol bol dinlenmeyi düşünüyordu. Ayrıca Alaska'nın büyüleyici arazilerinde uzun yürüyüşler yapabilmeyi de umuyordu.

Teyzeleri Paul Trevor'dan sık sık söz ettikleri için Caroline onların adamı ona rehberlik etmesi için tuttuklarını var saymıştı. Doğrusu ona etrafı gezdirecek bir rehber hayır demezdi. Çevrede görülecek ya da yapılacak çok şey vardı.

John onun valizini ve teyzelerinin özenle hazırladığı sırt çantasını da aldıktan sonra Caroline'i tek motorlu Cessna uçağının yanına götürdü, uçağa binmesine yardımcı oldu.

"Çok uzun sürmez," dedikten sonra kulaklıklarını takıp kontrol panelindeki çeşitli düğmeleri çevirmeye başladı. Yakası kürklü montunun fermuarını kapatırken dönüp Caroline'e baktı, kaşlarını çatı. O sırada kontrol kulesinden talimatlar gelmeye başlayınca dikkatini telsize verdi. Biraz sonra uçak havalandı, gökyüzünde süzölmeye başlamıştı. Caroline biraz tedirgin bir şekilde ellerini birleştirdi. Uçmaya alışkındı ama büyük yolcu jetlerinden sonra Cessna fazla ufak ve dayanıksız görünüyordu.

"Arkadaki kutuların arasına baksana bir," dedi John. Başıyla arkada, Caroline'in eşyalarının yanında duran kolileri ve çuvaları göstermişti.

"Neye bakacağım?"

"Bir mont olacak orada. Buralar buz gibi soğuktur, üzerindeki o ince ceket seni sıcak tutmaz."

"Peki." Caroline emniyet kemerini çözüp koltuğunun üzerinden arkaya eğildi. Kutularda ve çuvalarda yığınla kışlık kıyafet vardı.

"Paul senin bunlara ihtiyacın olacağını düşünmekte haklıymış. Umarım çizmeler de olur, bulabildiğim en iyisi bunlardı."

"Çizme mi?"

"İnan bana bayan, çok ihtiyacın olacak onlara."

"Çok pahalı olduklarını tahmin ediyorum." Caroline'in yanında kredi kartları vardı ama Paul Trevor bütün limitini kışlık gardırobuna harcayacağını düşünüyorsa çok yanılıyordu.

Caroline kıyafetlerin arasından kalın bir mont bulup çıkardı. Mont o kadar büyüktü ki neredeyse dizlerine geliyordu. Ceketini çıkarıp yün bir gömlek giydi. Uçak inerken de montu giydi.

"Yanında ne getirdin?" John, Caroline'in ayaklarının dibinde duran çantayı gösteriyordu.

"Teyzelerim yiyecek bir şeyler verdiler yanıma."

John güldü.

Caroline, yiyecek deyince acıktığını fark etmişti. En son bir şeyler yemesinin üzerinden saatler geçmişti. Çantayı açıp bakınca bir sürü dolgun sandviçle bir termos gördü. Ayrıca parlak kâğıda sarılmış bir hediye paketi de vardı çantada. Caroline şaşırarak paketi aldı, ambalajını açtı. Yakası ve kollarına sahte kürk geçirilmiş sabahlığı görünce çok şaşırmıştı.

John onun şaşırdığını görünce yüksek sesle güldü. "Senin aç kalmadan korktukları gibi üşümenden de korkmuşlar."

Caroline buna gülecek durumda değildi, sabahlığı tekrar çantaya tıktı. Hiçbir zaman teyzelerinin bunadığını düşünmemişti ama bu son davranışları onu artık endişelendirmeye başlıyordu.

Hindili sandviçini John'la paylaşıp onun Alaska hakkında anlattıklarını dinledi. John'un bu toprakları çok sevdiği her sözünden anlaşılıyordu. Tundrayı ve arazideki vahşi hayatı çok canlı bir dille anlatıyordu.

"Buradan hoşlanacağını hissediyorum," dedi Caroline'e.

"Görebildiğim kadarı bile hoşuma gitti." Arazinin çıplak ve sert olacağını bekliyordu. Gerçekten de öyleydi ama aynı zamanda Caroline'in nefesini kesecek kadar güzel görünüyordu.

"Şu ilerdeki Denali," dedi John. "Kuzey Amerika'nın en yüksek tepesidir."

"McKinley diye biliyordum."

"İnsanlar ona Denali demeyi tercih eder."

"Şu nedir?" Caroline aşağıda uzanıp giden ince gümüş şeridi gösteriyordu.

"Yukon Nehri. Kanada'nın kuzeybatısından 3.200 kilometre dolaşarak gelir, Bering Boğazı'na dökülür."

"Vay canına."

"Paul hakkında öğrenmek istediğin bir şey var mı?"

"Paul Trevor mu? Pek yok. Bilmem gereken bir şey mi var?" Teyzesi gibi John da her fırsatta bu adamdan söz ediyordu.

John neşeyle güldü. "Nasılsa yakında kendin öğreneceksin."

"Doğru." Caroline merakla John'a baktı.

"Sakin bir adamdır, umarım bu seni bozmaz."

"Ben genellikle iki kişiye yetecek kadar konuşurum. Bu durumda anlaşacağız demektir. Hem burada o kadar uzun süre kalmayı düşünmüyorum."

John kaşlarını çattı. "Paul'u Alaska'dan ayırabileceğini sanmıyorum."

Caroline, John'un sesindeki sert tondan alınmıştı. "Öyle bir niyetim olacağımı sanmıyorum."

John suratını asarak kontrol panelindeki düğmeleri kontrol etti. "Uçmaktan korkmuyorsun, öyle değil mi?"

"Neden sordun?"

"Önümüzde bir fırtına var. Endişelenecek bir şey yok ama biraz sarsılacağız gibi görünüyor."

"Tamam." İçerisi soğumaya başlamıştı. "Teyzemler termosaya çay da koymuşlar, ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." John önündeki aletlere vermişti dikkatini. Caroline yeniden emniyet kemerini taktı, parmakları titriyordu.

İlk bardak çay içini ısıtmıştı. Uçak sarsılmaya başlayınca Caroline hemen ikincisini doldurdu. Yirmi dakika sonra, "Hey, bu çok eğlenceli," demeyi başardı. Aslında çok korkuyordu ama cesur görünmeye çalışıyordu. Teyzelelerinin çayı gerçek bir cesaret şurubu gibiydi.

John yarım saat sonra Altın Nehir'e varacaklarını söylediğinde Caroline fırın gibi ısınmıştı. Uçak inişe geçerken Caroline dışarıya baktı, düzensiz sıralanmış evleri gördü.

"Ufak bir yer galiba," diye mırıldandı.

"Aşağı yukarı üç yüz haneli. Çoğu Kızılderili asıllıdır. Avcılık ya da balıkçılıkla geçiniyorlar. Biraz daha yaklaştığımızda güneşlenen ren geyiklerini görebilirsin."

"Ne kadar ilginç." Caroline nasıl bir tepki vereceğini bilememişti.

"Paul ne iş yapıyor?" diye sordu birkaç dakika sonra.

John ona tuhaf bir ifadeyle baktı. "Bilmiyor musun? Bir petrol şirketi için çalışıyor. Boru hattındaki pompa istasyonlarını takip ediyor."

"Ben rehber gibi bir şey sanmıştım."

Cessna daireler çizerek alçalırken Caroline insanların evlerden çıkıp onlara el salladıklarını gördü. "Bizi gördüler."

"Günlerdir seni karşılamaya hazırlanıyor olmalılar."

"Çok düşünceliler." Kasabaya çok ender turist geliyor olmalıydı. Caroline gözlerini ovuşturdu, dünya etrafında dönüyor gibiydi. Termosa baktı, tamamen boşalmıştı. Demek ki iyice kafayı bulmuş durumdaydı!

“Sanırım ben karşılama törenine katılamayacağım.”

Caroline insanların John’u karşılamaya çıktıklarını düşünüyordu, pilot bir kahraman falan olmalıydı.

“Yalnız ben bir pist göremiyorum.”

“Yok zaten. İyi bir iniş için yeterince boş alan var. Uçağımı çok daha kötü koşullarda indirdiğim oldu.”

Caroline tırnaklarını avucuna geçirdi. Teyzelerinin aklına onu bu dağ başındaki yere göndermek de nereden gelmişti? Uçak inerken Caroline gözlerini kapattı, korkuyla bekledi. Ancak uçak tamamen durduktan sonra derin bir nefes alabildi.

John motoru durdurmamıştı. “Hadi sen çık, ben senin eşyalarını veririm.”

Caroline uçağın kapısını omuzuyla iterek açtı, neredeyse karın içine yuvarlanıyordu. “Çok soğuk!”

“Paul ısıtır seni,” diye bağırdı John motor sesini bastırmaya çalışarak. Sonra Caroline’in eşyalarını, diğer koli ve çuvalarla birlikte aşağı attı. “Bol şans. Bence Paul’un çok uzun zamandır başına gelen en iyi şeysin.”

“Teşekkürler. Sen gelmiyor musun?”

“Gelemem. Fırtına bastırmadan gitmem gerek.” John kapıyı kapattı, bir dakika sonra yeniden yola koyulmuştu.

Caroline inanamaz gözlerle onun uzaklaşmasını izledi. Birkaç kar aracıyla bir grup köpeğin çektiği büyük bir kızak ona doğru geliyordu. Caroline olanlara inanamıyordu, çayı fazla kaçırmıştı galiba.

Kızak yanına gelip durunca Caroline gülümsemeyi başardı. “Merhaba.” Elini kaldırarak insanları selamladı, hafif çakırkeyif olduğunu kimsenin fark etmeyeceğini umuyordu.

“Hoş geldin.”

Paul Trevor olması gereken adam ona doğru yürüdü, ufak bir çiçek buketi verdi. Uzun boylu ve esmerdi, Caroline’in sakallı yüzünden anlayabildiği kadarıyla çekici bir adama benziyordu. Saçları dağınık bukleler hâlinde kaşlarına dökülüyordu. Onunkiler gibi mavi gözleri vardı, büyük bir ciddiyetle onu süzüyordu.

Doğrusu bu adamdan hoşlanacağından pek emin değildi Caroline. John ondan saygıyla söz etmişti zaten ama diğerlerinin yanındaki duruşundan Trevor’ın kasabada sözü geçen biri olduğu anlaşılıyordu.

“Teşekkür ederim.” Caroline gözlerini kapatarak çiçekleri kokladı, tatlı bir bahar kokusu almayı umuyordu ama burnuna dikenler batınca irkilerek gözlerini açtı.

“Kuru çiçeklerdi.”

“Ah.” Caroline kendisini gerçekten aptal gibi hissetmişti. Yılın bu mevsiminde Alaska’da taze çiçek ne arardı!

“Sen de hazırsan her şey hazır.”

“Elbette.”

Kalabalık bir grup hemen Caroline’in eşyalarını kızaklara yükledi. Caroline, Paul’a doğru bir adım attı ama sendeledi, yer ayaklarının altından kayıyordu sanki. “Pardon, dengemi sağlayamıyorum pek.”

Paul onu kızığa götürdü. “Otursan iyi olacak.” Caroline kızığa yerleştikten sonra önündeki köpek ona dönüp baktı. Caroline köpeğe gülümsedikten sonra, “Merak etme, fazla ağır değilim,” diye kıkırdadı. Sonra inledi, teyzeleri gibi konuşmaya başlıyordu.

Sadece birkaç dakika sonra Altın Nehir’e varmışlardı. Paul onun kızaktan inmesine yardım ettikten sonra birlikte kasabanın merkezindeki ince uzun binaya gittiler. İçerisi mumlarla aydınlatılmıştı. Duvarların kenarlarına sıralanmış masaların üzeri çeşit çeşit yiyeceklerle doluydu. Caroline’in Rus Ortodoks’u olduğunu sandığı bir rahip uzun, yaldızlı bir cübbe giymişti. Rahip onu gülümseyerek karşıladı, elini tuttu.

“Altın Nehir’e hoş geldiniz. Ben Peder Nabokov.”

“Tanıştığımıza sevindim peder.”

“Aç mısın?” Paul üzerindeki kalın montu çıkarmıştı, Caroline’in de montunu aldı. Sağlam kişilikli birisi olduğu bir bakışta anlaşılıyordu. Caroline, hem John’un hem de teyzelerinin ondan sık sık söz etmelerinin sebebini anlıyordu. Paul güçlü bir kişilik olmasına rağmen aynı zamanda kibardı, mesafeli davranarak üstünü örttüğü yumuşak bir tarafı da vardı.

“Aç değilim aslında.” Caroline, gözlerini dikmiş Paul’a bakıyor olduğunu fark edince tedirgin oldu ama Paul aldırış gibi görünmüyordu. O da onu inceliyordu, hafifçe gülümsemesinden gördüğü şeyi beğendiği anlaşılıyordu.

Caroline kafasını biraz toplayabilse onunla sohbet etmeyi deneyecekti ama etraftaki uğultu dikkatini dağıtıyordu. Bütün kasaba halkı ufacık salona dolmuş gibiydi. Birisi, Caroline’in hiç bilmediği bir enstrüman çalıyordu.

“Artık başlasak iyi olacak,” dedi Peder Nabokov.

Paul, Caroline’e baktı. “Ne dersin?”

“Neden olmasın.” Herkes yiyip içtiğine göre partiyi ertelemenin anlamı yok diye düşünmüştü Caroline. Bu sırada birisi eline bir bardak şampanya tutuşturmuştu, bardağı kafasına dikiverdi. Oda giderek sıcak olmaya başlıyordu, Caroline gözlerini açık tutamaz hâle gelmişti nerdeyse. Yatağa bir girse bir ay çıkmazdı herhâlde.

Paul elini kaldırıp müziği susturdu. Caroline dikkatini toplamaya uğraşırken peder usul usul bir şeyler söylemeye başlamıştı. Sesi öylesine derinden

geliyordu ki Caroline onun ne dediğini anlamıyordu bile. Arada sırada etrafına bakınıp gülümsemekle yetiniyordu.

“Caroline?”

“Hımm.” Caroline salondaki sessizliği fark etti. Herkes dönmüş, ona bakıyordu. Paul, beline sarılarak onu kendisine çekti.

“Pederin sorusunu tekrarlamasını ister misin?” Paul düşünceli bir şekilde onu süzdü.

“Evet, lütfen.” Bu insanların ondan ne beklediğini bilse hemen söyleyebilirdi. “Ne sordu?”

“Beni onurlandırıp onurlandırmayacağını soruyor.”

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

“ONURLANDIRMAK mı?” diye tekrarladı Caroline büyük bir şaşkınlıkla. Keşke teyzelerinin çayından bu kadar içmeseydi. Anlaşılan hiç de katılmak niyetinde olmadığı bir törenin ortasıdaydı.

Etraftakiler ona gergin bir şekilde bakıyorlardı, geçen her saniye gerginlik daha da artıyordu.

“Caroline?” Paul’un tok sesinde bile bir sabırsızlık vardı.

Caroline ağzını açtı, bu partiyle hiç ilgisi olmadığını söylemek istiyordu. Paul’a şaşkınlıkla baktı sonra. “Senin benim rehberim olacağını sanıyordum.”

Peder Nabokov nazikçe gülümsedi. “Hayat boyu senin rehberin olacak zaten çocuğum.”

Kalabalıkta bir uğultu başlamıştı, birkaç kişi yüksek sesle tartışıyordu hatta. Peder Nabokov ellerini kaldırıp salladı. “Bayan Myers.” Sonra cübbesinin geniş kolundan temiz bir mendil çıkarıp alınının terini sildi. “Bu çok önemli bir karar. Soruyu yeniden sormamı ister misiniz?”

Paul’un mavi gözleri dimdik ona bakıyordu.

Paul’un yakın arkadaşı olduğu anlaşılan yaşlıca bir adam atıldı. “Onu şimdi geri çeviremezsin, çoktan kabul ettin.”

“Kabul mü ettim?” Teyzeleri onu neye buluşturmuşlardı böyle? Diğer konuklar da ona kötü kötü bakmaya başlamışlardı. “Soğuk bir şey içebilir miyim?”

“Bu biraz olağandışı bir durum.” Peder mendilini bir kez daha çıkarıp alnından geçirdi.

Paul, öne atılan yaşlıca adama, “Walter.” diye seslendi.

Bir dakika sonra Walter bir bardak şampanya getirmişti. Paul şampanyayı Caroline'e verdi. Caroline şampanyayı bir dikişte içtikten sonra derin bir iç geçirdi. Bardağı, Paul'un Walter dediği adama geri verdikten sonra, "Mükemmel bir şampanya," dedi.

Walter başıyla Paul'u işaret etti. "Paul senin için en iyisini istedi."

Caroline adamın sesindeki sitemi sezmişti. "Benim ne dememi istiyordunuz, tekrarlar mısınız?"

Paul gerilmişti. "Evet yeterli olur."

"Peki öyleyse," dedi Caroline. Elinden geldiğince uyumlu davranmaya çalışacaktı. Herkes onun için bunca şey yapmıştı; yemekler, pastalar, şampanya; her şey vardı partide. Sevgili teyzeleri onu kraliçeler gibi ağırladığı bir yere göndermişlerdi.

Peder Nabokov rahatlamış görünüyordu. "Kabul ediyor musun yani?"

"Elbette," dedi Caroline omuzunu silkerek. "Neden olmasın."

"Öyle tabii." Peder gülümsedikten sonra Paul'a döndü. Caroline, Paul'un kolunu omuzuna attığını hissetti ama itiraz etmedi. Bütün dikkatini pedere vermek istedi ama oda çok sıcaktı. Eliyle yüzünü yelpazeleyip güçlükle de olsa gülümsemeyi başardı.

Paul elini tutup yüzük parmağına sade, altın bir yüzük taktı. Dostluk yüzüğü olmalıydı bu, Caroline bunun çok hoş bir jest olduğunu düşündü.

"Sizi karı koca ilan ediyorum," diyordu Peder Nabokov. Sonra elini kaldırarak ikisini de kutsadı. "Gelini öpebilirsin."

Karı koca! Gelini öp! Caroline şok olmuştu. Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. "Peder neden söz ediyor?"

Paul cevap vermedi. Bunun yerine onu kollarının arasında tutup kendisine çevirdi, gözlerini kısmış, istekle Caroline'in dudaklarına bakıyordu. Caroline daha bir şey demeye fırsat bulamadan ona doğru eğildi. Caroline'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu, ellerini Paul'un göğsüne yerleştirmiş, onun sakallı yüzüne bakıyordu. Bir düğün töreni! Rüya görüyor olmalıydı, bunun başka bir açıklaması olamazdı. Paul'un mavi gözleri yumuşadı, yavaşça dudaklarıyla dudaklarını buldu. Dokunuşu kendinden emindi ama aynı zamanda çok nazikti. *Güzel rüya* diye geçirdi içinden Caroline, *çok güzel ve gerçekçi bir rüya*. Paul onun gibi iri yarı bir adamdan beklenmeyecek kadar nazik öpüyordu.

Caroline, *keyfini çıkar kızım*, diyerek Paul'un öpüşüne karşılık verdi. Rüyalar çok çabuk bitiyordu ama. Dünya yine etrafında dönmeye başlamıştı, Paul'un boynuna sarıldı. Onun böyle yaklaşması Paul'u cesaretlendirmişti, onu kalçalarından tutarak kendisine iyice çekti. Caroline, mihrapta Larry

tarafından terk edildiğinden beri bir adamın kendisine böyle sarılmasının ve böyle tutkulu öpmesinin hayalini kurmuştu.

Bir süre öpüşükten sonra nefes nefese birbirlerinden ayrıldılar. "Bir an tamamlamayacağımı düşündüm," dedi Paul.

"Rüyada mıyız?" diye sordu Caroline.

"Hayır."

Caroline güldü. "Elbette böyle diyeceksin."

"Hadi çıkalım buradan."

Paul onu kollarına alıp kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Kulübeye."

"Ne kadar uzakta?"

"Epey uzakta." Öpüşmeleri Paul'u çok heyecanlandırmıştı. Aslında se-
vişmek için acele etmemeyi, önce birbirlerini tanımaya çalışmalarının daha
iyi olacağını düşünmüştü ama artık beklemeleri için bir sebep olmadığını
görüyordu.

Caroline ona iyice yaslandı. "Neden bu kadar karanlık?"

"Ekim ayındayız aşkım."

"Aşkım mı?" diye tekrarladı Caroline. Gözleri yaşlarla dolmuştu.
Larry'den sonra bir başkasının aşkı olmayı uzun süre beklemiyordu.

Paul durdu, gözyaşlarıyla baş edemezdi. "Ne oldu?"

"Yok bir şey." Caroline o şampanyayı içmemeliydi.

"Anlat bana." Paul onu şakağından nazikçe öptü.

Eğer bu kadar nazik olmasaydı belki Caroline duygularını hemen açığa
vurmazdı ama daha fazla dayanamadı. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvar-
lanmaya başlamıştı bile. "Beni terk etti."

"Kim?"

"Larry." Caroline, Paul'un boynuna sarılmış, yüzünü omuzuna gömmüş,
hiçkıra hiçkıra ağlıyordu artık.

"Onu seviyor muydun?"

Caroline başıyla onayladı. "Bazen onu hep seveceğim gibi geliyor."

Bu sözler Paul'un kalbine bıçak gibi saplanmıştı. Caroline Myers gibi bir
kadının onunla evlenip Alaska'ya yerleşmesinin bir sebebi olacağını bilmesi
gerekirdi. Paul'a, diğerlerinin gibi onu etkilemeye çalışan ve süslü bir mek-
tup yerine son derece sade ve kibar bir mektup yazmıştı.

Paul'un gazete ilanına akıl almayacak kadar çok cevap gelmişti. Onlarca
mektup gelmişti ama Paul, Caroline'in mektubunu gördükten sonra diğerleri-
ni açmamıştı bile. Onun fotoğrafını görünce donup kalmıştı. Açık sarı saçları
ve mavi gözleri, tıpkı mektubundaki gibi dürüst, duyarlı, olgun ve güvenilir

biri olduğu izlenimini veriyordu. Paul hemen ertesi gün uçak biletini göndermişti ve iki haftadır sabırsızlıkla onun gelmesini bekliyordu.

“Zamanla onu sevmeyi unutacaksın,” diyerek Caroline’i tekrar öptü.

“Sana Larry’den neden söz ettiğimi bilmiyorum. Artık onu düşünmek istemiyorum. Gerçekten istemiyorum ama düşünmediğim bir anım geçmiyor.”

“Ben onu kovarım,” diye dalga geçti Paul.

“Nasıl?”

Kütüklerden yapılmış bir kulübenin önüne gelmişlerdi. Caroline kapının üstündeki büyük geyik boynuzlarını görünce gülümsedi. Kulübenin tek penceresinin yanında bir merdiven vardı, hemen yanına da odunlar yığılmıştı.

“Çok rahat görünüyor, burayı seviyor olmalısın,” dedi Paul’a.

“Evet, çok seviyorum.”

“Eminim ben de hoşlanacağım.” Caroline rüya görmüyordu, en azından artık görmüyordu.

Paul eğilip kapıyı açtı. İçerisi sıcacıktı. Caroline burasının tatilini geçirmek için mükemmel bir yer olduğundan emindi. “Harika,” dedi etrafa bakıp.

Kulübe çok küçüktü, oturma odasıyla mutfak aynı yerdeydi. Büyük karınlı bir sobanın arkasında kitap rafları sıralanmıştı. Başka bir odaya açılan bir kapı daha vardı. Caroline yatak odasının orası olduğunu düşündü.

Paul onu yere bırakınca Caroline ona baktı. “Kahyor musun?”

“Bu seni utandırır mı?”

Caroline yine bir şey anlamamıştı. Alkolden olmalıydı. “Eğer sence de bir sakıncası yoksa ben yatmak istiyorum.”

Paul’un dudağı hafifçe kıvrıldı. “Ben de öyle yaparsın diye umuyordum. Ben çıkarsam kendini daha mı rahat hissedeceksin?”

“Herhâlde en iyisi bu olacak. Sana sormak istediğim bir sürü soru var ama şu anda çok uykuluyum. Yarın sabah konuşalım, olur mu?” Caroline yatak odası olduğunu tahmin ettiği odaya girerken, yatağın üzerine bırakılmış olan, teyzelerinin hediyesi geceliği gördü.

Bu sırada Paul, “Sana biraz zaman vereyim,” diyerek dışarı çıkmıştı.

Caroline odanın ortasında durup o gün olan bitenleri düşünüp anlam vermeye çalıştı. Binlerce kilometre öteden gelip tuhaf bir Alaska töreninin içinde bulmuştu kendini. Bir ara rüya gördüğünü sanmıştı ama artık rüyada olmadığını biliyordu. Yani, bir adamla öpüşmüş, sonra da omuzunda ağlamıştı.

Üzerindekileri çıkarırken odaya göz gezdirdi. Yatağın üzerinde canlı renkli, el yapımı, kalın bir battaniye vardı. Kıyafetleri, kapağı olmayan bir dolaba, erkek kıyafetlerinin yanına yerleştirilmişti. Bunlar Paul’un olmalıydı. Paul gerçek bir beyefendiydi, kulübesini bir haftalığına ona vermiş, uyumak için başka bir yer göstermişti. Dilek Arslan <https://www.dilekarslan.org>

Caroline, *karı koca* lafları gibi bir şeyler hatırlıyordu ama neyin ne olduğuna ertesi sabah, salim kafayla bakacaktı. Belki arada evlenmiş bile olabilirdi. Kendi kendine kıkırdadı. Larry buna bayılırdı işte.

Soyunurken yere attığı kıyafetlerini ayağıyla yatağın altına itti, onlarla da sabah ilgilenenecekti. Geceliği giydi. Yapay kürkleri onu biraz gıcıklıyordu, bu hoşuna gitmişti. Bu gecelik de sanki çeyiz gibi bir şeye benziyordu. Çeyiz mi? Sakın... Neyse, sabah her şeyi yoluna koyacaktı.

Yatak çok rahat ve sıcak görünüyordu. Caroline başını yastığa koyar koymaz uyudu. Gözünün önünden geçen en son şey Denali tepesi olmuştu.

Bu sırada Paul kulübenin dışında bir aşağı, bir yukarı yürüyor, yirmi saniyede bir saatine bakıyordu. Üşümüştü, sabırsızlanıyordu. Caroline hazırlanmak için yalnız kalmak istemiş, o da kabul etmişti ama bundan çok da hoşlanmamıştı. Caroline'in bu kadar utangaç olmaması gerekirdi, kış geldiği zaman böyle bir konforları olmayacaktı.

Paul, yeteri kadar beklediğine karar verdikten sonra içeri girdi. Yatak odasının lambası yanmıyordu ama loş ışıkta Caroline'in yatakta olduğunu görebiliyordu. Onun yatağında yatmış, onu bekliyordu Caroline. Onun kendisine mavi gözlerini kocaman açarak nasıl baktığını hatırladı, rüyada olup olmadıklarını sormuştu.

Paul onun mektubunu aldığı günden beri bu anın hayalini kuruyordu. Çok yavaş, ağırdan alarak sevişeceklerdi. Az önce pederin önündeki öpüşmelerinden, Caroline'in dudaklarının tadı dudaklarında kalmıştı. Caroline tören sırasında da biraz tuhaf davranmıştı. Öte yandan artık kocası olarak Paul'un ondan bazı beklentilerinin olması doğaldı. Kendisine bir eş istemişti, ilanında bu son derece açıktı. Bu, her bakımdan gerçek bir evlilikti ama yine de gergindi.

Biraz rahatlamak için birkaç yudum içki içti ama Caroline'i o incecik ipek gecelikle yatağında yatarken hayal etmek tam tersi etki yapmıştı. Boş bardağı lavaboya bırakırken elleri titriyordu. Evet, hazırdı.

Yatak odasına geçip karanlıkta soyundu, çıkardığı giysileri teker teker katlayıp dolaba yerleştirdi. Bir an Walter'a gidip onda kalmayı düşündüyse de kasabada alay konusu olmamak için vazgeçti. Öte yandan Caroline'in ona hazır olmadığı açıktı, onun bu isteğine saygı gösterecekti.

Yavaşça yatağı girdi, Caroline'in yanına uzandı. Caroline anında ona dönmüş, ona sokulmuştu. Paul ne yapacağını bilemiyordu, gözleri kocaman açılmıştı. Caroline ona yavaşça dokunmaya başlayınca bu tatlı eziyet Paul için dayanılmaz bir hâl almıştı, nazikçe Caroline'in ellerini üzerinden uzaklaştırdı.

"Aşkım, diğer tarafa kayar mısın?" diye fısıldadı onun kulağına.

“Hmm?” Caroline çok hoş bir rüya görüyordu. Bu kez rüya olduğundan kesinlikle emindi.

“Biliyorum, beklemeyi tercih ediyorsun.”

“Beklemek mi?”

“Boş ver, hadi uyumana bak sen.” Paul daha fazla kendini tutamayıp Caroline’ın alnına bir öpücük kondurup ondan uzaklaştı.

Yanındaki rahatlatıcı sıcaklık ondan uzaklaşınca Caroline ona yaklaştı. İçini çekip yüzünü Paul’un boyun çukuruna gömdü.

“Lütfen Caroline, durum yeterince zor zaten.” Caroline bu sırada elini onun karnına koymuş, dudaklarıyla dudaklarına dokunuyordu.

Paul tüm iradesiyle kendini kontrol etmeye çalışıyordu ama birkaç saniye sonra mücadeleyi kaybetti. Hayatında kimseyle böyle öpüşmemişti. Bir yandan buna bir son vermesi gerektiğini biliyordu, bir dakika sonra durması tamamen imkânsız olacaktı.

Caroline sanki ateşin karşısında oturuyormuş gibi sıcaklamıştı. Üzerindeki battaniyeleri kenara attı, sırt üstü yatıp ellerini havaya kaldırdı, parmaklarını birleştirdi. Tavan fırl fırl dönüyordu, gözlerini kapattı.

Paul ondan uzaklaşmak için yine bir girişimde bulundu ama Caroline onun yanında olmasını istiyordu. Uzanıp onun boynuna sarıldı, öptü.

“Caroline, kes şunu!”

“Neden?”

“Çünkü sarhoşsun.”

Caroline kıkırdadı. “Biliyorum.” Ellerini Paul’un omuzlarında gezdirdiyordu. “Beni yine öp lütfen. Sana çok güzel öpüştüğünü söyleyen oldu mu?”

Paul, “Sen de öyle,” diye fısıldayarak elini Caroline’ın sırtında gezdirdi.

“Beni öpmek istemediğinden emin misin?”

Paul homurdandı. Onun iyi niyetinin de bir sınırı vardı ve Caroline on saniyede bir onu öpmesini isterse bu sınırı aşacaktı.

“İyi geceler aşkım,” dedi son olarak. Sonra Caroline’ın saçlarına bir öpücük kondurdu, ona sarılmaya devam etti. Bu tatlı eziyetin keyfini çıkarıyordu.

Caroline mutlulukla gülümsedi. Derin bir uykunun kohnuna yuvarlanmadan önce Paul’un onu öptüğünü hissetmişti. Tüm rüyalar bu kadar gerçek olsaydı keşke!

Caroline hemen yanındaki sıcak vücuda daha da sokulurken yavaşça uyandı. Baş çatlıyordu. Yuvarlanıp sırt üstü yattı, iki eliyle başını tutarak inledi. Tanımadığı bir adamla aynı yataktaydı. Gözlerini açamıyordu bile.

Kalın bir erkek sesi, “Günaydın,” dedi.

“Rüya değildi yani, öyle mi?”

Paul güldü. “Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun?”

“Biraz.” Caroline ona bakmaya korktuğu için gözlerini sımsıkı kapalı tutmaya devam ediyordu.

“Evlendiğimiz kısmı hatırlıyor musun?”

Caroline gözlerini kırıştırdı. “Emin değilim.”

“Emin değilsen kendimi tanıtsam iyi olacak. Ben Paul Trevor, kocanım.”

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

“ÖYLEYSE gerçektir!” Caroline nefesini tutarak oturma pozisyonuna geçti. Yavaş yavaş gözlerini açıp yanındaki sakallı adama baktı.

Paul yan yatmış, gülümseyerek ona bakıyordu. Sonra dirseğinin üzerinde doğruldu, başını iki yana salladı. “Evlenmeyi beklemediğine inanmıyorum.”

Caroline’in yüzü alev alev yanıyordu. “O sırada senin tamamen bir rüya olmadığını anlamıştım.” Gururuna dokunsa da dürüst olmak zorundaydı.

“Biz evlendik aşkım.”

“Bana aşkım demeyi kes! Ben ne senin ne de başka bir adamın aşkıyım. Bu evliliği iptal etmenin bir yolu olmalı.”

“Eğer istemiyorsan sana aşkım demem, merak etme.”

“Bana Caroline de, Bayan Myers de; aşkım deme de!”

“Ben senin kocanım.”

“Şunu söyleyip durmayı da keser misin?”

“Belgelerle kanıtlayabilirim.”

“Nasıl istersen.” Paul üzerindeki battaniyeleri kenara atıp yataktan indi, yarı çıplak durumdaydı.

Caroline hemen başını çevirdi. “Üzerine bir şey giyersen sevinirim.”

“Neden?” Paul dönüp omzunun üstünden ona baktı.

Caroline’in yüzündeki kırmızılık boynuna doğru indi. “Lütfen.”

Paul kendi kendine güldü, sonra gömlek cebinden çıkardığı kâğıdı Caroline’e uzattı. “Buyur.”

Caroline kâğıdı hemen aldı, gözden geçirdi. Kâğıt resmi bir belgeye benziyordu, en altta, zorlukla tanıdığı kendi imzası vardı. Partinin yapıldığı salo-

na girdiklerinde Paul'un ona bir şeyler imzalattığını hayal meyal hatırlıyordu. O zaman bunun ziyaretçilerin kaydedilmesiyle ilgili bir şey olduğunu düşünmüştü nedense.

"Önce ben imzaladım, sonra kalemi sana verdim," dedi Paul.

"Evet ama o sırada bunun turistler için bir şey olduğunu sanıyordum." Bu söyledikleri şimdi kulağına o kadar aptalca geliyordu ki Caroline ağlamak istedi. "Dünkü parti bizim düğün törenimizdi, öyle mi?"

"Evet."

Caroline başını iki yana salladı. "Ben de Altın Nehir'e çok az turist geldiği için böyle karşılandıklarını sanmıştım."

"Caroline, bu söylediklerin çok saçma."

"Öyle mi? Meseleye bir de benim bakış açımı bak."

"Ama benimle evlenmeyi haftalar önce kabul etmiştin."

"Kesinlikle öyle bir şey yapmadım!"

"Mektubun var bende."

"Doğrusu görmek isterdim bu mektubu. Dün pek aklım başımda değildi ama senin adını..." Caroline sözlerini tamamlayamadı, bir an durdu. "Teyzelerim, benim romantik, idealist ve entrikacı teyzelerim! Hayır, bunu yapmış olamazlar!"

Paul şüpheyle ona baktı. "Ne teyzesi?"

"Benim teyzelerim. Şu mektubu ver bana ve lütfen üzerine bir şey giy. Çok utanç verici bir durum bu."

Paul söylene söylene pantolonunu giydi, sonra gömleğini sırtına geçirdi ama düğmelerini iliklemedi. "Buyur, mektup da burada. Oldu mu şimdi?"

"Biraz." Caroline kendi üzerindeki kilerin de uygunsuz kaçabileceğini fark etmişti. Paul arkasını dönünce hemen kıyafetlerine bakındı, gece soyunduğunu hatırlıyordu ama onları nereye koyduğunu bilemiyordu. Nihayet hepsini yatağın altında buldu. Paul'un her an ona dönmesinden korkarak telâşla kazağını giyiverdi. Kazağı boynundan geçirmiş, saçlarını düzeltiyordu ki Paul'la göz göze geldiler.

Paul tam yanında durmuş, ona yukarıdan bakıyordu. "Ver şu mektubu."

"Sana okumamı ister misin?"

"Hayır." Caroline mektubu almak için bir hamle yaptı ama Paul mektubu çekti. "Bu oyunlarla uğraşacak vaktim yok Paul Trevor, ver şu mektubu."

"Tamam, mektubu kendin oku. Ben de yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

"Aç değilim." Gerçekten de o anda yiyecek bir şey umurunda değildi Caroline'in. Paul içeri geçerken mektubu zarftan çıkardı. Mektubun yıpranmış hâinden defalarca okunduğu anlaşılıyordu.

Sevgili Paul,

Benim ismim Caroline Myers ve senin Seattle Post-Intelligencer gazetesinde yayınlanan ilanına cevaben yazıyorum. Ben de sevebileceğim bir eş arıyorum. Fotoğrafımı ilişkide gönderiyorum. Aslında daha hoş göründüğümü söyleyebilirim. Balık tutmaktan, yürüyüş yapmaktan ve Scrabble gibi oyunlardan hoşlanırım. Northwest'te yaşayan Ezra Myers ailesinin son ferdi olduğum için çocuk sahibi olmak istiyorum. Şu anda Dr. Kenneth James'in yanında çalışıyorum ama iki hafta içinde onun yanından ayrılabilirim. Cevabınızı merakla bekliyorum. İyi dileklerle,

Mektubun sonunda düzgün harflerle yazılmış ismini görünce Caroline, Mabel teyzesinin el yazısını hemen tanımıştı.

Giyinip mutfaktaki Paul'un yanına gitti. Paul, oturması için bir sandalye çektikten sonra ona bir fincan kahve uzattı.

Caroline mektubu masanın üstüne koydu. "Bunu ben yazmadım."

"Öyle olabileceğini tahmin ediyordum."

Caroline'in yüzü kızardı, düğünden sonra neler olduğunu merak diyordu. Önemli bir şey olsa hatırlardı herhâlde. "İki yaşlı teyzem var."

"Anladım." Paul da bir sandalye çekip karşısına oturmuş, dirseklerini masaya koymuştu. "İlanıma onlar mı cevap yazmış?"

"Görünüşe göre öyle olmuş."

"Peki, seni benimle evlenmeye nasıl ikna ettiler?"

"Etmediler aslında." Caroline kahvesine şeker atıp defalarca karıştırdı.

"Öyleyse sen neden sonuna kadar sürdürdün çünkü hikâyeyi?"

"Şey... Pek kendimde değildim, neler olduğunu fark edemedim." Caroline'in açıklaması çok zordu. "Mabel teyzeye Ethel teyze, bana bir Alaska seyahati hediye etmek istediklerini söylediler."

"Neden?"

Caroline ona ne kadarını söyleyebileceğinden emin değildi. Teyzelerinin, Paul'un ilanına neden cevap yazdıklarını tahmin edebiliyordu. Larry'yle ayrılmalarından sonra onun için endişelendikleri için böyle bir şey yapmaya karar vermişlerdi. Şimdi bu karmakarışık durumdan nasıl kurtulacaktı, mesele buydu. "Buraya neden geldiğim önemli değil," diye kestirip attı.

"Tam kışa girerken Alaska'ya fazla insan gelmez."

Caroline sıkılmaya başlıyordu.

"Yoksa Larry yüzünden mi?" diye sordu Paul.

Caroline'in kanı donmuştu. "Sana Larry'yi de mi anlattılar?"

"Hayır, sen anlattın."

"Ben mi anlattım!" Caroline'in gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. "Sana anlatmadığım başka bir şey kaldı mı?"

"Birkaç şey daha olduğunu tahmin ediyorum." Paul kahvesinden bir yudum aldı. "Lütfen devam et, kendini bu içinden çıkılmaz duruma nasıl soktugunu merak ediyorum."

"Mabel teyzeyle Ethel teyze bu yolculuğa çıkmam için ısrar ettiler. Daha önce Alaska'yı görmemişim, bana buranın çok güzel olduğunu söyleyip durdular. Yolculuk masraflarını nasıl karşıladılar bilmiyorum ama..."

"Onlar karşılamadı," diye sözünü kesti Paul.

"Ne demek bu şimdi?" İşler iyice karışıyordu.

"Ben karşıladım."

"Harika," diye homurdandı Caroline. Paul'a bilet paralarını da ödemek zorundaydı şimdi.

"Sonra John Morrison beni Fairbanks'te karşıladı, Altın Nehir'e gelmek için yola çıktık. Hava durumu kötüydü, sarsıntılı bir yolculuk yapmak zorunda kaldık. Bu yüzden teyzelerimin yanıma verdiği termostaki çayı içtim."

"Çay mı?"

"Pek çay sayılmaz aslında. Teyzelerimin özel bir tarifi, babalarından onlara geçmiş."

"Anlıyorum." Paul gülümsemesini gizlemeye çalıştı.

Caroline sinirlenmişti. "Eğleniyormuş gibi bakma öyle. Burada karmakarışık bir meselemiz var."

"Meselemiz mi? Biz evlendik Caroline, tören de en az belgeler kadar yasal. Tanrının huzurunda yemin ettik, tüm kasaba buna şahit oldu."

"O yeminleri kabul etmemi bekleyemezsin, çok saçma bu."

"Biz evliyiz."

"Bir hataydı!"

"Bu beni ilgilendirmiyor."

"Nikâhı iptal ettireceğim," diye tehdit etti Caroline.

Paul'un yüzünde kocaman, imalı bir gülümseme belirdi. "Dün gecedен sonra mı?"

Caroline'in yanakları alev alev yanmaya başladı. Demek ki dün gece gerçekten bir şeyler olmuştu. "Peki, boşanırız o zaman."

"Boşanma falan olmayacak."

Caroline fincanını masaya bıraktı. "Ciddi olamazsın! Seninle evli kalmaya niyetim yok benim. Seni tanımıyorum bile."

"Tanımak için daha sonra bol bol zamanın olacak."

“Daha sonra mı? Aklını mı kaçırdın sen? Burada fazladan bir saniye bile kalmıyorum. Ortada korkunç bir yanlışlık var, daha ileri gitmeden buradan gitmek istiyorum.”

“Evli kalmamız bence en iyi çözüm.”

“Delisin sen.” Caroline hisımla ayağa kalkınca sandalyesi devrildi. “Bunu mantıklı bir şekilde ele alalım.”

“Artık olan oldu.” Paul’a göre tartışılacak bir şey yoktu, Caroline onun evindeydi, resmi olarak evlenmişlerdi.

“Yani dün gece, senle ben?” Caroline soran gözlerle Paul’a baktı.

Paul sadece birkaç kez öpüşüklerini söylemeye niyetlendi ama o zaman Caroline anında kaçıp giderdi. “Caroline, dinle beni. Tartışmak için çok geç.”

“Benim açımdan değil. Buradan hemen, şimdi gitmek istiyorum.”

Paul omuz silkti. “Maalesef kalıyorsun.”

“Beni zorlayamazsın.”

Paul’un sabrı taşmaya başlıyordu artık. “Bize bir şans versen? Kötü bir başlangıç yaptığımızı kabul ediyorum ama her şey yoluna girecek.”

“Yoluna mı girecek!” diye bağırdı Caroline. “Yüzünü bile göremediğim bir adamla evliyim.”

Paul, parmaklarını düzgünce biçimlendirilmiş sakallarından geçirdi. “Kı-şa giriyoruz, yüzümü soğuktan korumak için bırakıyorum bu sakalı. Baharda tıraş olacağım.”

“Seni tanımıyorum,” dedi Caroline yeniden.

“Bence gayet iyi tanıyorsun.”

“Dün gece yaşadıklarımızı hatırlatmaktan vazgeç.”

Paul alçak sesle gülünce Caroline şaşırdı. “Ne oldu şimdi?”

“Çok tutkulu bir kadınsın Bayan Trevor. Daha en başında bu kadar iyiye, birbirimizi tanıdıkça ne kadar iyi olacağım düşünebiliyor musun?”

“Kes şunu!” Caroline öfkeyle pencerenin önüne gitti, dışarı baktı. Yerde ince bir kar tabakası vardı. Gökyüzünde ufak bir uçak belirince Caroline’in yüreğini bir sevinç sardı, kurtuluşu bu uçak olabilirdi. Eğer uçak gerçekten de Altın Nehir’e inerse, Paul onun ortadan kaybolduğunu anlayamadan oradan gidebilirdi Caroline.

“Caroline?”

Caroline tekrar Paul’a döndü. “Neden kendine ilanla bir eş aradın? Durumun o kadar umutsuz muydu?”

“Alaska’da çok az fırsat oluyor aşkım, Fairbanks’e çok sık gitmiyorum.”

“Bana şunu söyleme demiştim.”

“Özür dilerim.”

“Neden beni seçtin? Eminim birden fazla cevap gelmiştir ilanına.”

"Epey cevap geldi." Aslında doğruyu söylemek gerekirse yüzlerce cevap gelmişti. "Seni seçtim çünkü gözlerin hoşuma gitti."

"Harika!" Caroline ellerini havaya kaldırdı.

"Ancak teyzelerin haklıymış, fotoğrafından daha çekicisin."

Caroline duyduklarına inanamıyordu. Paul Trevor gerçekten de bir gece önceki verdiği sözü tutmasını ve onunla bu buzdan kulübede yaşamasını bekliyordu. "Çok iğrenç huylarım vardır. Bir haftada beni kurtlara verirsin."

"Üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yok."

"Paul, lütfen, bir de benim bakış açımdan bak duruma."

Paul onun yalvarırcasına bakan gözleri karşısında güçlü olmak için kendini zorladı. "Bunu daha sonra tartışırız, şimdi istasyona gitmem gerekiyor."

"Ne istasyonu?"

"Boru hattındaki pompa istasyonu."

"Doğru, John bundan söz etmişti." Caroline hemen plan yapmaya başlamıştı bile. Paul'un bir an önce gitmesi ve az önce gördüğü uçağın Altın Nehir'e inmesi için dua ediyordu.

"En fazla bir iki saatlik bir işim var."

"Tamam." Caroline, ellerini ovuşturdu. "Döndüğün zaman bir şekilde anlaşıcağıma eminim. Hatta bakarsın kalmaya razı bile olurum."

Paul ona şüpheyle baktı, Caroline'deki bu ani değişiklikten işkillenmişti. "Kulübede kalacağına dair bana söz vermeni istiyorum Caroline."

"Burada mı? Bu kulübede mi?"

"Şeref sözü istiyorum."

Caroline huzursuzca yutkundu, yalan söylemekten nefret ederdi. Parmaklarını çocukça arkasında çaprazlayarak, "Tamam, burada kalıyorum," dedi.

"Sözüne güvenebilir miyim?"

"Evet." Caroline gözünü kırpmadan onun gözlerinin içine bakmıştı.

"İşim çok uzun sürmeyecek."

"Acele etme." Caroline uçağın alçalmakta olduğunu sesinden anladı. "Sen yokken ben de mutfığa alışırim, döndüğünde yemek hazır olur."

Paul yeniden ona şüpheyle baktı. Caroline onun gitmesi için fazla hevesli görünüyordu ama bununla ilgilenecek kadar vakti yoktu. Caroline'in birkaç saat yalnız kalmasında bir sakınca yoktu, hem orada kalacağına dair söz vermişti Paul'a. Paul şimdiden bir saat gecikmiş durumdaydı. Walter onun yerine bakabileceğini söylemişti ama Paul arkadaşının teklifini reddetmişti, istasyon onun sorumluluğundaydı.

Paul dışarı çıkıp kapıyı kapatır kapatmaz Caroline yatak odasına daldı, kıyafetlerini askılardan alıp valizine tıktı. Paul'un onun için aldığı kalın montu, suçluluk hissederek yanına almadı.

Paul'un gerçekten gittiğinden emin olduktan sonra dışarı çıktı. Hava açık olmasına rağmen buz gibi hava ince ceketinden içine işliyordu.

Yanından bir iki yerli kadın geçti, kadınlar merakla ona bakarak güldür-semişlerdi. Caroline onlarla sessizce selamlaştı, neredeyse vicdan azabı duymuştu. Paul mantıklı davranmış olsaydı böyle şeyler yaşamasına gerek olmayacaktı hiç.

Uçak, bir gün önce Caroline'in uçağının indiği yerde duruyordu. Caroline uçağa yürürken, pilotun tahta sandıkları uçaktan indirmesini izledi. Birkaç dakika sonra uçağın yanına sandıkları almak için kızaklar ve kar araçları da gitmişti.

Caroline, "Selam," diyerek pilota yaklaştı.

Uzun boylu bir adam olan pilot şaşırarak ona baktı. "Merhaba."

"Ben Caroline Myers." Caroline adama elini uzattı.

"Burt Manners. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Fairbanks'e gitmem gerek," dedi Caroline çabucak. "Beni oraya götürebilir misiniz?"

"Üzgünüm bayan, tam tersi istikamete gidiyorum."

"Nereye?" Caroline, Altın Nehir'den ve Paul'dan uzak olduğu sürece her yere gitmeye razıydı.

"Circle Hot Springs yakınlarına."

"Tamam. Önce oraya gelirim, anladığım kadarıyla oradan Fairbanks'e geçeceksiniz."

"Bayan, uçağım yük dolu. Ayrıca Circle Hot Springs yılın bu zamanında sizin gibi bir hanımefendi için uygun bir yer değil."

"Umurumda değil. Gerçekten."

"Uçakta yer yok." Pilot onun yanından uzaklaşmaya davrandı.

"Mutlaka bir yer vardır. Daha yeni şu sandıkları indirdiniz. Lütfen." Caroline sesinin yalvarır gibi çıkmasından nefret etmişti ama çaresiz durumdaydı, ne kadar çabuk kaçarsa o kadar iyiydi.

"Üzerindeki monttan daha kalın bir şeyiniz yok mu?"

Pilotun bahane aradığının farkındaydı Caroline.

"Daha kalını var. Giyersem gelebilir miyim?"

"Bilemiyorum." Pilot hâlâ tereddüt ediyordu.

"Normal ücretin iki katını ödeyeceğim. Fairbanks'e gitmek zorundayım."

"Tamam, tamam." Burt ensesini kaşıdı. "Bunu yaptığıma pişman olacağım gibi bir his var içimde."

Caroline onu duymamıştı bile, Paul'un kulübesine doğru koşuyordu. "Hemen geleceğim, bensiz gitmeyin."

Caroline kulübeden kalın montu alıp giydi, çıkmadan önce mutfak masasına ‘*borcun olsun*’ diye bir not bırakmayı ihmal etmedi. İzinin üstüne uçağa döndüğünde pilotu onu bekler vaziyette buldu.

Hemen yola çıktılar. Caroline oradan uzaklaşabildiği için çok mutluydu, sevinçten içi içine sığmıyordu. Pilotun uyardığı gibi gerçekten içerisi çok sıkıştı ama Caroline’ın umurunda değildi bu. Paul’un onu takip etmesi için uçağına atlaması gerekiyordu ki Caroline kulübenin çevresinde hangar falan görmemişti. Gerçekten kurtulmuştu demek ki.

Circle Hot Spring’teki iniş pisti Altın Nehir’dekinden bile beter görünüyordu. Cessna’nın tekerlekleri buz tutmuş piste değerken Caroline’in yüreği ağzına gelmişti ama belli etmemeyi başardı.

Onları bir grup avcı karşılamıştı, uçağın getirdiği malzemeyi büyük bir avcı kulübesine taşıdılar. İşleri bittikten sonra adamlardan birisi bir şişe viski getirdi, şişe elden ele dolaşmaya başladı. Avcıların en iri yarısı olan Sam, şişeyi Caroline’e de uzattı.

Caroline başını iki yana sallayarak, “Hayır, teşekkür ederim,” dedi. “İç-kimi bardaktan içmeyi tercih ederim.” Burt, Circle Hot Springs’in bir hanımefendiye uygun olmadığını söylemişti ama Caroline onun havayı kastettiğini düşünmüştü o sırada.

“Beyler, aramızda pek kibar birisi varmış,” diye kaba bir şekilde güldü Sam. Sonra şişeyi tekrar Caroline’e uzattı. “Bir yudum al.”

Caroline korkmaya başlamıştı, Burt’e baktı hemen. “Hayır, teşekkürler.” “Sakin olun beyler,” dedi Burt. “İçmek istemiyorsa içmez.”

Bir saat kadar sonra Caroline çok büyük bir hata yaptığını düşünmeye başlamıştı. Adamlar içtikçe içiyorlar, açık saçık hikâyeler anlatıp kahkahalarla gülüyorlardı. Konuşmaları iğrenç imalarla doluydu. Caroline onları görmemezlikten geldikçe onunla daha fazla ilgilenmeye başlamışlardı.

Adamlar ertesi gün ne yapacaklarını konuşurlarken Caroline dikkat çekmemeye çalışarak yavaşça Burt’e yaklaştı.

“İyi misin?” diye sordu Burt.

“İyiyim. Ne zaman yola çıkıyoruz.”

“Yarın sabah.”

“Yarın sabah mı? O kadar geç mi?” Caroline neye bulaşmıştı böyle?

“Hey, bunu sen istedin bayan.”

“Haklısın.” Caroline yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştu. “Sabah erkenden hazır olurum o zaman.” Daha öğleden sonra olmasına rağmen hava karamaya başlamıştı bile.

Avcı kulübesinde devasa bir şömine vardı, onun çevresinde oturuluyordu. Kulübenin sahibi olduğu anlaşılan adam bir şişe daha içki çıkarıp konuklarına sundu. Caroline yine içmeyi reddederek bir oda kiralamak istediğini söyledi.

“Kusura bakma hayatım, doluyuz.”

Adamın gözleri çakmak çakmak parlıyordu, Caroline ona inanmamıştı.

“Benimle kalabilirsin,” dedi Sam.

“Hayır, teşekkürler.”

“Çok kibarsın, öyle değil mi?” Sam, Caroline’in omzuna sıkıca sarıldı.

“Çocuklarla buraya eğlenmek için geldik, bize katılırsan çok seviniriz.”

“Ben sadece Fairbanks’e gidiyorum.” Caroline yalvarırcasına Burt’e baktı ama onun da elinde bir kadeh vardı, diğer adamlarla sohbet ediyordu.

“Söylediğim gibi, buraya eğlenmeye geldik biz. Bunu buraya gelmek için ısrar ederken sen de biliyordun, eminim.” Sam, Caroline’in omzunu sıkıttı yeniden.

Caroline çok korkmuştu, işler iyice sarpa sarıyordu. Karınlarını doyurduktan sonra adamlar daha gürültücü ve yaygaracı olmuşlardı. Caroline, Burt’ün değişmeye başlayan bakışlarından ona da pek güvenemeyeceğini anlamıştı.

Sam kadehindeki içkiyi kafasına diktikten sonra eliyle ağzını sildi. “Sizin niyetiniz nedir bilmiyorum ama ben eğlenmeye kararlıyım.”

“Aklında ne var?”

“Burt eğlenceyi elleriyle bize getirdi aslında, öyle değil mi küçükhanım?”

Caroline çaresizlikle pilota baktı ama Burt oralı değildi. “Şey... Ben pek şarkı söyleyemem,” dedi Caroline.

Adamlar homurdandılar.

“Birazcık dans edebilirim ama.” Caroline onları oyalayarak kaçmak için zaman kazanmaya çalışıyordu, hayatında hiç bu kadar korkmamıştı.

“Hadi onu dans ettirelim.”

İçki şişesi elden ele geçerken Caroline ayağa kalkıp kapıya yakın bir yerde durdu. İlk fırsatta dışarı fırlayacak, geceyi geçirebileceği sıcak bir yer bulmaya çalışacaktı.

“Müzik gerekiyor,” diye mırıldandı. Adamlardan ikisi bunun üzerine hemen bir şarkıya başladılar.

Sam ellerini çırparak, “Dans et,” dedi.

“Tabii.” Caroline öfke ve çaresizlikten ağlamak üzereydi. Ellerini iki yanına sallandırdı, beşinci sınıftaki dans dersinde öğrendiği bir figürü yaptı.

Adamlar yuhladılar.

Caroline onlara gülümsemeye çalışarak durdu. “Sanırım çok iyi bir dansçı da sayılmam.”

“Daha iyisini yapmayı dene,” diye bağırdı adamlardan birisi ve hepsi birden güldüler.

Birden kulübenin kapısı açıldı ve içeri buz gibi bir rüzgâr doldu. İçeri bir adam girdi, kapüşonunu geriye attıktan sonra Caroline’e baktı.

“Paul!” Caroline hayatında kimseyi gördüğüne bu kadar sevinmemiştir.

“Burada neler oluyor?” dedi Paul boğuk bir sesle.

Burt, “Sadece biraz eğleniyoruz,” diyerek ayağa kalktı. “Bayanı tanıyor musun?”

Paul, Caroline’e bakıp yavaşça başını salladı. “Hayır. Daha önce hayatımda görmedim kendisini.”

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

CAROLINE şaşkınlıkla Paul'un parkasını çıkarıp diğer adamların yama oturmasını izledi. Paul, kendisine uzatılan şişeden birkaç yudum viski içmişti hemen. Bu sırada Caroline'e dönüp bakmamıştı bile.

"Peki, neden durdun?" dedi biraz sonra. "Dans et."

"Dans mı edeyim?"

Adamlar hep bir ağızdan, "Dans et!" diye bağırdı.

"Ayrıca öyle küçük kız dansları da olmasın."

Caroline öfkeden patlayacak gibi oldu. Paul, nasıl bir belaya bulaştığını göremiyor muydu? Onu bu ortamdan sadece o kurtarabilirdi. Daha o sabah onun kocası olduğunu ve bunu hiçbir şeyin değiştiremeyeceğini söylüyordu. Caroline'in tam da bir kocaya ihtiyaç duyduğu anda ortaya çıkmış ama saçma sapan şeyler yapıyordu. Caroline ona gününü gösterecekti!

Derin bir iç geçirerek ellerini iki yanına sallandırdı yeniden. Dans etmek için gerçekten müziğe ihtiyacı vardı, gerekirse kendi müziğini kendi yapacaktı. Belki de dışarıda kar yağdığı için aklına sadece Noel şarkıları geliyordu. "Jingle bell, jingle bell..." diye şarkıya başladı.

Sadece Paul eğleniyor gibiydi, o da kıs kıs gülüyordu zaten. Caroline ondan tarafa bakmasa bile onun çok kızgın olduğunu hissedebiliyordu. Tamam, ona yalan söylemişti. Sonra montu almıştı. Hem montun hem de uçak biletlerinin parasını ona mutlaka ödeyecekti.

Adamlar yine onu yuhalamaya başlamışlardı.

"Çocukça şeyler istemiyoruz," demiştim sana diye bağırdı Sam. "Soyun. Bunu istiyoruz biz."

Caroline, "Paul?" diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Lütfen." Paul'un yumruklarını sıkıldığını görünce kazandığını anladı.

Paul ayağa kalktı. "Tamam çocuklar, buraya kadar. Karımla tanışın."

"Karın mı?" Burt Manners telâşla ayağa fırladı. "Hey dostum, yemin ederim hiçbir fikrim yoktu."

"Bir dakika!" diye atıldı Sam. "Onu tanımıyorum demiştin."

"Onu boş ver," dedi Paul.

Burt yeniden araya girdi. "Onu Altın Nehir'den götürmem için yalvardı bana, ona burasının bir hanımefendi için uygun olmadığını söyledim ama beni dinlemedi."

Paul dişlerini sıkı. "Biliyorum."

"Sizi Altın Nehir'e götürmemi ister misiniz?" Burt suçluluk duygusuyla kıvranıyordu.

Paul oralı olmadı, soğukkanlı bir şekilde cevap verdi. "Hayır, teşekkürler. Birisi bekliyor zaten beni."

"Gerçekten mi?"

Caroline birisinin onları beklediğini duyunca o kadar rahatlamıştı ki bayılabilirdi. Bu korkunç ortama bir dakika daha dayanamayacaktı. Öte yandan Paul ona karşı mesafeli davranıyor, göz göze gelmemeye çalışıyordu hâlâ. Oraya ilk geldiğinde de yalnız olduğunu söylemişti.

Caroline derin bir üzüntü duydu. Sevinmekle acele ediyordu anlaşılan. Paul'dan ve ona uyguladığı baskıdan kurtulmak için atılmıştı bu maceraya ama sonra durum gerçekten de yağmurdan kaçarken doluya tutulmak gibi olmuştu. Şimdi, Paul'un onu kurtardığına sevinirken, soğuk tavırlarına bakınca yağmurdan kaçıp doluya tutulduğunu düşünüyordu Caroline.

Burt onlarla birlikte dışarı çıktı, Caroline'in valizini uçağından indirdi. Hâlâ özür dilemeye devam ediyordu. Paul, Caroline'in ona nasıl yalvardığını biliyordu, yani adamın tekrar tekrar özür dilemesine gerek yoktu. "Senin evlendiğini duymamıştım, karın olduğunu bilseydim asla uçağı almazdım," dedi Burt son olarak.

Paul o kadar kızgın görünüyordu ki Caroline onun her an bir öfke patlaması yaşayacağını düşünerek sesini çıkarmaya bile korkuyordu. Böylece, tek kelime konuşmadan onları beklemekte olan uçağı gidip yerleştiler. Caroline pilota mahcup bir ifadeyle gülümseyerek selam verdi, ondan sonra tamamen sessiz kaldı.

Paul yol boyunca da hiç konuşmadı. Altın Nehir üzerinde alçalmaya başladıklarında Caroline kendisini berbat hissediyordu. Paul'a yalan söylemiş, eşyasını çalmış ve onu arkadaşlarının önünde küçük düşürmüştü. Belki artık

boşanıp ondan kurtulmak isterdi. Belki tüm bu fiyasko iptal edilebilirdi. Keşke Paul bir gece önce neler yaşadıklarını anlatsaydı.

Caroline şafaklarını ovdu, hafızasını tekrar zorladı. Sadece Paul'la öpüş-tüğünü ve bunun çok hoşuna gittiğini hatırlıyordu, gerisi bulanıktı.

Yine tehlikeli bir iniş yapmışlardı. Uçak tamamen durunca Caroline derin bir nefes alıp arkasına yaslandı.

Walter bir grup köpek ve kızakla onları bekliyordu. Caroline'le bir an göz göze geldiler, onu çiğ çiğ yiyebilirmiş gibi öfkeyle bakıyordu ona.

Paul, "Pilotumuz Bill bu akşam sende kalabilir mi?" diye sordu Walter'a. "Elbette."

Kulübeye girdiklerinde Caroline sırtını sobaya verip bekledi. Paul yanından geçerek valizini yatak odasına taşımıştı.

Caroline parkasını çıkarıp Paul'un parkasının yanına astı. Kulübe sıcacıktı, sobanın üstünde yahniye benzer bir yemek vardı. Caroline sabahdan beri bir şey yememiş olduğunu fark etti kokuyu alınca.

Paul hâlâ konuşmuyordu, Caroline bir süre daha bekledi.

Daha fazla dayanamayacağını anlayınca, "Tamam, hazırım," dedi.

"Neye hazırsın?"

"Bana ne diyeceksen ya da ne yapacaksan, ona hazırım."

"Sana ne bir şey söyleyeceğim ne de bir şey yapacağım."

"Hiçbir şey mi?" Caroline çok şaşırmıştı.

Paul ufak mutfığa gidip raftan iki kâse aldı.

"Ama sana yalan söyledim."

Paul gözlerini kıstı. "Biliyorum."

"Montu çaldım."

Paul başıyla onayladı.

"Sonra, ikimizi de aptal durumuna düşürdüm."

Paul kâselere sobanın üstündeki yahniden koyup kâseleri masaya bıraktı.

Caroline bir sandalyenin arkasını kavradı. "Bana çok kızmış olmalısın."

"Kızdım."

"Öyleyse benden boşanmayı düşünmüyor musun? Yani, belli ki ben senin aradığın kadın değilim. Senin yerinde olsam kötü bir seçim yaptığımı kabul ederdim." Caroline umutla Paul'a baktı.

Paul masaya geçti, peçetesini dizlerine yaydı. "Boşanma olmayacak."

"Ama ben evli olmak istemiyorum!"

"Olan oldu."

"Ne oldu?" diye bir çığlık attı Caroline. Gerçekten gerdeğe girdilerse bunu hatırlardı mutlaka.

Paul sakın bir şekilde, "Yasalar huzurunda evliyiz," dedikten sonra kaşığına uzandı. "Şimdi otur ve yemeğini ye."

"Hayır." Caroline inatla kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Nasıl istersen, yeme."

Caroline dumanı tüten yahniye baktı, ağzı sulanmaya başlamıştı. Öfkeyle bir sandalye çekti. "Tamam, yiyeceğim," diye homurdandı. "Ama bunu protesto için yapıyorum." Kaşığını yahniye daldırmıştı hemen.

"Belli oluyor."

Yemekten sonra masayı toplayıp tabakları yıkayan Paul oldu. Caroline bir şey söylemeden bir mutfak bezi bulup tabakları kurularak kaldırdı. Bu sırada bir sohbet konusu bulabilmek için çırpınıyordu ama aklına gelen tüm sohbet konuları sonunda evliliklerine gelip dayanıyordu.

Yemekten bir saat kadar sonra Paul oturma odasının ışıklarını söndürüp yatak odasına geçti. Caroline ya orada karanlıkta duracak ya da onun peşinden gidecekti. Işıkları yeniden yakmak aklına bile gelmemişti.

Yatağa gözü ilişince konuyu daha fazla erteleyemeyeceğini anladı. "Beni dinle Paul, bu işte çok büyük bir yanlışlık var."

"Yanlışlık falan yok." Paul gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı.

Caroline parmaklarını daha önce onun göğsünde dolaştırdığı hatırlıyordu. Yüzü bembeyaz olarak arkasını döndü, Paul'a bakmamaya çalıştı. "Senin hatan değil, bunu kabul ediyorum. Ama sen de benim bu evlilikten ya da düğünden hiç haberim olmadığını anlamalısın."

"Bunun üzerinden daha önce geçmiştik, ne kadar konuşursak konuşalım bir şey değişmeyecek. Evlendik ve böyle kalacağız."

"Ama ben evlenmek istemiyorum."

Paul nefesini bıraktı. "Sevgili Larry'yle durum farklı mı olurdu?"

Caroline, "Evet," diye bağırdı ama sonra hemen fikrini değiştirdi. "Hayır, farklı olmazdı. Lanet olsun, bilmiyorum."

"Konu kapanmıştır, bir daha tartışmayacağız."

"Ama tartışmak zorundayız."

Caroline, Paul'un yatağa girdiğini duydu. Yavaşça tekrar ona döndü. Kendisini hayatında hiç bu kadar mutsuz hissetmemişti.

"Herhâlde seninle yatacağımı düşünmüyorsundur."

"Sen benim karımsın Caroline."

"Ama..."

"Neden hâlâ tartışıyorsun? Biz evlendik. Sen benim karımsın ve benim yanımda yatmanı istiyorum." Paul bunları söyledikten sonra yan tarafa dönüp ışığı kapattı. Caroline yine karanlıkta kalmıştı, bir süre öyle durdu.

"Paul?"

“Hmm?”

“Eğer yanına gelirim bana dokunmayacağına söz verir misin?”

Derin bir sessizlik oldu. Bir süre sonra Paul, “Bugünkü marifetlerini gördükten sonra zaten öyle bir şey yapacağımı sanmıyorum,” dedi.

Caroline rahatlayacağını ummuştı ama öyle olmamıştı. Yavaşça soyunup battaniyelerin altına girdi. Bir an ürperip tortop oldu. O kadar yorgundu ki hemen uyuyacağını sanıyordu ama yarım saat sonra ısınmasına rağmen hâlâ uyanıktı.

“Paul?”

“Ne var?”

Caroline gözyaşlarını tutmaya çalışarak dudağını ısırıldı. “Bugün için üzgünüm, kusura bakma.”

“Biliyorum.”

“Normal şartlar altında böyle aptalca bir şeyi asla yapmazdım.”

“Bunu da biliyorum.”

“Sen her şeyi bilir misin?”

“Hayır.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

Aradan beş dakika geçti. “Paul?”

“Şimdi ne var?”

“İyi geceler.”

“İyi geceler aşkım.” Caroline, Paul’un sesinden rahatladığını anladı, aynı anda uykuya dalmıştı.

Gözünü açtığında Paul üzerine eğilmiş, onu sarsıyordu.

“Caroline, sabah oldu.”

“Saat kaç?”

“Beş. Kalkıp giyinmen gerek. Kahveni şuraya koydum.”

Belki de Paul durumlarının umutsuz olduğunu kabul etmişti. Caroline doğrulmaya çalıştı. “Neden giyinecekmişim?” Paul’un onu Seattle’a göndermeye karar verdiğini umarak sormuştu bunu.

“Benimle geliyorsun.”

“Nereye?”

“Pompa istasyonuna.”

“Ama neden?”

“Artık sana güvenemem, bu yüzden yanımda götürmek zorundayım.”

“Bir daha kaçınmayacağım, söz veriyorum.”

“Daha önce de söz vermiştin. Şimdi kalk hadi.”

“Ama Paul, bak bu sefer gerçekten...”

“Seninle tartışacak vaktim yok. Ya kalkar giyinirsin ya da seni olduğun gibi götürürüm.”

Caroline onun dediğini yapacağından emindi. “Emredersiniz komutanım,” diyerek alaycı bir selam verdikten sonra sinirle yataktan kalktı, giysilerine uzandı.

Caroline hayatında daha sıkıcı bir sabah geçirmemişti. Paul onu bir sandalyeye oturtup gitmiş, saatlerce ortada görünmemişti. Caroline yarım saat sonra kulübeye dönmeyi düşünmeye başlamış ama bu fıkirden hemen vazgeçmişti. Paul’un döndüğünde onu orada bulamaması çok kötü olurdu, onu öfkeliendirmek istemiyordu. Bu yüzden sıkıntıdan patlasa da bir yere kıpırdamıyordu.

Paul döndüğünde Caroline’in yüzü aydınlandı, en azından bir insan yüzü görmüştü. Ancak Paul ona hiç bakmadan doğrudan bir masaya gitti, kocaman bir dosya çıkarıp bir takım notlar almaya başladı.

“Paul?”

“Şşşt?”

Caroline hemen sustu.

Paul nihayet işini bitirdiğinde dönüp ona baktı. “Ne istiyorsun?”

“Kulübeye gitmek istiyorum.”

“Olmaz.”

“Dün olanlardan sonra yeniden kaçmayı dener miyim sence?”

“Bana başka bir seçenek bırakmadın.”

“Ciddi olamazsın. Bir yere kaçmıyorum.” Caroline kapıyı gösterdi. “Dışarıda tehlikeli insanlar var.”

Paul herhangi bir tepki vermedi.

“Paul, lütfen. Yapacak bir şey bulamazsam delireceğim.”

“Bir kitap bulup oku.” Paul’un tepkisi buz gibiydi.

“Evet, anlıyorum. Böylece beni cezalandırmış oluyorsun. Ne kadar sürecektir bu? Bana ne zaman güveneceksin? Bir hafta sonra mı? Yoksa on gün ya da bir ay sonra mı?”

“Buna cevap veremem, sana bağlı.”

Caroline ayağa fırlayıp yumruklarını sıktı. “Öyleyse beni bir an bile yalnız bırakmasan iyi olur çünkü fırsatını bulduğum anda buradan kaçacağım. Öyle ya da böyle buradan kaçmanın bir yolunu bulacağım. Kimseyi kendi rızası dışında bir yerde tutamazsın, insan kaçırmak yasalara aykırıdır.”

“Ben seni kaçırmadım, seninle evlendim.”

“Öyleyse bir kadının bulabileceği en kötü kocası. Hangi belge ne derse desin, karın olmayı reddediyorum.” Caroline bir an durup Paul’un karşı çıkmasını bekledi ama öyle bir şey olmayınca tiradına devam etti. “Sadece bu kadar da değil. Sen hayatımda tanıdığım en inatçı insan olmalısın. İnatçı, mantıksız ve abartılı!”

Paul başıyla onayladı. “Biliyorum ama zamanla seveceksin beni.”

“Asla,” diye yemin etti Caroline. “Hayatta olduğum sürece mümkün değil bu.”

“Göreceğiz.”

Paul o kadar kendinden emin görünüyordu ki Caroline’in içinden bir an onu boğazlamak geçti. Gücü tükenmiş bir şekilde sandalyesine yığıldı yeniden. Yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarına engel olamıyordu. Yanaklarını sildikten sonra burnunu çekti. “Paul, eve gitmek istiyorum. Lütfen.”

“Zaten evindesin. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen o kadar iyi olacak.”

Bunun üzerine Caroline ellerini yüzüne kapadı, göz pınarları kuruyana dek ağladı. Gözleri yanıyor, boğazı acıyordu.

Denali tüm ağırlığıyla Paul’un omuzlarındaydı sanki. Doğrusunu yaptığını umuyor, bunun için dua ediyordu. Her şeye hazırlıklıydı, Caroline’in ona kızacağını biliyordu ama gözyaşları başkaydı. Kendisine bir ay süre tanımişti. Eğer ekim sonuna kadar düzelmezlerse Caroline’i Seattle’a gri gönderecekti.

Şimdiyse onu kolaylıkla sevebileceğini düşünüyordu. Hayal ettiği tüm kadınlardan daha gerçek ve daha kadındı Caroline. Paul, yüreğinin derinliklerinde bu işin yürüyeceğini biliyordu. Hisleri bugüne dek onu sadece bir kez yanıltmıştı, bu kez hayatının aşkını bulduğuna inanıyordu.

Akşamüzeri Caroline bir macera romanı okumuş, teyzelerine zehir zemberek bir mektup yazıp yırtmış, Paul’un, kalbine bir bıçak sokulmuş yığınla resmini çizmişti.

Akşama doğru Paul, Caroline’e parkasını uzattı. “Kulübeye gitmeye hazır mısın?”

Caroline böyle bir şeye kesinlikle hazır değildi ama bunu Paul’a belli edemezdi. Çenesini dikleştirip ceketini giydi. Saatlerdir onunla tek bir kelime etmemişti ama bu Paul’un umurundaymış gibi görünmüyordu. Hoş, Caroline de aldırınmıyordu buna, uzattıkça uzatabilirdi bu durumu. Sonunda Paul onu Seattle’a yollarken ondan kurtulduğuna sevinecekti.

Gün boyu epey kar yağmış olmalıydı, kulübe çok da uzakta olmamasına rağmen geri dönerken kar ayakkabıları giymek zorunda kaldılar. Caroline ilk kez giyiyordu bunları ama çok hoşuna gitmişti. Kulübeye döndüklerinde yemekleri yine sobanın üstünde onları bekliyordu. Soğanlı rostoyla havuçlu

patates püresi vardı yemekte. Caroline yemeği kimin pişirdiğini merak ettiyse de bir şey sormadı, saatlerdir açtı çünkü.

Bir önceki akşam olduğu gibi, yemeklerini Paul hazırladı. Caroline onu izledi ama tek bir kelime etmedi.

Yemeklerini yerlerken Paul, "Sürekli söylenmense sessizliği tercih ederim," dedi Paul.

"Sürekli söylenmiyorum ben!" diye bağırdı Caroline. "Sadece bu anlam-sız evlilikten kurtulmaya çalışıyorum."

Paul mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "Gözlerinin çok güzel olduğunu söyleyen oldu mu sana?"

Caroline dişlerini sıkı. "Keşke bunu kalpten söylüyor olsaydın. Pardon, benim hatam! Senin kalbin yok ki!"

Paul güldü. "Kalbim var aşkım," dedi biraz durduktan sonra. "Sana ait."

"Ben istemiyorum. İlanına bir sürü cevap gelmişti, öyle değil mi? O kadınların hepsi senin karın olmak istiyordu işte. Bırak beni Paul, gideyim. Benim için yaptığın tüm masrafı ödeyeceğim, söz."

Paul başını iki yana salladı. "Bu konuyu yeniden konuşmayı reddediyorum." Ekimin sonuna vardıklarında artık tartışacak bir şeylerinin kalmayacağını umuyordu aslında.

"Peki majesteleri," dedi Caroline sinirle.

Daha sonra ikisi de fazla bir şey yemedi. Caroline tabağımdakilerle oynadı durdu ama iştahı kaçmıştı bir kere. Kalkıp tabağını lavaboya bıraktı, birlikte sofrayı topladılar.

Caroline son tabağı kururken, "Paul, Scrabble oynar mısın?" diye sordu.

"Biraz. Neden sordun?"

"Oynayalım mı, ne dersin?"

"Olabilir."

İki gündür ilk kez Caroline'in yüzünde gerçek ve doğal bir gülümseme belirliyordu. Teyzeleri Scrabble oynamayı çok severlerdi, ona da çocukken öğretmişlerdi. Caroline onlardan aldığı eğitim sayesinde bu oyunda yenilmez olduğunu düşünüyordu. "Bir şeyine mi oynasak acaba?"

"Nasıl yani?"

Caroline oyun kutusunu raftan indirdi, parçaları masanın üzerine koydu. "Basit. Eğer ben kazanırsam bir isteğimi yerine getireceksin, sen kazanırsan ben senin."

"Boşanmayı istemek yok ama."

"Tamam, boşanmayı istemek yok."

"Boşanmayı istemeyeceksen ne isteyeceksin ki?"

"Özel alan. Yalnız uyumak istiyorum."

Paul şüpheyle onu süzdü. “Ne kadar süre?”

Caroline onu zorlamayacaktı. “Bir gece.”

“Anlaştık.” Paul bir sandalye çekti, ters çevirip ata biner gibi oturdu sandalyeye. “Ben kazanırsam?” Caroline’in mavi gözlerindeki pırıltıyı fark etmişti, kazanacağından emindi demek ki.

“Evet, ne istiyorsun?”

“Bir öpücük.”

“Öpücük mü?”

“Evet, hem de öyle yanaktan bir öpücük değil. Beni öyle bir öpmelisin ki içim titremeli.” Paul bunun çok zor olmayacağını tahmin ediyordu aslında.

Caroline tereddüt etti. “Sadece bir öpücük ama öyle değil mi?”

“Evet. Anlaştık mı?”

Caroline gülümseyerek elini uzattı. “Anlaştık.” Tokalaşmaları üzerine güldü. Yeniden gülebilmek çok hoştu, sürekli somurtmak ona göre değildi.

“Oyun başlasın bakalım,” dedi Paul da ona gülerek.

Caroline bir an için bakışlarını ondan ayırmakta zorlandı. Paul’un gözlerinin içi gülüyordu. Caroline sakalı yüzünden tamamen göremese de Paul’un yakışıklı bir adam olduğu belliydi.

“Önce sen taş çek.” Paul, oyunda kullanılan harf taşlarının olduğu küçük kadife torbayı kibarca Caroline’e uzattı.

Caroline torbadan bir A çekti, iyi bir başlangıç sayılabilirdi.

Ancak oyunun devamı umduğu gibi gitmiyordu, Paul çok iyi oynuyordu, onu zorlayacak gibiydi. Caroline iyice hırslanmıştı ama hırslanmak daha iyi taş çekmesini sağlamıyordu.

Ellerindeki taşlar azalırken puanları neredeyse başa baş gidiyordu. Caroline son beş harfini çektikten sonra Paul taşlarını oyun kartına yerleştirdi. Üç kelime birden oluşturmuştu, iyi bir puan demekti bu.

“Paul!” Caroline oyun kartında yazanı okuyunca dehşete kapılmıştı. “Bu çok ayıp bir kelime ama!”

“Farkındayım aşkım.”

“Bunu yazamazsın. Çok ayıp.”

“Ama sözlükte var, bakmak ister misin?”

Caroline sözlüğe bakılmasını istediği anda oyunu kaybedeceğini biliyordu. “Hayır, ama bu sözcüğü hiç sevmedim.”

Paul oralı olmadı. “İstersen itiraz edip sözlüğe bakmak isteyebilirsin.”

“Puanlarımız kaç kaç?” Caroline elindeki beş harfin hepsini kullanırsa belki bir şey yapabileceğini umuyordu.

“Üç yüze iki yüz seksen sekiz. Bırakıyor musun?”

“Asla!”

“Korkarım bırakmak zorundasın. Tüm taşlarımı kullandım çünkü.”

Caroline büyülenmiş gibi, “Sen kazandın,” dedi. Lisedeki ilk yılından beri ilk kez Scrabble’da yeniliyordu. Çok iyi oynamıştı ama Paul onu alt etmişti.

“Evet aşkım, ben kazandım.”

Caroline inanamayarak önlerindeki oyun kartına baktı bir süre.

“Aşkım? Bana bir öpücük borçlusun galiba.”

Caroline onun ‘aşkım’ deyişine itiraz edemeyecek kadar şaşkındı. “Beni Scrabble’da yendin. Oysa ben gerçekten çok iyi oyuncuyumdur.”

“Ben de fena sayılmam. Uzun kış gecelerinde Walter’la yapacak fazla bir şey bulamayız.”

Caroline gözlerini kıstı. Paul, oyunu kazanma ihtimali olduğunu en başından beri biliyordu.

“Bana bir öpücük borçlusun,” dedi Paul tekrar.

“Hile yaptın,” diye atıldı Caroline. “Ayıp bir kelime kullandın.”

“Aynı zamanda mızıkçı olduğunu söyleme sakın.”

Caroline elinden geldiği kadar hızlı bir şekilde harfleri panodan topladı. “Yani yalancı ve hırsız olmamın yanı sıra mı?”

“Ben öyle bir şey söylemedim.”

“Merak etme, istediğin şeyi sana vereceğim ama hâlâ o kelimeyi kullanmanın haksızlık olduğunu düşünüyorum.”

“Eğer mecbur kalsaydın sen de kullanırdın,” dedi Paul. Oyun panosunu katlayarak kutuya koyduktan sonra kutuyu kitaplığa yerleştirdi.

“Kullanmazdım!”

“Eğer sadece dört harfin kalsaydı ve bu dört harfi kullanarak oyunu kazanacağından emin olsaydın kullanacağından eminim.”

“Peki,” dedi Caroline hafifçe gülümseyerek. “Bu durum aklımı çelebilirdi ama bu kadar da alçalmazdım herhâlde.”

“Evet, alçalırdım. Şimdi ödemeni yap bakalım aşkım.”

Caroline ayağa kalktı, masanın etrafım dolaşarak Paul’un yanına gitti.

“Aklımı başımdan alacak bir öpücük olacaktı,” dedi Paul.

“Biliyorum.” Caroline onun tam önünde durmuştu, Paul onun beline sarılıp onu kucağına oturttu. Caroline ona hafifçe gülümsedikten sonra ellerini omuzlarına koydu. Bu sırada Paul da ona sarılmış, yönlendiriyordu.

Caroline başını önce sağa eğdi, sonra fikir değiştirerek sola eğdi. Sonra yavaşça öne eğilerek aralık dudaklarını Paul’un dudaklarının üzerine yerleştirdi. Paul’un dudakları nemli ve sıcacıktı, yumuşacık bir şekilde dudaklarına dokunuyordu. Ancak öpüşü giderek daha tutkulu bir hâl almaya başlamıştı, Caroline de ona karşılık veriyordu.

Nefes nefese bir şekilde birbirlerinden ayrıldılar.

“Ah, Caroline,” dedi Paul. Nefesi Caroline’in boynuna sıcak dokunurken dudakları yeniden birbirini buldu. Aslında Caroline ona söz verdiğinden daha fazla öpücük vermeyi düşünmüyordu ama kendisinin de bu ikinci öpüşme için en az Paul kadar istekli olduğunun farkındaydı.

“Bir el daha oynayalım mı Caroline? Bu kez bahsi yükseltelim ama.”

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

“**BİR** Scrabble oyunu daha mı?” Caroline memnuniyetle mırıldandı.

Rüya ya da değil, hafızası onu yanıltmamıştı, Paul Trevor muhteşem öpüyordu. Birden gözlerini açıp Paul’un kollarından sıyrıldı. Daha birkaç saat önce onu hayatından silip atmak için yeminler ederken şimdi kucağında oturmuş, onu tüm kalbiyle öpüyordu.

“Scrabble maceramız bitti Paul Trevor,” dedi buz gibi bir sesle. Yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Paul güldü. “Senden daha iyi oynadığım için pes ediyor olmayasın?”

“Pabucumun oyuncusu!”

Paul durumdan çok eğleniyor gibi görünüyordu ama Caroline sadece daha fazla sinirleniyordu. Hışımla yatak odasına gidip yatağın ucuna oturdu. Surtını asmıştı. Paul hayatına girene kadar rahat, eğlenmeyi seven birisi olduğunu düşünüyordu. Paul iki gün içinde bunu tamamen değiştirmişti. Kollarını kavuşturdu, ona bunun hesabını sormanın bin türlü yolunu hayal ediyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde yan yana yattıklarında Caroline aslında Paul’a değil, kendisine kızdığını fark etmişti. Paul oyunu kurallara uygun bir şekilde oynamıştı, sadece o dört harfli kelime biraz tartışma uyandırıyordu. Caroline’i asıl kızdıran şey, Paul’un öpücüğüne tutkuyla karşılık vermesiydi. Aslında böyle şeyler hissetmek istemiyordu, Paul ona karşı böyle sevecen ve kibar davranırken ondan nefret etmesi çok zordu.

Sabah Paul onu uyandırdı. “Kalkma vakti geldi uykucu.”

Caroline gözlerini zorlukla aralarken Paul yatağın kenarına oturup ona gülümsedi. “Kahve hazır.”

“Paul,” dedi Caroline neredeyse yalvarırcasına. “Bugün seninle istasyona gelmek zorunda mıyım?”

“Üzgünüm aşkım.”

“Söz veriyorum, hiçbir numara yapmayacağım.”

Paul başını iki yana salladı. “Hayır Caroline, benimle geliyorsun.”

Caroline tartışmanın bir işe yaramayacağını biliyordu, kaşlarını çatı. Homurdana homurdana battaniyeleri üzerinden attıktan sonra ayağa kalktı. Paul onun giyinmesi için dışarı çıkmıştı.

Caroline bu kez uzun ve sıkıcı saatler için hazırlıklıydı, yanına iskambil kâğıtları, okunacak bir şeyler, bir defterle kalem almıştı.

Bir gün önceki gibi Paul yine önüne dosyasını açmış, çalışmaya başlamıştı. Caroline onu rahatsız etmeyeceğinden emin olana dek bekledi. “Paul, sana kim yemek yapıyor?”

Paul kafasını dosyalardan kaldırmadan cevap verdi. “Tanana Eagleclaw. Onunla geçen gün karşılaşmıştın.”

“Çok kalabalıktı, onu hatırlamıyorum.”

Paul gülümsedi ama onun o geceyi doğru düzgün hatırlayamamasıyla dalga geçmedi.

“Paul,” diye şansını yeniden denedi Caroline. “Çok iyi aşçıyım.” Bu biraz abartılı bir ifade olabilirdi ama tüm gün hiçbir şey yapmadan, on saat boyunca orada oturmaktansa iyiydi.

“Hmm...” Paul cevap vermedi, dosyaları incelemeye devam etti.

“Gerçekten, mükemmel bir aşçıyım. Yani, yemeklerimizi ben yapabilirim. Aslında bunu yapmak çok hoşuma gider.”

“Tanana çok iyi yemek yapıyor zaten.”

“Evet, ama bunu ben yapmak istiyorum.”

“Yapamazsın.”

“Neden?”

“Çünkü burada benimle kalıyorsun da ondan.”

“Hayatımın sonuna kadar beni buraya sürükleyecek misin yani?”

Paul içini çekti. “Bu tartışmayı dün de yapmıştık. Ben sana güvenebileceğimi hissedene kadar yanımda kalacaksın.”

“Harika.” Caroline bunu ne zaman başatabileceğini bilmiyordu.

Aradan bir hafta geçmiş ve Caroline her sabah uykulu gözlerle Paul’un peşinden istasyona gitmiş ve her akşam onunla eve dönmüştü. Yalvarıp yarmaları bir işe yaramamış, Paul fikrini değiştirmemişti. Onu her gün gözü-

nün önünde tutmak istiyordu. Bu arada Caroline, bunu kabul etmek istemese de onun yanındayken kendini daha rahat hissetmeye başlıyordu.

Haftada iki kere posta geliyordu. Caroline'ın Altın Nehir'deki ikinci haftasında Bay ve Bayan Paul Trevor adına gönderilmiş bir mektup aldılar.

"Bir mektup!" diye sevinçle bağırdı Caroline, bayram çocuğu gibi sevinçliydi. Nihayet dış dünyayla bir bağlantı demekti bu. Caroline hemen zarfın üzerindeki gönderici ismine baktı. "Teyzemlerden geliyor."

Paul gülümsedi. "Senin kumpasçılar mı?"

Caroline zarfı yırtarak açtı. "Ta kendileri." Teyzelerinin onu Alaska'ya gönderme biçimini kabul etmemişti ama ikisini de çok özlemişti.

"Ne diyorlar?"

"Sürprizlerini beğenip beğenmediğini soruyorlar. Yani seni."

"Beğendin mi peki?"

Bu kez Caroline güldü. "Seni şaşırtıcı buluyorum."

"Doğal olarak."

"Mabel teyzem romantik olandır. Onun dediğine göre çok mutlu olacaksınız ve yedi çocuğumuz olacaktı. Yine böyle ilan yoluyla evlenmiş olan büyük büyük büyükanneimin yedi çocuğu olmuş çünkü."

"Çok isterim," dedi Paul sırtarak.

"Sessiz ol, okuyorum. Ethel teyzemse..." Caroline tereddütle sayfanın devamına göz gezdirdi. "Önemli değil." Kalbi deli gibi atarak mektubu katladı, tekrar zarfına koydu.

Paul yanına geldi. "O ne demiş?"

"Önemli bir şey değil."

"Mektubu kendim mi okuyayım."

"Hayır." Caroline mektubu otomatik olarak arkasına saklamıştı hemen. "Larry Atkins benimle bir türlü bağlantı kuramayınca onlara uğramış. Ethel teyzem benim artık evli bir kadın olduğumu ona söylemekten mutluluk duymuş, onu diyor."

"Anlıyorum," dedi Paul düşünceli bir şekilde.

"Anlamadığından eminim." Caroline ellerini mutfak tezgâhının üstüne koydu. Larry'yle ilişkileri Alaska'ya gelmeden haftalar önce bitmişti, bu kadar etkilenmemesi gerekirdi. Onun kendisine ulaşamayıp sonra da Paul'la evlendiğini haber almasına üzülmüştü. Larry'yle haberleşmek ve bunun gerçek bir evlilik olmadığını söylemek istiyordu.

Paul ellerini onun omuzlarına koydu. "Buraya bak Caroline," dedikten sonra onu kollarından tutup yavaşça kendisine çevirdi. Bir sevgili gibi değil, sadık bir dost gibi dokunmuştu Caroline'e.

Caroline yüzünü onun göğsüne gömüp derin bir nefes aldı. Bu sırada Paul onun saçlarını şefkatle okşuyordu.

“Onu hâlâ seviyor musun?” diye sordu sonra.

Caroline’in duygularını analiz etmesi gerekiyordu. Aylar boyunca Larry’ye sırlıslıkla âşık bir şekilde yaşamıştı. Onu çok özlemiş, çok düşünmüş, onunla hep iyi şeyler hayal etmişti. Ama Larry onu sevmiş miydi?

Caroline bu sorunun cevabını bulmaya çalışırken Paul da ona böyle yakın durup sarılmanın hayatında yaşadığı en güzel şey olduğunu düşünüyordu. Ona zaman tanımak için bir haftadır ona elini bile sürmemişti. İlişkileri tuhaf bir boyuttaydı, ona henüz güvenip güvenemeyeceğini de bilmiyordu.

Caroline ona çok net bir şekilde, bulduğu ilk fırsatta kaçacağını söylemişti. Kış bastırıyordu. Caroline’in kendi iyiliği için onun kaçmasına engel olması gerekiyordu. Paul onu kollarının arasına alıp öpmek için de çıldırıyordu. İradesinin sağlamlığı onu bir aziz yapabilirdi aslında. Düşün gecelerinde onunla sevişmediği için pişmandı ama ne Caroline’le ne de bir başka kadınla zorla sevişecek birisi değildi o.

Caroline’in o gece yarım yamalak anlattıklarından Larry’yi tanıyordu. Aslında pek parlak bir durum değildi onunki, sabır göstermesi gerekiyordu. Caroline dokuz gündür yanındaydı ama onun aklının başka bir adamda olduğunu bilmek Paul’u onlarca yıl yaşlandırmıştı sanki.

“Caroline,” diye üsteledi. “Onu hâlâ seviyor musun?”

“Ben... Evet,” dedi Caroline dürüst bir şekilde. Bunu söylemek kolay değildi. Paul onun kocasıydı, aralarındaki evlilik sözleşmesi bir yana, Caroline aralarındaki çekimi ya da Paul’un ona nazik yaklaşımını yok sayamazdı. Ona kaba davranmak istemiyordu. “İnsanlar seni kırdılar diye onları sevmeyi bırakmıyorsun,” diye mırıldandı. “Onu sevmemeye çalışıyorum. Bu işe yarar mı?”

Paul yavaşça onu yanağından öptü. “Kabul etmeyi kolaylaştırır. Biliyorum, bu konuda açık konuşmak senin için çok zor olmalı.”

Bu sırada kapının çalındığını duyup birbirlerinden ayrıldılar. Hamile, genç bir kadın içeri girdi. Sanki onları sevişirken yakalamış gibi mahcup bir ifade vardı yüzündü. “Bana ihtiyacın var mı Paul?”

“Evet,” Paul, Caroline’in beline sarıldı. “Caroline, bu Tanana Eagleclaw. Tanana, bu da benim karım, Caroline.”

“Nasılsınız Bayan Trevor?”

“İyiyim, teşekkürler Tanana. Lütfen bana Caroline de. Bebek ne zaman geliyor?” Görüşüşünden doğumun bugün yarın olacağı anlaşıyordu aslında.

“Altı haftası var.” Genç kadın yine utangaç bir ifadeyle gülümsedi.

Caroline onun yirmili yaşlarda olduğunu tahmin etti. “Çok iyi bir aşçı-sın,” dedi Tanana’ya.

“Teşekkür ederim.”

Paul, Tanana’ya oranın yerli dilinde bir şeyler söyledi, Tanana başını sallayarak onayladı. Sonra Caroline’e bir an bakıp tekrar çıktı.

“Ne konuştunuz?” diye sordu Caroline.

“Tanana’yla tanışmak istediğini söylemiştin, ben de buraya çağırdım onu.”

“Tek sebep bu olamaz. Az önce ne dedin ona?” Caroline, Paul’a sabırsızlıkla baktı ama onun soruyu duymazlıktan geldiği açıktı. “Boş ver. Belli ki öğrenmemi istemiyorsun.” Caroline, eğer yemek yapma işini Tanana’nın elinden alırsa genç kadının gücüneceğini anlamıştı. Belki bebek doğduktan sonra, onun gururunu kırmadan halledebilirdi bu işi. Tabii hâlâ orada olursa.

O gece Caroline ateşin karşısına oturup teyzelerine uzun bir mektup yazdı. Yaptıklarına başlangıçta çok kızdığını ama zaman içinde düşüncelerinin değişmeye başladığını anlattı onlara. Paul iyi, düzgün bir adamdı, bunu söylemek zorundaydı. Caroline yine de onlara, Paul’un onun geri dönmesine izin vermesi için dua ettiğini yazmadı. Böyle bir şey yazarsa onları çok üzmüş olurdu, Caroline de bu iki romantğin hayallerini yıkmak istemiyordu. Evlenmek isterse eşini kendisinin seçmek istediğini de söylemeyecekti onlara.

Nasılsa Paul onu gönderdikten sonra onlara her şeyi rahat rahat açıklayabilecekti. Şimdilik o da onların oyununu oynuyor, onların kendisinin mutlu olduğuna inanmasını sağlıyordu. Bunun kimseye zararı yoktu.

O gece Caroline yatağa bitkin bir şekilde girdi. Paul da biraz sonra yanına geldi. Caroline her gece olduğu gibi uyuyormuş gibi yapıyordu.

“İyi geceler aşkım,” diye fısıldadı Paul.

Caroline yine bir şey söylemedi, birkaç dakika sonra derin bir uykuya dalmıştı zaten.

Bir tıkırtıyla uyandı. Kıpırdandığında, başını Paul’un göğsüne koyarak uyumuş olduğunu fark etti. Paul koluyla ona sarılmıştı.

“Sabah olmadı mı daha?” diye mırıldandı Caroline. Gözlerini yeniden kapandı, Paul’un sıcaklığından ayrılmak istemiyordu.

“Biraz dakika sonra olacak.”

Paul her sabah ondan önce kalkıyor, ocağı yakıp kahveyi koyuyordu. Caroline gece uykusunda ona dokunup dokunmadığını bilmiyordu ama sabah uyanıp da kendini onun kollarında bulunca utanmıştı.

“Bunu çok sık yapıyor muyum?” diye sordu.

Paul, “Yeterince sık yapmıyorsun,” dedikten sonra elini onun sırtında gezdirdi, içini çekti.

Caroline kıpırdamadı. Paul sıcacıktı, güçlüydü, erkekti.

Beş dakika geçti, sonra on dakika. Caroline artık doğrulup kalkması gerektiğini biliyordu ama her dakika bir öncekinden daha zevkliydi.

“Bu sabah kahveyi ben yapayım,” diyerek kalkmaya yeltendi.

Paul onu durdurdu. “Acele etmene gerek yok. İstiyorsan uyumaya devam et sen.”

“Uyumak mı?” Caroline merakla ona baktı. “İstasyona gitmiyor musun?”

“Ben gidiyorum ama sen gelmiyorsun.”

Caroline onu yanlış anladığını düşündü bir an.

“Tanana’dan bugün senin yanında kalmasını istedim, seni kasabadaki diğer kadınlarla tanıştıracak.”

Caroline bir an onun söylediklerini anlamaya çalıştı. “Paul, emin misin? İstasyona gelmek zorunda değil miyim?” Sonra da hiç düşünmeden Paul’un boynuna sarıldı, yanaklarını, alnını öpücüklere boğdu.

Paul elleriyle onun başını yönlendirerek dudaklarının birleşmesini sağladı. Caroline’in dudakları hiç acele etmeden Paul’un dudaklarının üzerinde geziniyordu. Paul nasıl olduğunu tam da anlayamadan bir anda pozisyon değiştirdiler, Caroline bir anda sırt üstü yatar konuma geçmiş, ona bakıyordu. Paul ona karşı daha fazla direnemeyecekti, yavaşça eğildi, onu içi titreyerek öptü. Caroline de bu öpüşmeyi inkâr edemezdi, ellerini Paul’un yüzünde, sakallarında gezdirdi.

Paul içini çekerek biraz geri çekildi, yüzünü Caroline’in boynuna gömdü.

Caroline de onun boynuna sarılmıştı, kendisini bu kadar huzurlu hissetmesi onu da şaşkına çevirmişti. Paul onu tutup öpünce kalp atışları hızlanmış, damarlarında daha önce hissetmediği bir tutku dolaşmaya başlamıştı. Caroline böyle şeyler hissetmek istemiyordu. Paul’dan ayrıldığında ona pişmanlık hissettirecek şeyler yaşamak istemiyordu.

Paul yavaşça başını kaldırdı, Caroline’in gözlerinin içine baktı. Ancak Caroline başını çevirip “Geç kalacaksın,” dedi.

Paul başını sallayarak onu onayladı.

Aslında işe başlaması gereken belli bir saat yoktu ve ikisi de bunu biliyordu. Paul ondan uzaklaşıp doğruldu, bir süre yatağın kenarına oturdu. Caroline’in yanında tuhaf bir şekilde zayıf hissediyordu kendisini. Onun da kendisini istediğini hâlimden, duruşundan anlayabiliyordu. Ancak Caroline ona kesin bir dille *evet* ya da *hayır* da demiyordu.

Paul yılgınlıkla ellerini saçlarından geçirdi. Bir süre daha sabredecekti ama onun bu öpücüklerine daha fazla dayanabileceğini sanmıyordu. Caroline aklını başından alıyordu. Paul’un kalbini çalmış ve onu yemek istemediği bir tatlı gibi avucunda tutuyordu.

Saat neredeyse öğle olmuştu ama Tanana geldiğinde Caroline ancak kalkıp giyinebilmişti. Genç kadın yine içeri girmeden, kibar bir şekilde kapıyı çalıp beklemişti.

“Günaydın Bayan Trevor, şey, yani Caroline.”

“Günaydın Tanana. Ben de kendime kahvaltı hazırlayacaktım. Sen de ister misin?”

Tanana başını iki yana salladı. “Şimdi gelebilir misin?”

“Şimdi mi?”

Tanana başıyla onayladı.

“Kahvaltı yapacak vakit yok mu yani?”

“Yok.”

Caroline kendi kendine söylenerek, sobanın üstündeki tavayı aldı, az önce dolaptan çıkardığı yumurtaları tekrar yerine koydu. Bu sırada Tanana, Caroline’in çizmeleriyle parkasını hazır etmişti.

“Nereye gidiyoruz?”

“Toplantı salonuna.”

“Diğer kadınlar geldiler mi?”

“Evet, çoğu geldi.”

Caroline onların ne beklediğini bilmiyordu ama başka bir insanla konuşma fikri o kadar cazip gelmişti ki ona, sadece oturup kötü bir kahve içseler bile razıydı.

Tanana’nın da söylediği gibi, kasabanın sosyalleşme alanı olan toplantı salonunda onları bekleyen yedi, sekiz kadın vardı. Salona giren Tanana’yla Caroline’i gülümseyerek selamladılar. Tanana, Caroline’e, daire biçiminde sıralanıp oturmuş kadınların tam ortasındaki boş sandalyeye oturmasını işaret edince Caroline çok şaşırdı. Demek ki burası ona ayrılmış, özel bir yerdi.

Çok geçmeden kadınların onun onuruna bir parti verdiklerini anladı. Kadınlar birer birer karşısına gelip ona bir hediye sunuyorlardı. Hepsisi yerli dilinde konuşuyorlar, ne söylediklerini Tanana çeviriyordu. Hediyelerin çoğu el emeği şeylerdi. Öylesine ince işlenmiş, öylesine güzel şeyler vardı ki aralarında Caroline’in güzellikleri karşısında boğazı düğümlenmişti.

Böylece, elde örülmüş bir kazak, fok derisinden bir çift terlik, kutup iklimindeki hayatı anlatan çeşitli sahnelerin olduğu pek çok el işleme, tütsülenmiş somon ve geyik eti hediye edildi Caroline’e. Caroline, hediyeler ona sunulurken hayretten kocaman açılmış gözlerle izliyordu. Burada yaşayan insanlar maddi olarak çok az şeye sahiptiler ama yine de hayatlarının çok değerli parçalarını onunla paylaşabiliyorlardı. Gözleri doldu, boğazındaki

düğümü çözmek için yutkundu. Ağlayarak bu cömert, dost canlısı kadınları utandırmak istemiyordu.

Hediyelerin sunulması bitince Caroline ayağa kalktı ve her birinin yanına giderek teşekkür etti. Daha sonra yemek yediler ve kadınlar iplerini ortaya çıkarıp örgü örmeye başladılar.

Caroline, Tanana'ya, "Ne yapıyorlar?" diye sordu.

"Turistler için kazak örüyorlar."

"Altın Nehir'e çok turist gelir mi?"

"Arada sırada gelir ama kazakları daha çok Fairbanks, Juneau ve Anchorage'deki mağazalar için örüyorlar. Kasabadaki kadınlar bütün kış kazak örerler, her gün burada toplanırız."

"Ben de örgü biliyorum," Caroline temkinli bir şekilde. Orada olduğu sürece onların arasına katılmayı istiyordu. Bu kadınlar kadar becerikli olmasa da zaman içinde öğrenebilirdi. Kadınlar ona karşı o kadar iyi davranmışlardı ki Caroline de onlar için bir şeyler yapmak istiyordu.

Tanana kibarca, "Bize katılmak ister misin?" diye sordu.

"Lütfen." Bunun üzerine Caroline'in eline yün şişleri ve rengârenk ipler tutuşturuldu, Caroline, Tanana'nın ona gösterdiği gibi örgüye başladı.

O akşam Caroline'in heyecandan içi içine sığmıyordu. Paul kulübeye girer girmez Caroline hemen onun üstüne atladı.

"Selam. Partiden haberin var mıydı?"

Paul gülümseyen gözlerle ona baktı. "Tanana bana geçen hafta söz etmişti bundan. Senin artık yataktan çıkmana izin vermemin zamanı geldiğini, kasabadaki kadınların seninle tanışmak istediğini söylemişti."

Caroline yatakla ilgili yorumu duymazlıktan geldi. "Harika insanlar."

"Biliyorum aşkım." Paul parkasını çıkarıp dolaba astıktan sonra Caroline onu elinden tutup yatak odasına götürdü. O gün aldığı hediyelerden yiyecek olmayanları, Paul'un da görebilmesi için yatağın üstüne sermişti. Paul her birini alıp kasabalıların cömertliğini takdir edercesine inceledi, başını sallayarak onayladı. Sonra tuhaf bir örgü parçasına geldi sıra. "Bu nedir?"

"Bak, neredeyse unuttuyordum onu. Kadınlar örgü örüyorlar, sen de biliyorsundur. Neyse, ben de bugün onlara katıldım, örgü ördüm. Elbette onlar kadar iyi öremiyorum, ördüğüm kazağın turistlere satılması mümkün değil." Caroline güldü. "Aslında bir turistin aldığı kazağın buranın yerlisi bir kadın tarafından örüldüğünü düşünürken kazağın aslında Seattlelı bir hemşire tarafından örülmesi çok komik." Caroline yeniden kıkırdadı. "Akşama doğru, Tanana'nın beni incitmekten korkarak gerçek düşüncesini söylemeyeceğini düşünerek, ördüğüm ilk şeyi başka türlü değerlendirip değerlendiremeyeceğimi sordum ona."

“O ncymış?”

“Onlara senin için bir kazak örmek istediğimi söyledim.”

“Ne dediler?”

“Çok hoşlarına gitti. Gerçi bunu satamayacaklarından emin oldukları için de sevinmiş olabilirler.” Caroline dans eder gibi süzülerek yatak odasından çıktı, mutfığa geçti. “Ayrıca yemek yaptım. Tanana o kadar yorgun görünüyordu ki, onun yerine yemek yapmayı teklif ettim. Elbette itiraz etti ama çok şiddetli değildi itirazı.”

“Günün iyi geçmiş.”

“Harikaydı!” Caroline ona arkasını dönüp ocaktaki yemeği son bir kez karıştırdı. Bütün öğleden sonra, Paul’u kadınlarla her-gün görüşmesine izin vermesi için nasıl ikna edebileceğine kafa yormuştu.

“Herhâlde yine gitmek istiyorsun?”

Caroline dönüp ona umutla baktı. “Evet. Sen ne dersin?”

“Bence buna karar verecek olan sensin,”

Caroline onun ne dediğini anlamıştı ama hemen cevap vermeden önce fırından çıkardığı etten iki dilim kesip tabaklara koydu.

Sonra Paul’un gözlerinin içine baktı. “Bana yeniden güvenecekse eğer. Biliyorum, senin güvenini asla kazanamayacağım.”

“Nasıl istiyorsan öyle yap o zaman.”

Caroline o kadar sevinmişti ki, Paul’un boynuna sarılıp sabah yaptığı gibi onu öpücüklere boğmamak için kendini zor tuttu. Yemeklerini bitirdikten sonra ise aslında onu öpmeyi gerçekten çok istemiş olduğunu fark etti ama bu düşüncüyü hemen zihninden uzaklaştırdı.

Daha sonra bulaşıkları yıkarken kendi kendine şarkı söylediğini fark edip şaşırdı. Gerçekten mutluydu, hâinden memnundu. Dönüp bakınca, tabakları kurulamakta olan Paul’un da ona baktığını gördü, birbirlerine gülümsediler.

Yemekten sonra, bu kez herhangi bir bahis olmadan Scrabble oynadılar, Caroline kazandı.

“Farkındaysan tek bir ayıp kelime kullanmadım,” dedi Caroline.

Paul güldü, ikinci el için taşları hazırlamaya koyuldu.

Ertesi gün ve ondan sonraki günlerde Caroline kadınlarla birlikte örgü örmeye gitti. İlk birkaç gün kadınlar çok utangaç davranıyor ve ona fazla bir şey söylemiyorlardı. Sonra giderek açıldılar ve Caroline de kasaba dedikodularına katılmaya başladı. Kadınlar Caroline’den hoşlanmaya başlıyorlardı. Bazen ona bakıp gülümsüyorlar, sonra yanlarındaki kadının kulağına eğilip

bir şeyler fısıldaşıyorlardı. Caroline sonunda dayanamayıp Tanana'ya, kadınların onun hakkında ne konuştuklarını sordu.

Tanana kızardı. "Senin çok şanslı bir kadın olduğunu söylüyorlar."

"Şanslı mı? Anlayamadım."

"Paul'la birlikte olduğun için. Geceleri onun koynunda yattığın için kısıyorlarmış seni. Diyorlar ki Paul'dan çok sağlıklı bebeklerin olacaktı. Sizin dilinizde nasıl söylenir bilmiyorum ama Paul..."

"Boş ver," diye onun sözünü kesti Caroline. "Ne demek istediğini biliyorum." Demek ki Paul o gelmeden önce kasaba kadınlarına zevk yaşıyordu.

Kulübeye döndüğü zaman çok öfkeliydi, hırsla Paul'u beklemeye başladı. Kocasının bu kadar alçak bir şey yapabileceği aklına bile gelmezdi. Onun kendisine bir eş istemesine şaşmamak gerekiyordu. Kadınların ona bakışlarından neredeyse Paul için kavgaya tutuşacakları belliydi. Paul onların olsun diye düşündü. Onunla işi bitmişti, Altın Nehir'de bir dakika bile durmayacaktı. Nasıl yapacağını bilmiyordu ama ilk fırsatta ayrılacaktı oradan.

Kapı açılınca, Caroline'in yüreğinde esen buz gibi hava kadar soğuk bir rüzgâr doldu içeri.

Paul gülümseyerek, "Selam," dedi ama Caroline'in yüz ifadesini görünce durdu. "Ne oldu?"

Caroline onun kabanını çıkarmasını beklemedi bile, işaret parmağıyla sertçe onun göğsünü dürttü. "İğrençsin. Bir yılan kadar sinsisin. Sen..." Öfkeden gözleri yaşarmıştı, bir an durdu, konuşamadı. "Senden ne kadar iğrendiğimi anlatmaya kelimeler yetmez!"

Paul çok kaygılanmış görünmüyordu. "Söylediğim bir şeye mi bozuldun yoksa o gün Scrabble'da ayıp bir kelime kullandım diye mi kızılıyorsun hâlâ?"

~ ALTINCI BÖLÜM ~

CAROLINE, “Kendini çok akıllı sanıyorsun, öyle değil mi?” diye parladı. Gittikçe öfkeleniyordu. Masanın ucunda duran bir kitabı tutup Paul’a fırlattı.

Paul müthiş bir refleksle kitabı, sonra da yine aynı yolu takip ederek ona doğru gelen bir tuzluğu havada yakaladı. “Caroline, neyin var?”

“Seni hayvan!”

“Söylesene ne yapmışım?”

“Seni canavar!” Karabiberlik Paul’un kulağının dibinden uçup gitti.

“Seni zinacı!” Belki bu çok mantıklı değildi, çünkü o sırada Paul evli değildi ama Caroline’in ondan ne kadar öğrendiğini ancak anlatıyordu.

Paul şaşkınlıkla Caroline’in hisımla yatak odasına geçip kapıyı çarpmasını izledi. Bir süre, bir elinde tuzluk, diğer elinde kitapla öylece durdu. Caroline’in öfkesinden çok gözlerinde gördüğü ifade şaşırtmıştı onu.

“Zinacı mı?” diye mırıldandı kendi kendine.

Caroline ise içeride, yatağın kenarına oturmuştu. Kendini tutmaya çalışsa da gözyaşları sel gibi yanaklarından aşağı dökülüyordu, elleriyle gözlerini ovuşturdu. Lanet olsun, Paul’a, yani ne ahlâkı ne de vicdanı olan bir adama âşık oluyordu. Eğer ona âşık olmasaydı onun yaptıklarını öğrenmek bu kadar yakmazdı canını. Caroline daha fazla ağladı. Onu sevmek istemiyordu. Hıçkırarak ellerini yüzüne kapattı.

Onun ağladığını görmek Paul’u mahvetmişti. Aslında onunla anlaşabilmek için öfkesinin dinmesini beklemek niyetindeydi ama Caroline’in hıçkırarak ağladığını görünce dayanamadı.

Diğer odadan, “Caroline,” diye seslendi. “Konuşabilir miyiz?”
Sessizlik.

“Caroline, inan bana, neden söz ettiğin konusunda en ufak bir fikrim yok.
“Eminim yoktur!”

“Gerçekten yok.” Paul kapıyı açmak istedi ama Caroline kapıyı kilitlemişti. “Kocan olarak bu kapıyı hemen açmanı istiyorum.” Aptalca bir şey söylediğinin farkındaydı ama başka ne diyeceğini bilemiyordu.

Caroline güldü.

“Caroline, lütfen.” Caroline yine cevap vermemişti. Paul ellerini ceplerine soktu. “Düğün gecemiz için mi kızgınsın bana? Sebep bu mu?” Tam kapının önünde durarak mırıldandı. “Seninle konuşmaya çalışmanın bir faydası yok anlaşılan, beni dinlemiyorsun bile.”

Aynı anda yatak odasının kapısı ansızın açıldı, Paul neredeyse düşecekti.

Caroline daha da büyüyen bir öfkeyle bakıyordu ona. “Yani, evlendiğimiz o gece benden faydalandın mı sen?”

“Caroline, beni bir dakika dinlersen...”

“Aaah!” Caroline onu dinlemediği gibi yumruklarıyla onun göğsünü dövmeye başlamıştı.

“Bu kadar yeter.” Paul onun bileklerini tutup Caroline’i duvara yasladı. Caroline’in iri, mavi gözleri yaşlarla doluydu.

Caroline titriyor, nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. Kurtulmak için mücadele etti ama Paul onu sımsıkı tutuyordu. Bakışları da en az onun kıpırdamasına izin vermeyen elleri kadar kararlıydı.

“Aşkım.” Paul, boğuk şekilde fısıldadı. “Sorun nedir?”

Öylesine yumuşak konuşmuştu ki onun nasıl biri olduğunu ya da ne yaptığını unutmak çok kolay olurdu. “Bırak beni,” dedi Caroline. Artık gözlerinde öfke yerine derin bir üzüntü vardı.

Paul onun gözlerindeki ızdırabı görünce içgüdüsel olarak eğildi, onun kendisini iyi hissetmesi için dudaklarıyla Caroline’in dudaklarını buldu.

Israrlı, istekli bir şekilde öpüyordu. Caroline neredeyse iradesi dışında dudaklarını aralamış, onun öpüşüne karşılık vermeye başlamıştı. Giderek artan bir tutkuyla uzun süre öpüştiler, sonra yavaş yavaş ikisi de sakinleşti, Paul, Caroline’in bileklerini bırakmasa da ellerini biraz gevşetti. Caroline onun kalp atışının da kendisinininki gibi hızlandığını hissedebiliyordu.

Birlikte soluk soluğa kalmışlardı. Paul, Caroline’in az önce neden öyle davrandığını anlamaya çalışıyormuş gibi dikkatle ona baktı. Caroline’in yanakları hâlâ kızarmış durumdaydı ama Paul bunun kızgınlıktan mı yoksa az önceki öpüşmelerinden mi kaynaklandığını kestiremiyordu. Eğilip Caroli-

ne'in ıslak dudaklarının tadına bir kez daha baktı. Geri çekildiğinde ikisi de titriyordu.

Paul onu serbest bırakınca Caroline ellerini iki yanına sallandırdı. "Bugün kadınlarla birlikteydim," diye söze başladı. Konuşurken çok acı çektiği öylesine belliydi ki Paul onu kollarının arasına aldı. "Dediler ki..."

"Evet, ne dediler Caroline?"

"Muhteşem bir âşıkmişsin."

Paul kaşlarını çatı. "Ah," diye fısıldayarak Caroline'in yüzünü ellerinin arasına aldı, onu öptü. "Bunu ciddi olarak söylediklerini mi düşündün?"

"Ne düşünebilirdim ki?"

"Yıllardır burada yaşıyorum. Bazılarıyla ve aileleriyle dostluğum var. Nasıl desem, bana, bende olduğunu düşündükleri bazı nitelikler atfediyorlar."

"Çok emin konuşuyorlardı."

Paul sırıttı. "Hey, ben sadece bir erkeğim. O kadar çok sevgilim olması mümkün değil."

"Bir tane bile mi olmadı?" Caroline, Paul'un gözlerinin içine bakıyordu.

"Sana sahip olduğum her şey üzerine yemin ederim ki hayatım, Altın Nehir'de tek bir sevgilim olmadı." Paul, bu sözlerinin takdirle karşılanacağını umuyordu ama hiç beklemediği bir tepkiyle karşılaştı. Caroline, gözlerinden yaşlar süzülerek ona sarılmış, yüzünü kazağına gömmüştü. Yarı gülüp yarı ağlayarak başını kaldırmış, onu öpücüklere boğuyordu. Paul kibarca onu tuttu. O kadar uzun zamandır medeniyetten uzak yaşıyordu ki kadınları anlama becerisini tamamen kaybetmişti anlaşılan. Çaresizlikle içini çekti.

İlişkileri o gecedен sonra değişti. Aslında belli belirsiz değişiklikler vardı ama öylesine doğallardı ki Paul bunların anlamını ancak tahmin edebiliyordu. Öncelikle Caroline'in valizini yatağın altına koyduğunu fark etti, demek ki Caroline nihayet onun hayatındaki yerini kabul etmiş ve gitmekten vazgeçmişti. Paul onun Seattle'a dönme umudunu da tamamen aklından çıkarmış olmasını diliyordu.

Caroline'in Tanana'yla çok vakit geçirdiğini biliyordu, nihayet iki kadın aralarında bir anlaşmaya varmış olmalıydılar ki akşam yemeklerini Caroline yapmaya başlamıştı. Gerçekten de, söylediği gibi, çok iyi bir aşçıydı Caroline. Zeki ve eldeki kaynakları değerlendirmeyi bilen bir kadındı. Kurumuş yumurtaları değerlendirmek her kadının yapacağı iş değildi.

Herkesle arkadaş olmuştu Caroline, Walter'la bile araları çok iyiydi. Oysa yaşlı adamın Paul'u benimsemesi için altı ay geçmesi gerekmişti. Walter, tıpkı Altın Nehir'deki diğer insanlar gibi, Caroline'i sevmişti. Çocuklar ona

bayılıyorlardı, Caroline dışarı çıktığında çevresinde en az iki, üç çocuk olmadan yürüyemiyordu. Paul bir gün onu toplantı salonunda altıncı sınıf öğrencisi kızlarla ip atlarken bulmuştu. Başka bir gün oğlanlarla kıran kırana bir futbol maçına katılıyordu.

Dişi ağrıyan yaşlı bir kadın hemen Caroline'e geliyordu. Ateşi çıkan bebek de ona getiriliyor, durup dururken karnı ağrımaya başlayan küçük bir oğlan da ona gösteriliyordu. Kamu Sağlığı Merkezi haftada bir gün kasabaya bir ekip gönderiyordu ama kasabalılar Caroline'e geliyorlardı. Başlangıçta yanındaki bandajları ve ağrı kesicileri kullanmıştı ama sonra diplomalı bir hemşire olarak kliniğin olanaklarından yararlanmaya başladı. Caroline'in mesleğini icra etmesi Paul'un çok hoşuna gidiyordu.

Ama artık Caroline'e öylesine âşıktı ki, onu arzulamaktan ölecek gibi oluyordu. Yine de sevişmek için acele etmesi aptallık olurdu. Caroline de yakında onu sevdiğini anlayacaktı ve o zaman her şey muhteşem olacaktı. Şimdi her sabah uyandığında Caroline'i koynunda bulmak onun için bir eziyet oluyordu. Geceleri daha da zordu, bir yandan ona dokunmayı deli gibi istiyor, bir yandan buna cesaret edemiyordu.

O akşam yemekten sonra Caroline kocaman bir paket getirip Paul'un önüne koydu.

Paul, gazetesini indirip soran gözlerle karısına baktı. "Bu nedir?"

"Aç ve gör." Caroline bu kazak için o kadar uğraşmıştı ki Paul'un üstüne olmazsa ağlayabilirdi. "Yılbaşına kadar beklemem gerekirdi belki ama..." Sözüünü tamamlamadan sustu, bu kadar gergin olması gerekmiyordu. Daha yılbaşına altı hafta vardı ama Paul'u mutlu etmek istemişti. Ayrıca onu sevdiğini Paul'a daha iyi anlatabileceği bir yol gelmemiştii aklına.

"Ama ne aşkım?"

"Bunu şimdi hak ettiğini düşündüm." Onun öfkeli söylenmelerine dayandığı, ona sabırlı davrandığı, nezaketi ve daha nice harika niteliğinden dolayı hak ediyordu bunu Paul. Bu yüzden, gerçek anlamda onun karısı olmayı öz-lüyordu artık.

Paul dikkatle paketi açtı, el örgüsü kazağı tutup kaldırdı. "Caroline... Ne diyeceğimi bilemiyorum, harika bir şey bu."

"Eğer üzerine olmazsa yeniden örebilirim." Caroline bunu söylediğine inanamıyordu. Kazağın modeli ve deseni hem zor hem de çok karmaşıktı. Tanana'yla diğer kadınların yardımları olmasa örmeyi haftalar önce bırakmış-tı zaten.

Paul, "Tam olacağından eminim," dedikten sonra bunu kanıtlamak için ayağa kalktı, kazağı başından geçirerek giydi. "Yünü nereden aldın?" diye sordu elini kollarının üzerinden geçirip kazağa dokunurken. Kazak buğday

renginin tonlarındaydı, kasabadaki kadınların kullandığı malzemeden daha inceydi.

“İsmarladım. Mary Finefeather’da katalog varmış.”

“Ne kadar ödedin?” Caroline ondan asla para istememişti, istese Paul ona seve seve verirdi. Altın Nchir’de nakit paraya ihtiyaçları olmazdı pek. Market ve manav ona aylık borcunu söyler, Paul da maaş çekleriyle otomatik olarak ödemesini yapardı.

“Kredi kartımı kullandım.”

Paul başıyla onaylayıp onu yavaşça öptü. “Teşekkür ederim aşkım. Bu kazağa gözüm gibi bakacağım.”

Caroline belli belirsiz gülümsedi, sanki tepkisinden çok memnun kalmamış gibiydi. Paul onun yanından ayrılmasını izlerken onu gücendirecek ne yaptığını düşünüyordu. Caroline’i asla anlayamayacaktı galiba.

Saatler sonra Paul onun yanında yatıyordu. Caroline onun düzgün nefes alıp verdiğini duyunca uyuduğundan emin oldu, sırt üstü yatıp bakışlarını tavana dikti. Beceremediğini kabul etmesi gerekiyordu. İki haftadır her yolu deneyerek Paul’a, karısı olmaya hazır olduğunu belli etmeye çalışıyordu. Bir adam nasıl bu kadar kör olabilirdi? Arada sırada onun kendisine özlemle baktığını yakalamasa-hiç uğraşmayacaktı bile Caroline. Ona yakın durmak, onu öpmek için bahaneler uydurmuştu hep. Paul’a gönderdiği mesajlar bir yük trenini durdurabilirdi! Kazak, elindeki son kozdu ama o da işe yaramamıştı. Paul kazağı almış, sonra da onu bir abi şefkatiyle öpmüştü.

Yine de umutları tükenmemişti. Belki teyzelerinin hediyesi gecelik bir işe yarardı. Caroline kendi kendine gülümseyip gözlerini kapattı. Bundan daha fazlası elinden gelmezdi.

Ertesi gün çok yoğundu. Kasabada Şükran Günü’nü karşılama partisi vardı ve anlaşılan Alaska’nın yarısı partiye davetliydi. İnsanlar sabahtan başlayarak, akın akın gelmeye başlamışlardı. Caroline’le Tanana toplantı salonunun süslenmesinden sorumluydular ve bunu yaparken çok komik görünüyorlardı. Caroline, hamileliğinin son aylarındaki Tanana’nın, kâğıt süsleri asmak için merdiven tepesine çıkmasına izin vermeyip tüm süsleri boynuna dolamış, yerlerine asmaya çalışıyordu.

“Bu haksızlık,” diye yakındı Tanana. “Tek yaptığımı senin için merdiveni tutmak.”

“Bu çürük şeyce çıkmama izin veremem,” diye mırıldandı Caroline. Bu sırada bir süs asmak için öne doğru iyice uzanmıştı.

“Paul bu yaptığımızı görse öfkeden deliye dönerdi.”

“Sen ona söylemezsen haberi olmaz, tamam mı?”

“Sus payım ne olacak?”

Caroline güldü. “Sus da bir şeytan merdiveni daha uzat.” Bir iki basamak çıkıp Tanana’nın uzattığı sarı turuncu süsü astı.

İşlerini bitirdikten sonra iki kadın gururla eserlerine baktılar. Birazcık renk bile ortama bayram havası katmıştı.

Kasabadaki çocukların çoğunun manevi büyükannesi olan Mary Finefeather yanlarına gelip ikisine sandviç getirmişti. Gençlikle tek kelimeli cümlelerle konuşma huyu olan yaşlı kadın, “Yiyin,” demişti sonra gülerek.

Caroline, “Sanırım bu emir,” diyerek Tanana’ya baktı, cevap olarak onun gülümsediğini gördü. Tanana artık onun yanında utangaç davranmıyordu, çok iyi arkadaş olmuşlardı.

“Paul’a yılbaşı için ne hediye edeceksin?” diye sordu Tanana.

“Bilmem. Kazağını dün gece verdim.” Caroline aslında kazağı vaktinden önce verdiği için üzgündü, hediyeyi harcamış gibi hissediyordu kendini.

“Onun ne istediğini biliyorum.”

“Neymiş?”

Tanana elini şişkin karnına koydu. “Bir oğlu olmasını istiyor.”

Caroline neredeyse elindeki sandviğin tamamını yutuyordu. “Ah?”

“Ona evlât verecek misin? Oğlan? Kız?”

Caroline utanarak bakışlarını kaçırdı. “Bir gün.”

“Yakında mı?”

“Bilmiyorum.” Caroline, Paul’la hiç birlikte olmadıklarını, en azından onun böyle bir şey hatırlamadığını söyleyemezdi.

Öğleden sonra da çalışmaya devam ettiler, toplantı salonunu baştan aşağı süslemeleri gerekiyordu. Caroline kaç şeytanminaresi astığını, o merdivene kaç kez inip çıktığını bilmiyordu bile. Ancak akşama doğru artık kolları ağrıdan sızlamaya başlamıştı.

Nihayet son süsü de astıktan sonra Tanana’yla birbirlerine gülümsediler, o gün iyi iş çıkarmışlardı doğrusu. Eve gidip üstlerini değiştirdikten sonra tekrar toplantı salonunda buluşmak üzere sözleşerek ayrıldılar.

Caroline ayaklarını sürükleyerek kulübeye döndüğünde yorgunluktan bitmiş durumdaydı. Uykusuzdu ama o gece de parti yüzünden erken uyuyamayacak, yine uykusuz kalacaktı. Biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Yatağa girdi, sadece biraz gözlerini dinlendirmek niyetindeydi ama anında derin bir uykuya dalmıştı bile.

Paul, bir saat kadar sonra işten dönüp geldiğinde Caroline’i yatakta buldu. Güneşin son ışıkları pencereden süzülüyordu, hava yarı karanlık olduğu için Caroline zorlukla seçiliyordu.

Paul bir an yatak odasının kapısında durup ona baktı, içinde müthiş bir arzu uyanıyordu. Caroline'in bluzu hafifçe yukarı sıyrılmış, pürüzsüz teni ortaya çıkmıştı. Paul kendine engel olamayarak içeri girdi, Caroline'in yanına gitti.

Bakışları Caroline'in biçimli kaşlarına takılınca gülümsemeden edemedi. Caroline kaşının bir hareketiyle, kimi kadının yirmi yılda söyleyemediği şeyi söyleyebiliyordu. Mükemmel bir burnu vardı ve tatlı dudakları bir erkeğin aklını başından alabilirdi. Son öpüşmelerinden sonra Paul öylesine bir yetmezlik duygusu hissetmişti ki rahatlamak için dışarı çıkmıştı. Dışarıda arkadaşlarıyla buluşmuş ama bir süre sonra herkese çatmaya başlamıştı. Walter'a da çatmış, arkadaşı da ona derdinin ilacı neyse onu bulmasını söylemişti.

Onun derdinin ilacı Caroline'di. Ona dokunmak istiyordu.

Caroline esneyip yan tarafına döndü.

Paul sanki yanlış bir şey yaparken suçüstü yakalanmış gibi irkilerek geri çekildi. Dizlerinin bağı çözülmüştü, sarsak adımlarla dolaba gitti.

"Caroline, kalkma zamanı." Paul kendi sesini zor tanımıştı.

Caroline yavaşça gözlerini açtı. Rüyasında Paul'u görmüştü. İkisi de çok mutluydular. Caroline, Paul'un kucasına erkek bir bebek veriyordu, ikisinin bebeğiymiş bu.

Tanana'nın söylediklerinin etkisinde kaldığını düşündü Caroline. Tanana hem bu toprakların insanıydı hem de Paul'u ondan çok daha önce tanıyordu. O, Paul'un bir çocuk, hele hele bir erkek çocuk istediğine dair bir şey hissetmese de Tanana'nın bildiği bir şeyler mutlaka vardı. Kendi kendine gülümsemiş, fena bir duygu değildi aslında rüyasında yaşadığı şey.

Sonra başını çevirip odanın diğer tarafına baktı. Paul çoktan gelmiş, üstünü değiştiriyordu. Sırtı ona dönüktü, kaskatı görünüyordu.

Caroline içini çekti, acı gerçekler değişmemişti. Kocasıyla arasında hâlâ koca bir uçurum vardı ve hâlâ ona karşı neler hissettiğini bir türlü anlatamamıştı Paul'a.

"Selam," dedikten sonra kollarını geriye atıp iyice gerindi, esnedi.

Paul, "Selam," diye homurdandı. Caroline'e dönmeye cesaret edememişti. Bluzu sıyrılmışken gördüğü manzarayı düşününce Caroline'in gerinirken nasıl görüldüğünü hayal etmeye bile çekiniyordu.

Caroline onun tutukluğu karşısında kaşlarını çatmış. "Günün iyi miydi?"

"Elbette." Paul dolaptan temiz bir tişört aldı. "Kalkıp giyinsen iyi olacak yoksa partiye geç kalacağız."

"Saat kaç?"

"Beş."

Caroline kaşlarını daha da çatı. Kimsenin partiye yediden önce gelmesi beklenmiyordu. "Daha çok zamanımız var."

Paul, *hayır yok*, diye bağırarak istedi. Sabrı taşmak üzereydi.

"Paul, neyin var senin?"

"Yok bir şeyim." Paul bir çekmeceyi gereksiz bir sertlikle kapattı. "Sadece artık yataktan çıkman gerektiğini düşünüyorum."

"Biraz kestirdiğim için mi kırgınsın?"

"Hayır."

Caroline doğrulup oturduktan sonra derin bir iç geçirdi. "Bazen seni anlamıyorum."

"Hislerimiz karşılıklı demek ki."

"Lütfen bana döner misin? Sırtına konuşmaktan hoşlanmıyorum." Caroline bunu yumuşak bir sesle söylemişti, Paul'un tavrına bir anlam verememişti çünkü. Paul'un asabi ya da çabuk sinirlenen biri olduğunu düşünmemişti hiç.

"Kusura bakmazsan, meşgulüm biraz."

Caroline gözlerini kırıştırdı. Tanana'yla neler konuştuklarını hatırlayınca omuzları çökmüştü. Paul'u seviyor, ondan bir çocuğu olsun istiyordu ama sanki giderek birbirlerinden uzak düşüyorlardı. Gözleri dolmuştu. Ona âşık olduğunu fark ettiğinde her şeyin mükemmel olacağını sanmıştı oysa her şey iyice kötüye gidiyordu.

Paul kazağını yatağın üstüne fırlattı. "Tanrı aşkına, sakın ağladığımı söyleme bana! Bir gün bana tuzluk fırlatıyorsun, ertesi gün, bütün gün hazırlıkları için uğraştığın partiye geç kaldığımızı söylediğim için ağlıyorsun."

Caroline ağlamamaya kesin kararlıydı, gözlerini iyice açtı. "Ağlamıyorum ben, bu saçmalık da nereden çıktı. Neden ağlayayım ki hem?"

Paul ellerini havaya kaldırdı. "Kim bilir? Artık seni anlamaya çalışmayı bıraktım ben."

Parti çok başarılıydı. Toplantı salonu, civardaki yerleşim yerlerinden gelen davetlilerle de birlikte tıklım tıklım doluydu. Yemekler harikaydı, Caroline elmalı turtası ve salon süslemeleri için bol bol övgü aldı. Caroline gülümseyip, herkesle makul bir şekilde sohbetini sürdürüyordu ama hiç de parti havasında değildi aslında.

Yemek işi bittikten sonra masalar ortadan kaldırıldı ve dans başladı. Caroline, Paul'u izliyordu. Paul sanki kendisi hariç bütün kadınlarla dans etmeye kararlı gibiydi. Kendisi de boşta kalmıyordu, sürekli birileri onu dansa kaldırıyordu. Bir saat kadar sonra Caroline bitkin bir şekilde bir yere oturdu.

Paul da yanındaki sandalyeye oturarak onu şaşırttı. İkisinin de suratı asıktı. Paul, "Bütün erkeklerin sana deli divane olduğunu görmek hoşuna gitmiştir diye tahmin ediyorum."

Bu haksız itham karşısında Caroline'in ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. Sonra kendini topladı hemen. "Bu imayı affedeceğim Paul Trevor çünkü sana borcum vardı. Bundan sonra eşitiz." Caroline hemen ardından ayağa kalkıp Paul'un yanından uzaklaştı. Öylesine sersemlemişti ki önünü neredeyse göremiyordu bile. Böylece Walter'a çarpınca hemen özür diledi.

Walter, "Bana bir dans borcun yok muydu?" diye atıldı.

Caroline hâlâ konuşabilecek durumda değildi, sadece başıyla onayladı.

Yaşlı adam ona dikkatle baktıktan sonra elinden tutup dans pistine götürdü. O sırada bir vals çalıyordu, dansa başladılar.

"Peki kızım, anlat bakalım. Seni böyle mutsuz eden nedir?"

Caroline gülümsemeye çalıştı. "Paul. Nasıl bu kadar aptal olabilir, inanmıyorum."

"Sana aşkından kör olmuş durumda, belki bundandır."

"Bundan çok şüpheliyim." Caroline, Walter'a dimdik baktı. "Beni her an Seattle'a postalayabilirmiş gibi geliyor bana." Caroline'in bunun için dua ettiği zamanlar olmuştu ama şimdi Paul'dan ayrılacağını düşündüğünde bile kalbine ağrı saplanıyordu.

Paul, punç kâsesinin yanında durmuş, onu seyrediyordu. Caroline onun bakışlarını sırtında hissedebiliyordu. Nedense her geçen saniye daha da öfkeleniyor gibiydi Paul.

Walter güldü. "Paul seni göndermektense sağ kolunu kesmeyi tercih eder. Onu sevdiğini söyledin mi ona?"

Caroline şaşırarak yaşlı adamın bilge gözlerine baktı. "Hayır."

"Öyleyse, Paul kendisini iyice aptal durumuna düşürmeden, bir an önce söyle."

Dans bitince Walter onu Paul'un yanına bırakıp yanlarından ayrıldı. Bir sonraki parça başlayana kadar Caroline'le Paul yan yana durdular.

Nihayet parça başlayınca Caroline, "Dans edelim mi?" diye sordu.

"Neden olmasın? Nasılsa bu akşam bütün erkeklerle dans ediyorsun."

"Paul, kıskandın mı yoksa?"

Paul cevap vermedi ama Caroline onun yüzünü hiç bu kadar asık görme-mişti. Sanki ona dokunmaya korkuyor gibiydi.

Caroline gururunu ayaklar altına alacaktı. "Burada senden başka dans etmek istediğim kimse yok."

Paul hâlâ bir şey söylemiyordu. Bakışlarını ileriye dikmişti, yüzündeki ifadede en ufak bir değişiklik yoktu. Caroline onun kendisini duyup duymadığından bile emin değildi.

“Altın Nehir’e ilk geldiğimde nefret etmiştim.”

Eğer mümkün olsa Paul yüzünü daha da asacaktı.

“Ancak zamanla durum değişti, burada mutlu olduğumu fark ettim. Bu topraklarda insanları daha güçlü ve akıllı yapan bir şeyler var. Bunu sende de gördüm, sabrına ve nezaketine hayran kaldım.”

Paul bir an eğildi, sanki Caroline’in söylediklerine güvenemiyormuş gibi ona dikkatle baktı.

Caroline, Paul tekrar bakışlarını ondan kaçırınca kalbinin ızdıraptan parparça olduğunu hissetti.

“Seni aptal,” dedikten sonra topuğunu var gücüyle Paul’un ayağına indirdi.

Paul kendini tutamayıp ufak bir acı çığlığı atmıştı.

“Sana seni sevdiğimi anlatmaya çalışıyorum ama unut gitsin! Hazır unutmaya başlamışken oğlumuzu da unutabilirsin!”

Caroline, Paul’u dans pistinde, incinmiş ayağını ovuşturmaya çalışırken bırakıp kapıya yöneldi. Kapıda parkasını giyip toplantı salonundan hızla çıktı. Ağlayamayacak kadar öfkeli, ne yaptığını umursamayacak kadar yıldı. Sadece oradan kaçması gerektiğini biliyordu.

“Caroline!”

Caroline kulübeye ulaşmadan Paul’un ona deliler gibi seslendiğini duydu. Onu duymamış gibi davranmaya kararlıydı.

“Caroline! Bekler misin?”

Caroline, Paul’un yalvarmasına aldırmadı, hızla yoluna devam etti. Gerçekten de Paul kulübeye girdiğinde Caroline ateşin karşısında, elinde bir kipta oturuyordu.

“Caroline... Sen ne dedin az önce?” Paul nefes nefese kalmıştı.

“Önemli bir şey değildi.”

“Çok önemliydi,” diye fısıldadı Paul. “Beni seviyor musun? Caroline, lütfen bana bakar mısın?”

“Hayır.”

Paul mutluluktan patlayacak gibiydi. “Peki ya oğlumuzla ilgili söylediğin o şey neydi?”

Caroline bir şey söylemeden elindeki kitaptan bir sayfa çevirdi, bir sonraki bölümün başlangıcına büyük bir ilgiyle baktı. Hikâyenin ne olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu oysa.

Paul hemen önünde dizlerinin üstüne çöktü, kitabı parmaklarının arasından aldı. Caroline onun gözlerine bakmaktan kaçınıyordu.

Paul, tüm yüreğiyle, "Caroline," diye fısıldadı. "Karım olmaya hazır olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bunu daha net anlatamazdım. Bütün hafta kendimi sana göstermeye çalıştım durdum. Sana kazak hediye ettim, umdum ki... Paul Trevor, sen bir aptalsın! Günlerce sana yaklaşmaya çalıştım ama öyle kördün ki."

"Ne zaman?" Paul afallamıştı. "Günlerce mi?"

"Haftalarca!"

"Haftalarca mı?" Paul gerçekten kör olmuştu herhâlde ama artık gözleri açılmıştı.

Caroline'in yüzünü ellerinin arasına aldı, onu büyük bir özlem ve ihtirasla öpmeye başladı. Sonra onu oturduğu yerden kaldırıp kollarına aldı, yatak odasına götürdü. Onu yatağa bırakıp bir süre baktı, yaşadığı şeyin rüya olmadığına inanmak istiyordu.

Caroline de Paul'un gözlerinin içine bakıyordu, kollarını onun boynuna sarıp öpmek için onu kendisine çekti. "Seni aptal," diye fısıldadı yeniden.

"Artık değil aşkım."

Dudakları defalarca bir araya geldi, her öpüşmeleri bir öncekinden daha tatlı, daha doygundu. Caroline artık kendini tutmayı tamamen bırakmış, kendisini olduğu gibi Paul'a sunuyordu. Paul onun her yerini; yüzünü, boynunu, omuzlarını dudaklarıyla keşfederken soyunmasına yardım ediyordu. Nihayet tüm giysilerinden kurtuldular, birbirlerinin sıcaklığında kayboldular. Bir süre sonra ayrıldıklarında ikisi de nefes nefese kalmıştı.

"Caroline, emin misin?" diye sordu Paul.

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Caroline yanağını kocasının göğsüne yaslamıştı, kendisini çok mutlu hissediyordu. Bir bacağı onun bacağının üstüne atarak mutlulukla iç geçirdi. Artık geri dönüşleri yoktu, gerçekten karı koca olmuşlardı, birbirlerini tamamlayacaklardı.

Paul, Caroline'in yüzüne dökülmüş saçlarını nazikçe kenara çekti. "Mutlu musun aşkım?"

"Hem de çok." Caroline'in parmakları Paul'un göğsünde oyun oynar gibi dolaştı. "Bunun böyle güzel olduğunu neden en başından söylemedin bana? Bilseydim, karın olarak haklarımı en başından talep ederdim." Caroline başını kaldırıp Paul'u çenesinden öptü. "Tanana'yla diğer kadınlar doğru tahmin etmişler, muhteşem bir sevgilisin."

Paul tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki kapının çaldığını duydular. Caroline endişeyle Paul'a baktı. Gecenin o saatinde kimse iyi bir şey için çalmazdı kapıyı.

Paul da gerilmişti, hemen yataktan fırladı. Üzerine alelacele bir şeyler geçirdikten sonra kapıya koştu.

Caroline giyinip peşinden gitti. Oturma odasında Tanana'nın kocası Thomas Eagleclaw'ı gördü.

Paul, "Tanana'nın sancısı tutmuş," diye açıkladı. "Annesi yanındaymış ama o seni istiyormuş."

Caroline başını salladı, "Hemen gidiyorum."

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

CAROLINE, Tanana'nın kulübesine vardığında sadece oraya koşarak gittiği için değil, heyecandan da kalbi yerinde çıkacakmış gibi atıyordu. Çok endişeliydi. Daha önce sadece yerleşik bir hastanenin düzgün doğum odasında etrafında bir doktor ve diğer hemşireler varken bir doğuma katılmıştı. O zaman, acil bir durumda gerekebilecek tüm malzeme ellerinin altındaydı. Şimdi bunların hiçbirisi Altın Nehir'de yoktu. Caroline hayatında kendisini bu kadar rahatsız hissetmemiştir.

Thomas'la Paul kulübeye önden girdiler. Tanana çift kişilik bir yataкта yatıyordu, gözleri acıdan kocaman açılmıştı. Genç kadın elini Caroline'e uzattı. "Geldiğin için teşekkürler."

Caroline yatağın kenarına oturdu. "Kasılmalar ne zaman başladı?"

Tanana bakışlarını eğdi. "Öğleden sonra."

"Neden o zaman haber vermedin bana?"

"Doğum sancısı olduklarından emin değildim."

Caroline bunu anlayabiliyordu. Tanana o hafta birkaç kez hafif kasılmalar hissettiğinden söz etmiş ama Caroline bunun normal olduğunu, telâşa gerek olmadığını söylemişti ona.

Tanana'nın annesi de odadaydı, Caroline'i selamlamak için ayağa kalkmıştı. Yaşlı kadın gülümseyerek Caroline'e hoş geldin dedikten sonra tekrar yerine oturdu, Caroline'in ebelik görevini üstlenmesine itirazı yoktu demek ki. Caroline mutfığa gidip ellerini yıkadı, bir yandan doğumun kolay olması ve her şeyin yolunda gitmesi için dua ediyordu.

Ancak doğum hiç yolunda gitmedi. Saatler sonra Caroline'le Tanana ter içinde kalmışlardı. Tanana dehşete kapılmış durumdaydı. Caroline de dışarıdan bakıldığında sakin görünmesine rağmen en az onun kadar korkmuş durumdaydı. Tanana'nın annesi yerinde oturuyor, arada sırada onları yüreklen-dirmek için gülümsüyordu.

Caroline, Tanana'nın alınına dökülen saçları kenara çekip yüzünü ıslak bir havluyla silerken, "Fazla bir şey kalmadı," dedi.

Tanana gülümsemeye çalıştı ama bunun için bile çok çaba harcaması ge-rekiyordu. Caroline, "Sancılar arasında dinlenmeye çalış," dedi.

Tanana başıyla onayladı. Sonra gözlerini kapatıp başını yana çevirdi, çok büyük bir acı çekiyormuş gibi dudaklarını ısırırdı.

"Kendini kasma," dedi Caroline. "Sancı geldikçe derin nefes al"

Tanana'nın, Caroline'in elini sıkın parmakları gevşeyince Caroline de rahatladı. "Çok iyi gidiyorsun Tanana. Bir sonraki kasılmada tekrar kontrol edeceğim, bakalım ne durumdasın."

Caroline'in korktuğu başına gelmişti, bebek ters geliyordu. Caroline'in korkudan nefesi kesilmişti. Bu bebek onun doğum konusunda deneyimli ol-madığını bilmiyor muydu? İnsan biraz olsun işbirliği yapardı! Tanana'ya, "Gidip biraz temiz su getireyim," dedikten sonra ayağa kalktı. Tanana'nın korkuyla onu izlediğini görünce, "Merak etme," diyerek gülümsedi. "Hemen geleceğim."

Bitişik odada Paul'la Thomas kâğıt oynuyorlardı ama ikisinin de aklı oyunda değildi. Caroline'in yüzündeki ifadeyi görünce Paul hemen mutfığa, onun yanına gitti. "Ne oldu?"

"Bebek ters geliyor. Paul, korkuyorum. Böyle karmaşık bir durumla kar-şılaşmamıştım daha önce. Hep hastane koşullarına göre eğitim aldım, iki yıl bir doktorun yanında çalıştım, o kadar. Bir muayenehanede de bebeğin ters geldiği bir doğumu gerçekleştiremezsin."

"Tanana'nın sana ihtiyacı var."

"Biliyorum." Caroline, Paul'un ne demek istediğini biliyordu, Tanana ondan kendisine güç vermesini istiyordu ama Caroline kendisinde olmayan bir şeyi ona da veremezdi.

"Eğer doğum gerçekten de üstesinden gelemeyeceğin kadar zorsa Fair-banks'ı arayıp bir uçak isteyelim."

"Evet, lütfen arayın." Uçağın gelmesinin saatler süreceğini ikisi de bili-yordu. "Bu sırada ben de elimden geleni yaparım."

"Biliyorum aşkım." Paul, Caroline'in yüzünü ellerinin arasına alıp öptü, sanki sahip olduğu tüm gücü ona aktarmak istiyor gibiydi. Tanana'nın inle-

mesini duyunca hemen birbirlerinden ayrıldılar, Caroline hemen arkadaşının yanına koştu.

Saatler su gibi akıp geçiyordu ama Caroline nasıl geçtiğini anlamıyordu bile. Bir an boş durmuyor, sakın bir şekilde konuşarak Tanana'yı sakinleştirmeye çalışıyordu. Sadece hemşirelik deneyimleriyle hareket etmiyor, tüm sezgilerini kullanıyordu. Arkadaşının dayanıklılığı ve direnci onu çok etkilemişti. Bebek nihayet ortaya çıkınca Caroline mutluluktan ağlamaya başladı.

Bebeği annesinin kucağına verirken, "Bir oğlan oldu," dedi Tanana'ya.

"Bir oğlan." Tanana'nın yüzünde pırıl pırıl bir gülümseme belirmişti, genç anne mutluluktan hıçkıra hıçkıra ağlayarak başını yastığa bıraktı tekrar.

Birkaç dakika sonra Caroline kucağında ağlayan bebekle birlikte mutfağa girdi. Onlardan haber bekleyen iki adam ayağa kalkarlarken Caroline, Paul'la göz göze geldi.

"Bir oğlan," dedi yumuşak bir sesle.

Thomas bir sevinç çığlığı atıp bebeğe kısaca göz attıktan sonra Caroline'in yanından geçip karısının yanına gitti hemen.

Paul, Caroline'in kucağında, battaniyelere sarılmış minik bebeğe baktı. Bebeğin buruşuk yüzüyle minik parmaklarına bakarken yüzündeki ifade yumuşamıştı. "Çok yorulmuş olmalısın," dedi Caroline'e sonra.

Caroline başını iki yana salladı. Hayatında kendisini hiç bu kadar iyi hissetmemişti daha önce. Sanki bebeği kendisi doğurmuş, ufaklık onun bedeninden çıkmış gibi hissediyordu. "Ne kadar güzel," dedi bebeğe bakarak. Mutluluk gözyaşları yanaklarından süzülürken eğilip bebeğin tatlı alnını öptü.

"Evet, ama senin kadar güzel değil aşkım." Paul, onlara bakarken yüreğinin sevgiyle dolduğunu hissediyordu. Günün birinde kendi bebeklerini kucaklarına alacaklarını düşünmek bile mutlu ediyordu onu.

Bir saat sonra acil sağlık ekibi gelip gitmişti bile. Bebeğin ve annenin iyi durumda olduğunu söylemişlerdi. Paul, Caroline'i kulübelerine götürdü. Doğum anının heyecanı dindikçe Caroline çok yorulmuş olduğunu fark ediyordu. "Saat kaç?"

"Öğlen oldu."

"Öğlen mi? Gerçekten mi?"

Paul onu doğruca yatak odasına götürdü. Caroline yatağın kenarına oturduktan sonra kendisini geriye bırakıp yatağa yattı, derin bir iç geçirerek gözlerini kapattı. Paul, tepesinde durmuş, gülümseyerek ona bakıyor, ayakkabılarını çıkarıyordu.

"Paul?"

"Efendim?" Paul daha sonra Caroline'in kot pantolonunun fermuarını açıp pantolonu onun uzun bacaklarından çekip çıkardı. Paul müthiş bir arzu

hissediyordu ama Caroline'e baktı, onun ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordu. Yine de Caroline onu birazcık yüreklendirecek olsa hemen onun yanına yatacaktı.

"Tanana senin bir oğlan istediğini söylemişti." Caroline'in gözleri hâlâ kapalıydı, bitkindi.

"Kız da olurdu."

"Hemen mi?"

Paul, "Eğer şu battaniyelerin altına bir an önce girmezsen, düşündüğünden de kısa bir zamanda," diye homurdanarak Caroline'in üstünü örttü.

Caroline gülümsedi, kendini güvende ve sıcacık hissediyordu. Uykulu uykulu, "Seni seviyorum," diye mırıldandı.

Paul yatağın kenarında durdu. "Beni seviyor musun?" Caroline ona cevap vermedi, Paul onun çoktan uyuduğunu biliyordu. Yine de Paul'un kalbi öylesine büyük bir neşe ve coşkuyla dolmuştu ki şarkı söyleyip dans etmek istiyordu. Bunun yerine eğildi, Caroline'i şakağından öptü. Onun yanında kalmak tam bir eziyet olacaktı, bu yüzden oturma odasına geçip kanepeye kıvrıldı, sadece gözlerini dinlendirmek istiyordu.

Caroline saatler sonra onu orada buldu. "Paul," diye fısıldayarak onu hafifçe omuzundan tutup sarstı.

Paul gözlerini güçlükle açtı. Onu uyandıranın Caroline olduğunu görünce gülümsedi. "Uyudun mu?"

"Bebekler gibi. Sen neden burada yattın."

"Çünkü senin dinlenmen gerekiyordu aşkım." Paul onu belinden kavrayıp kendisine çekti, yüzünü boynuna gömdü. Caroline kendisini onun kollarında çok iyi hissediyordu. Larry tamamen silinip gitmişti artık.

Paul, Caroline gelmeden önceki hayatını düşündüğünde o yıllar boyunca nasıl yaşadığını anlayamıyordu. Caroline artık onun bir parçası gibiydi; onun güneşi, dünyası, yıldızlarıydı. Tüm bu haftalar boyunca Caroline onun sabrını sınamıştı sanki ama buna değmişti. Caroline hayal edebileceği her şeyden daha değerli ve güzeldi.

Caroline gülümsedi. Uzanıp Paul'u kendisine çekti, onu büyük bir tutkuyla öptü. Paul'un neden yanında yatmadığını söylemesine gerek yoktu, Caroline bunun sebebini biliyor ve bunun için onu seviyordu.

"Ah Caroline," diye inledi Paul. "Ne yaptığının farkında mısın sen?"

Caroline cevap olarak onun gömleğinin düğmelerini çözdü ve ellerini göğsünde gezdirmeye başladı. Paul içinde öyle yoğun duygular uyandırıyorlardı ki ağlayabilirdi.

Sevişirken çıkardıkları sesler kulübeyi doldurmaya başladı. Paul, Caroline'in bluzunu çıkarırken fısıldaşıyorlardı.

"Caroline, eğer şimdi durmazsak bu kanepede sevişeceğiz," dedi Paul.
 "Durmak istemiyorum."

Daha sonraki günlerde Caroline, aralarındaki böyle mükemmel bir uyum varken birbirlerinden uzak durmalarına şaşırıyordu hep. Şimdiyse kaybettikleri zamanı telafi etmeye çalışıyorlardı sanki. Paul'un ona duyduğu arzu Caroline'in hem hoşuna gidiyor hem de şaşırtıyordu. Her gece sevişiyorlardı, Paul bazen yatmalarını bile beklemiyordu. Bir akşam, Scrabble oynarlarken Caroline, Paul'un gözlerinde o tutkulu pırıltıyla ona baktığını fark etti.

"Paul?"

Paul cevap vermek yerine kaşlarını kaldırarak yatak odasına doğru baktı. Caroline, "Saat daha yedi," diyerek gülmeye başladı.

Paul'un yüzünde neredeyse küçük bir çocuk ifadesi belirmişti. "Bekleyebilirim sanırım."

Caroline gülümsedi, ayağa kalkıp Paul'un yanına gitti, onu elinden tutarak ayağa kaldırdı. "Ben bekleyemem ama."

O gece Scrabble'ı bitiremeyecekleri anlaşılmıştı. Onun yerine yeni oyunlar keşfettiler.

Bazen Paul eve geldiğinde çoktan sabırsızlanmış oluyordu. "Yemekte ne var?" diye soruyordu ama Caroline onun yüzündeki ifadeden aslında ne demek istediğini anlıyordu hemen.

"Merak etme, ocaktan indirmeye bir saat var daha."

Böylece yemekleri ocakta pişerken onlar birbirlerine sokuluyorlardı. Daha önce hayatlarında hiç yaşamadıkları bir balayım yaşıyorlardı, Caroline bunun sonsuza dek sürmesi için dua ediyordu.

Bir yandan, bu sürecin sonunda hamile kalmayı umuyordu ama Aralık ayının ilk haftasında, hamile olmadığını anlayınca üzüldü.

Paul, "Doğrusunu söylemek gerekirse, seni bir süre daha kendime saklayabilmeyi tercih ederim," diyerek onu rahatlatı.

Caroline ona sokuldu. "Bu benim için o kadar kolay olmayabilir. Annem de hamile kalmakta çok zorlanmış."

"Öyleyse birlikte daha çok çalışmak zorundayız aşkım."

Caroline güldü, biraz daha çalışacak olurlarsa bitkinlikten yığılıp kalacaklardı. Paul onu öpüp kendisine çekti. "Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım, inan bana."

"Ben de öyle." Paul şiir ya da çiçek adamı değildi. Onu pahalı hediyelerle şımartmıyordu da. Ancak hissettiklerini eyleme dökmeyi beceriyor, kelime-

lerden daha iyi ifade ediyordu. Caroline'i seviyor, her gün bunu ona belli etmeyi başarıyordu.

Bir sabah, Paul işe gittikten sonra Caroline tüm bu mutluluğun neredeyse parmaklarının arasında kayıp gitmesine izin vereceğini fark etti. Larry'nin onu terk etmesi karşısında öyle büyük bir acı duymuştu ki Paul'a karşı hissettiği şeyleri yok saymıştı. Larry onu terk ettiğinde Caroline içinde bir şeylerin ölüp gittiğini hissetmişti. Oysa şimdi aslında onunla ne kadar uyumsuz olduklarını görebiliyordu. Larry'yle çok iyi arkadaşlardı ve bu arkadaşlıklarının onları iyi sevgili yapabileceğini de düşünmüşlerdi ancak bu doğru değildi. Caroline, Paul'la birlikte olana kadar Larry'yle evlenmesinin ne büyük bir hata olacağını farkında değildi. Larry bunu ondan önce fark etmiş ve hatasından dönmüştü aslında.

Hiç kuşku yok ki bunun sonucunda da büyük bir suçluluk hissetmişti. Teyzeleri ilk mektuplarında onun kendilerini ziyaret ettiğini söylemişlerdi, sonraki mektuplarda da arada sırada ismi geçmişti. Caroline onun kendisinden haber alabilmek için teyzelerini ziyaret ettiğinden emindi.

Arkadaşının içini rahatlatabilmek, onun kendisini iyi hissetmesini sağlamak için Caroline ona bir mektup yazmaya karar verdi. En azından bu kadarını yapabiliirdi. Caroline kendisini çok mutlu hissettiğini yazarsa Larry de kendini iyi hissedirdi. Caroline onun da mutlu olmasını istiyordu ve ikisini ölümcül bir hatadan kurtardığı için aslında ona derin bir minnet duyuyordu.

Caroline aslında kısa bir mektup yazmak niyetindeydi ama yazdıkça açıldı, mektup bittğinde beşinci sayfaya ulaşmıştı. Caroline, Larry'ye Paul'dan bahsederek kocasını çok sevdiğini anlatıp ona da dostluğu için teşekkür ediyordu. Ayrıca Alaska'daki hayatından söz edip bu toprakların güzelliğini anlatmıştı. Yaz geldiğinde Paul'un onu dağlara tırmanmaya ve balığa götürceğini söyledi. Larry solucan görmeye dayanamadığı için, balık avından söz ederken onunla dalga geçmeyi de ihmal etmemişti. Caroline mektubu bitirdiğinde yeniden okudu, her satırından mutluluk taşıdığını görünce rahatladı. Artık Larry'nin kendini kötü hissetmesi gerekmeyecekti.

Mektubu bir zarfa koyduktan sonra, aynı zamanda postane görevi gören, kasabanın erzak dükkânına gitti Caroline.

Dükkân sahibini, "İyi günler Harry," diye selamlayarak gülümsedi.

"İyi günler Bayan Trevor. Ne güzel bir gün, öyle değil mi?"

"Çok güzel bir gün gerçekten." Caroline mektubu adama verdi. "Nereleyse Noel gelmiş gibi." İncecik, harika bir kar yağışı vardı o sırada.

Harry başını sallayarak onayladı. "Sizin için başka ne yapabilirim?"

Caroline omzunu silkti. "Bir pizza satabilirsin mesela. Bütün hafta kalın hamurlu, bol peynirli pizza çekti canım."

Adam gülüp çenesini okşadı. “Üzgünüm, burada bulunmuyor.”

“Ben de öyle tahmin etmiştim. Neyse.” Caroline neşeyle el salladıktan sonra dükkândan çıkıp gitti.

Caroline tam gözden kaybolurken Paul girdi içeri. “İyi günler Harry. O giden benim karım mıydı?”

“Evet, kaçırdın. Bir mektup postalamak için uğramış.”

Paul, Caroline’in gittiği yöne doğru baktı ama bağırarak sesini duyuramayacağı kadar uzaklaşmıştı Caroline.

“Şimdi bakıyorum da epey ağır bir mektup bu. Fazladan pul gerekebilir, en iyisi tartayım.”

Paul başını sallayarak onayladı. “Teyzelerine çok düşkündür.”

“Teyzesinin Larry Atkins gibi tuhaf bir ismi var o zaman.”

Harry’nin telaffuz ettiği isim Paul’a bıçak gibi saplanmıştı sanki. O anda hissettiği şaşkınlığı ve öfkeyi Harry’den gizlemeye çalıştı ama bunu ne kadar başarabildiğinden emin değildi. Dükkâna neden geldiğini unutarak dışarı çıktı, istasyona geri döndü. Altı üstü bir mektup olduğunu söyleyerek kendini rahatlatmaya çalışıyordu ama sonra Caroline’in mektuplarını Harry’ye hep kendisinin götürmek istediğini hatırladı. Caroline dükkâna kadar yürümenin ona iyi geldiğini söylerdi.

Paul giderek öfkeleniyordu, Caroline’in istasyonda söyledikleri geliyordu aklına. Caroline ilk fırsatta ondan kurtulacağına ant içmişti o zaman. Sesinde suçlama ve intikam vardı. Paul aptallık etmiş, onun duygularının değişmiş olabileceğine inanmıştı gerçekten. Onun bu kadar içten pazarlıklı olabileceği aklına gelmemişti elbette.

“Bu çok saçma,” dedi kendini tutamayarak, yüksek sesle. “Hiçbir kadın bu kadar iyi oyuncu olamaz.”

Çocukça düşünüyordu, homurdandı. Caroline onun en büyük zaafını biliyordu. Paul masasına çöktü, yüzünü ellerinin arasına aldı. Caroline’i elle tutulur bir dayanağı olmadan suçlayamazdı ama artık ona güvenemezdi de. Bunu zaten bir kere, pilot Burt Manners’la kaçtığı zaman kanıtlamamış mıydı Caroline ona? Paul ancak idrak edebiliyordu işte.

Paul o gece eve vardığında tavrı buz gibiydi.

Caroline onu sevinçle kapıda karşıladı. “Bil bakalım ne yemek yapıyorum?” Gülümsemesi güneşten bile parlaktı.

“Ne yapıyorsun aşkım?”

“Pizza.”

“Pizza mı?”

“En azından pizzaya benzer bir şey. Yuvarlak bir tavam olmadığı için kare tava kullanmak zorunda kaldım. Ekmek hamuru gibi olsun istemediğim

için biraz galeta unu kullandım. En önemlisi de, sosisimiz olmadığı için yaban geyiği kıyması koydum.”

“Geyik pizzası mı?”

“Kulağa nasıl geliyor?”

“Sanki sonrasında omlet yemek zorunda kalacağız gibi.”

“Azıcık güven bana.

Paul yalandan güldü, Caroline aklından geçenleri bilmiyordu ki.

Yemek fena değildi, geyik etli pizza çok da kötü olmamıştı. Paul bir parça yedikten sonra Caroline’i kutladı.

“Yarın ne var yemekte? Sığır dürüm mü?”

Caroline güldü, ertesi gün tavuk ızgara yapacağına söz verdi.

Caroline tabakları yıkarken arada Paul’a bakıyordu. Paul kanepeye oturmuş, gazetesi kucağında, dalgın dalgın boşluğa bakıyordu. O kadar dalgındı ki Caroline onun bir şeye canının sıkıldığını düşündü.

“Paul.”

Paul irkilerek ona döndü.

“Canını sıkkan bir şey mi var?”

“Yok, öylesine düşünüyordum.”

“Ne düşünüyordun öyle? Çok kederli görünüyordun.”

“Hayatı.” Paul’un yüzünde acı bir gülümseme belirdi.

“Hayat mı?”

“Hepimiz için beklenmedik yol ayrımları olabiliyor, öyle değil mi?” Paul, dikkatle Caroline’e baktı. Onun aklından geçenleri okuyup gerçeği öğrenemeyi diliyordu. Caroline’in bakışları aşkla ışıldıyordu ama Paul artık neye güvenebileceğini bilmiyordu.

“Tanana bugün öğleden sonra onun için Carl’a bakmamı istedi,” dedi Caroline gülümseyerek. “Bebek çok hızlı büyüyor.”

“O bebeği çok seviyorsun, öyle değil mi?”

“Kendi bebeğimizmiş gibi seviyorum hem de.”

Paul’un yüreği şefkatle dolmuş, şüphelerini bir kenara itmişti. Caroline’i hayatın kendisinden bile fazla seviyordu. Caroline onu aptal yerine koyuyorsa bile kendisini dünyanın en mutlu aptalı olarak hissediyordu. Bu düşünceye sarılmaya karar verdi, mümkün olduğu kadar uzun bir süre Caroline’in yanında kalmasını sağlayacaktı. Caroline, sevgili Larry’sinin hayalini kuruyor, hatta o alçağa mektup yazıyor olabilirdi ama sonuçta onun koununda yatıyordu. Onun vücuduna zevk veren Paul’dı. Caroline onun soyadını taşıyordu, tıpkı ileride doğacak çocukları gibi.

O gece sevişmediler de sanki bir ihtiras kasırgasında savrulup durdular. Aralarında müthiş bir elektrik vardı, birbirlerinin ateşini ve tutkusunu daha da artırıyorlardı.

Caroline daha sonra bitkin ve esrik bir hâlde kocasının kollarına yığıldı. Yanakları hâlâ hazdan pembe pembeydi, nefesi düzene girmemişti. Paul gözlerini kapatmış, nasıl olup da Caroline'den şüphelendiğine hayret ediyordu. Yüzünü onun saçlarına gömüp kokusunu içine çekti, Caroline'in nefesi düzene girene dek ona sınıksı sarıldı.

Caroline onu neyin uyandırdığını bilmiyordu. Bir anda gözlerini açıvermişti. Aynı anda Paul'un da uyanık olduğunu fark etti.

"Paul, neyin var?"

"Yok bir şey aşkım."

Caroline elini onun göğsünden geçirip boynunu öptü. Paul o akşam çok durgundu, sevişmelerinde de çaresizlikten doğan bir tutkunun izleri vardı sanki. Caroline, Paul'un kendisi gibi davranmadığının farkındaydı. "Seni bir şekilde hayal kırıklığına uğrattım, öyle değil mi?"

Paul bir an tereddüt etti. "Hayır aşkım, korkarım ben seni hayal kırıklığına uğratmış olabilirim."

"Hayır Paul. Ben mutluyum, gerçekten mutluyum."

"Seattle'ı özlüyor musun?"

"Teyzemleri özlüyorum," diye itiraf etti Caroline. "Keşke onlarla tanışabilseydin. Arada sırada arkadaşlarımı da aradığım oluyor ama artık Seattle'da benim için bir şey kalmadı, seninle birlikteyim."

"Seni seviyorum Caroline."

Caroline gülümseyip Paul'u dudağının kenarından öptü. Paul onu sevdiğini defalarca farklı şekilde belli etmiş ama daha önce hiç söylememişti. "Biliyorum."

"Bana gülüyorsun, öyle değil mi?" Paul onu birdenbire sıkınca Caroline irkilerek ondan uzaklaştı hemen.

"Paul, neyin var senin?"

Paul kasılıp kalmıştı, bir süre hiçbir şey diyemedi. "Sana seni seviyorum dedim, buna gülümsediğini biliyorum."

"Çok mutlu olmuştum çünkü." Caroline yüz üstü yatmış, ellerini altına almıştı.

Uzun bir dakika daha geçti. "Affedersin aşkım. Seni korkutmak istememiştim," dedi Paul.

Caroline başını sallayıp Paul'un özrünü kabul ettikten sonra yuvarlanarak ondan uzaklaştı. Mutlulukları gözlerinin önünde çatırdıyor ve o buna engel olmak için hiçbir şey yapamıyordu.

Paul nihayet ona uzanarak, "Caroline," dedi. "Bugün sen dükkândan çıktktan hemen sonra Harry'yle konuştum. Larry'ye mektup yazdığını gördüm."

"Belli ki mektubu okumamışsın."

"Neden?"

"Eğer okumuş olsaydın bambaşka bir tepki gösterirdin."

"Ona daha önce de yazmış mıydın?" Paul kıskançlık sergilemekten nefret ediyordu. Bütün gün kendi kendine kurup durmuş, kendisine kızmış, Caroline'e söylenip durmuştu. Eğer aşk bir insanı bu hâle getiriyorsa bunu istemiyordu ama yine de Caroline'den vazgeçemiyordu.

"Bu ona yazdığım ilk mektup."

"Neden onunla şimdi temasa geçme ihtiyacı hissettin?"

"Ona teşekkür etmek istedim."

"Nasıl yani?"

"Bu doğru. Yani senin canını sıkan şey bu muydu?"

Paul cevap vermedi, davranışından utanç duyuyordu.

"Neden bana daha önce sormadın, sana her şeyi anlatırdım. Larry'ye benî nikâh törenimizde bırakıp gitmekle aslında bana çok büyük bir iyilik yapmış olduğunu yazdım."

"Bunu yazdın mı gerçekten?"

"Tam olarak bu kelimeleri kullanmadım ama söylediğim şey buydu."

"Neden ona mektup yazdığını bana söylemedin?"

Caroline sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Doğrusu bu hiç aklıma gelmemişti, benim hatam. Hep böyle mantıksız mı davranacaksın?"

"Karının başka bir adamla haberleşmesi söz konusu olduğunda, korkarım ki evet."

Caroline öfkeliydi, kendisini hakarete uğramış hissediyordu ama o anda Paul'la tartışacak değildi. Ona sırtını döndü. "İyi geceler Paul." Sabah her şeyin daha iyi olacağını umuyordu.

Sonraki iki gün boyunca olay tamamen kapanmış gibi davrandılar. Mutluluklarını basit bir mektup yüzünden bozmaya değmeyeceğinin farkındaydı ikisi de. Üçüncü gün Paul eve her zamankinden iki saat daha erken geldi.

"Erken geldin?" Caroline, yazmakta olduğu Noel kartlarından başını kaldırıp Paul'a baktı. Kocasını gördüğüne sevinmişti.

Paul masada, karşısına oturdu. "Birkaç gün sonra Fairbanks'e uçuyorum."

"Ah, Paul, Fairbanks mi? Şimdiden sabırsızlanıyorum! İlk yapacağım şey, ekstra peynirli, soslu bir pizza yemek olacak. Sonra hiç durmadan, on iki saat boyunca alışveriş yapacağım. Tanana'yla bebeğine Noel için özel bir şey almayı ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin. Neden daha önce söylemedin bana?"

“Çünkü...”

Caroline onun sözünü bitirmesine fırsat vermeden devam etti. “Bir de ne yapacağım, biliyor musun?” Büyük bir heyecanla kendi sorusunu kendisi cevapladı. “Küvete sıcak su doldurup gireceğim ve televizyon izleyeceğim. Sonra da...”

Paul, “Caroline,” diyerek onun sözünü kesti. Bakışlarını Caroline’dan kaçıırıyordu. “Bu bir iş gezisi olacak. Seni yanımda götürmeyi planlamamıştım.”

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

CAROLINE bir süre hiçbir şey diyemedi. Nihayet, “Nasıl yani? Beni götürmüyor musun?” diye sordu. Zorlama bir sabırla kalemını masanın üstüne bırakıp kartları kenara itti. “Neden?”

Paul hâlâ onun gözlerine bakamıyordu. “Söyledim, iş gezisi bu.”

“Sebep bu değil ve sen de biliyorsun bunu.” Caroline çok yol kat ettiklerini düşünüyordu ama diğerine yaklaşan sadece kendisiydi. Aştan gözü kör olduğu için doğruca kendisini Paul’un kollarına atmış ama bu sırada onu sarıp sarmalayan zincirleri görememişti.

“Neden söz ettiğini anlamıyorum bile.”

“Hadi oradan!”

“Ben Fairbanks’e iki ayda bir giderim.”

“Her iki ayda bir mi?”

“İstersen bir sonrakinde benimle gelebilirsin.”

“Ben şimdi gelmek istiyorum.”

“Olmaz!”

“Neden?” Caroline’in öfkesi giderek artıyordu.

“Çünkü...”

Caroline hemen atılıp Paul’un sözünü kesti. “Çünkü Larry’ye yazdığım o aptal mektubu gördün ve benim kaçmak için plan yaptığıma karar verdin. Fairbanks’ten uçağa bineceğimi düşünüyorsun.”

“Saçmalama.” Ancak Caroline’in suçlaması gerçeğe o kadar yakındı ki Paul’un kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı.

Caroline alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Ne de olsa senin mahkûmun sayılırım, bari beni hücreye kapat, tam olsun."

"Sen benim karımsın!"

"Ben seninle evli kalmaya zorlanan kadını. Aramızdaki şey bir evlilik sayılmaz!" Paul ona itiraz etmek için ağzını açıtıysa da bir şey demeden kapmıştı. "Bir belgeden daha fazlası gerekir bunun için."

"Caroline, biraz abartıyorsun."

"Peki efendim." Caroline ona bakmayı reddederek doğruca karşıya bakıyordu. "Siz nasıl isterseniz efendim." Sonra ellerini önünde kavuşturup alaycı bir şekilde Paul'un karşısında eğildi.

"Caroline, kes şunu."

"Siz nasıl buyurursanız efendim." Demek Paul kendisine bir köle istiyordu! Caroline ona köleyi gösterecekti. Sadece kendisine bir şey söylendiğinde konuşacak, Paul'un her isteğini yerine getirecekti.

Kendi sükûneti ve kararlılığı Caroline'i de şaşırtıyordu. Sanki bir anda güneş bulutların arasından çıkıvermiş, ilişkilerindeki arızaları gözler önüne serivermişti. Caroline bu arızaları fark edince büyük bir üzüntü duydu. Paul'u ve Alaska'yı sevmeye başlamıştı. Mutluluğu onun yanında bulmuştu ama şimdi bu mutluluğun delik deşik olduğunu görüyordu. Paul'u gölge gibi izlemek zorunda kaldığı ilk iki hafta ne kadar mutsuzsa şimdi de o kadar mutsuzdu. Tek fark, hücreesine alışmış olmasıydı.

Aklına başka bir şey gelince Paul'la konuşmamaya karar verdiğini unuttu. "Senin Fairbanks'te bir sevgilin olmadığı ne malum?"

Paul öylesine ani bir şekilde ayağa fırladı ki sandalyesi yere yuvarlandı. "Bu çok saçma! Böyle bir şeyi düşünebildiğine inanamıyorum!"

"Neden? İki aydır seninle yaşıyorum, nasıl şehvetli bir adam olduğunu biliyorum."

"Tek sevgilim sensin!" Paul bağırdıktan sonra ellerini pantolonunun cebine soktu.

"Eğer sen bana güvenemiyorsan, ben neden sana güvenmek zorunda olayım ki?" Aslında Caroline, Paul'un başka bir kadına gittiğini bir an bile düşünmemişti ama sadece onun kendisini nasıl hissettiğini anlamasını istemişti. "Beni neden yanında götürmek istemediğin belli işte, benden bir şey saklıyorsun." Kaşlarını havaya kaldırdı. "Bir kadın olduğu kesin."

Paul dişlerini sıkı. "Bu düşünce sana hiç yakışmıyor."

"Başka ne düşünmem gerekiyor?"

Paul'un yüzündeki ifade karardı. "Ben Fairbanks'e gidiyorum ve sen burada kalıyorsun, o kadar."

"Peki efendim." Caroline yine abartılı bir şekilde öne eğildi.

Paul sesli bir şekilde iç geçirdi. "Yine mi başladık?"

Caroline cevap vermedi. Gidip parkasıyla çizmelerini giymeye koyuldu. "Efendimin yüksek müsaadeleriyle Tanana'yı görmeye gidiyorum."

"Caroline." Paul, Caroline kapıyı açmadan ona yetişebildi ama Caroline dönüp ona bakmamıştı. Paul onun gözyaşlarını tutmaya çalıştığını biliyordu. Yumuşamaya başlamıştı ama planlarını değiştirmek için çok geçti artık. "Boş ver," dedi Caroline'e.

Caroline kulübeden çıktı, kapıyı kapattı.

Paul içeride bir aşağı bir yukarı yürümeye başlamıştı, duyguları karmakarışıklı. Caroline haklıydı, Paul'a her şeyini vermişti o; aşkını, kalbini, güvenini... Ama Paul yine tatmin olmamış, daha fazlasını istemişti.

Caroline, Eagleclawların kulübesine giden donmuş patikada yürürken rüzgâr ceketinden içine işleyip onu üşütüyordu. Uzaklaşp düşünmesi gerekiyordu. Paul onun canını yakmıştı. Şüphelerinin ve onu planlarına dâhil etmemesinin Caroline'in hassas kalbini ne kadar kırdığını tahmin bile edemezdi.

Tanana kapıyı açtığında gelenin Caroline olduğunu görünce rahatladı. Arka taraftan bebeğin ağlama sesi geliyordu.

"Carl bütün gece ağladı. Sanırım hasta oldu."

Caroline parkasını çıkarmadan doğruca bebeğin yanına gitti, nazikçe onu beşiğinden aldı. Bebeğin yüzü kıpkırmızı olmuştu, bacaklarını kamına doğru çekiyordu.

"Kolik olabilir."

"Kolik nedir?"

"Her emzirmenden sonra ağlıyor mu?"

"Önce de ağlıyor. Aslına bakarsan sürekli ağlıyor."

Genç kadının bitkin hâinden Caroline durumun böyle olduğunu tahmin edebiliyordu. "Öyleyse önümüzdeki hafta gelecek sağlık ekibinden bir randevu al şimdiden."

Tanana başını olur anlamında salladı.

"Şimdi biraz uzan, dinlen. Carl'la ben ilgilenirim."

"Onu şımartıyorsun."

Caroline gülümseyip bebeğin minik başını tepesinden öptü. "Biliyorum ama bırak şımartayım, olur mu?"

"Paul Trevor'ın oğullarına harika annelik yapacaksın."

Caroline hemen yüzünü başka tarafa çevirdi, arkadaşının aklından geçenleri okumasını istemiyordu. Böylece öğleden sonrasının büyük bir kısmını Tanana ve bebekle birlikte geçirdi. Ancak Carl uyuduktan ve yorgun annesi biraz olsun dinlendikten sonra yanlarından ayrıldı.

Çıkarken, "Bana ihtiyacın olursa Thomas'la haber gönder," dedi.

Paul'la yarı yolda karşılaştılar. Paul ona uzun uzun baktı. "Birazdan gidiyorum."

"Efendim eşyalarını uçak pistine taşımamı isterler mi acaba?"

"Caroline, yapma şunu, lütfen."

İçi kan ağlarken Caroline'in bu oyunu sürdürmesi zaten zordu. "Carl'in kolığı var, Tanana'nın gözüne iki gündür uyku girmemiş." Aralarındaki rahatsız edici sessizliği dağıtmaya çalışıyordu aslında.

Paul şefkatle ona baktı. "Uçak pistine gelmene gerek yok."

Caroline bakışlarını eğdi, kendisini çoktan güçsüz hissetmeye başlamıştı bile.

Bu sırada Walter, Paul'u uçağa götürmek için kızıyla yanlarına geldi. Paul'la Caroline'in aralarında bir gerginlik olduğunu hemen fark etmişti, valizi kızıya yerleştirme bahanesiyle yanlarından uzaklaştı.

"Caroline, sen mahkûm falan değilsin," diye söze başladı Paul. Caroline'i kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı, bu hissi iyice yaşamak istiyormuş gibi gözlerini kapatmıştı. Ancak ikisinin de üzerindeki kabanlar o kadar kalındı ki birbirlerine sarılmaları tuhaf duruyordu, Paul istemeye istemeye kollarını iki yanına sarkıttı.

Caroline öfkesini bastırdı. "Ne zaman döneceksin?"

"Dört, bilemedin beş günde dönerim."

Caroline için bu bir ömür kadar uzundu ama bir şey söylemedi. Paul yüzünü nazikçe okşarken Caroline gözlerini kapattı, ona doğru yaklaştı. Dudakları birleştiğinde Caroline'in dudakları istekle aralandı. Paul'un onun üzerindeki baştan çıkartıcı etkisini tam olarak gösteren, uzun bir öpüşmeydi. Caroline onun boynuna sarılmıştı bile. Paul bir öpüşmeyle onun tüm kararlılığını dağıtmıştı. Caroline ona mı yoksa kendisine mi daha fazla kızması gerektiğini bilmiyordu.

Paul, "Ah, aşkım" diye fısıldadı Caroline'in dudaklarının üstünde. "Gelecek sefere belki sen de benimle gelersin."

Caroline hemen geri çekildi. Bu kadar zayıf davrandığı ve Paul ona hâlâ güvenmediği için çok kızgındı. "Eğer hâlâ buradaysam seninle gelmeyi isterim tabii."

Paul neye uğradığını şaşırmıştı, gözlerini kısarak Caroline'e baktı. Sonra arkasını dönüp, hoşça kal bile demeden kızıya bindi.

Caroline neden öyle aptalca bir şey söylediğini bilmiyordu. Öyle iğneleyici konuştuğu için pişmandı ama Paul onun canını yakmıştı ve Caroline onun bunu anlamasını istemişti.

"Lanet olsun!" Caroline ayaklarını yumuşak karla kaplı yere vurdu. Eğer Paul'un ona güvenmesini umuyorsa, az önce çok vahim bir hata yapmıştı.

Caroline, Paul'un uçağının havalandığını görene kadar orada kaldı. Ancak uçağın gri gökyüzünde yükseldiğini gördükten sonra, perişan bir hâlde kulübeye döndü. Kulübe gözüne bomboş görününce şaşırıldı. Birkaç dakika öylece, oturma odasının ortasında durdu. Bir iki saat içinde hayatının allak bullak olmasına inanamıyordu.

Caroline o gece bölük pörçük uyudu. Bir an çok üşüyor, bir an çok sıcaklıyordu. Ya yastığı çok alçak geldi ya yatak bir yana sarktı. Gece yarısını geçerken Caroline problemin yatakta olmadığını anlamıştı. Problem, yatakta yalnız olmasıydı. İçini çekerek döndü, gözlerini tavana dikti. Evliliğini kurtarmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Paul, valizini Fairbanks Oteli'nin halıyla kaplı zeminine bıraktı. Büyük bir yatak, bir dolap, televizyon ve sandalye bulunan odası gayet düzgündü. Bakışları televizyona takılınca içi cız etti. Hele hele banyodaki küveti görünce üzüntüsü daha da arttı.

İçini derin bir pişmanlık kaplamıştı. Caroline haftalardır Altın Nehir'de yaşıyordu ve kasabanın zor yaşam koşullarından bir kez olsun şikâyet etmemişti. En basit konforlardan bile yoksundu oysa.

Paul yavaşça parkasını çıkardı, yatağın üstüne atıverdi. Sonra gözlerini ovuşturdu. Bu seyahatini mümkün olduğunca çabuk bitirip bir an önce Caroline'in yanına gitmek ve kıskançlığıyla mahvettiği şeyleri düzeltmek istiyordu.

Kıyafetlerini çıkardıktan sonra yatağa girdi, sırtüstü yatıp kollarını başının altında kavuşturdu. Yanında Caroline'in olmaması ona hiç doğru gelmiyordu. Onun nasıl hemen hizmetçi rolü yapmaya başladığını hatırlayınca kendi kendine gülümsedi, Caroline herhangi bir konuda rol yapamayacak kadar tutkuluymdu.

Onun kulübede yalnız, tek başına yatakta kıvrılıp uyuduğunu düşününce içinde aniden çok güçlü bir arzu uyandı. Caroline genellikle teyzelerinin hediyesi olan ince, ipek geceliğiyle uyurdu. Gecelik genellikle yukarı sıyrıldığı için Paul ona sarıldığında eli onun tenine değerci.

Paul o anları hatırlayarak içini çekti. Caroline'in de onunla sevişmeye istekli olması şaşırtıcı ve çok hoştu. Onu bir kez olsun reddetmemiş, her seferinde aynı istekle karşılık vermişti. Paul bir daha onu arkada bırakmayacaktı, nereye giderse gitsin onu da yanında götürecekti. Altın Nehir'e döner dönmez bunu Caroline'e anlatmaya karar verdi.

Caroline ertesi sabah erkenden kalktı. Hava her zamanki gibi karanlıktı. Kış gündönümüne yaklaştıkça günler giderek kısalmaya başlamıştı. Her geçen gün biraz daha karanlığa gömülüyorlardı. Caroline yazın nasıl olacağını düşündü, o zaman gecenin geç saatlerinde güneşin parladığını mı göreceklardı acaba? Kendisi o vakte kadar Altın Nehir’de kalacak mıydı peki? Bunu düşünürken irkildi. Elbette Altın Nehir’de olacaktı. Burası onun yuvasıydı artık.

Giyinip kahvaltısını yapmıştı ki kapı çalındı. Gelen Walter Thundercloud’dü.

“Günaydın Walter.”

Walter başını eğerek nazikçe Caroline’i selamladı. Sonra biraz huzursuz bir şekilde içeri girdi.

Caroline ona bir şey söylemeden bir fincana kahve koyup masaya bırakmıştı bile.

“İyi misin?” diye sordu Walter.

“Elbette iyiyim.”

“Paul seni yoklamamı istedi.”

Caroline bir sandalye çekip yaşlı adamın karşısına oturdu. Paul herhâlde hücrelerinde uslu durup durmadığını öğrenmek istemişti. “İyiyim, beni merak etmene gerek yok.”

Walter bir an tereddüt etti. “Paul yıllardır Altın Nehir’de yaşıyor.”

Kocasının arkadaşı belli ki lafı bir yere getirmeye çalışıyordu. Caroline onu sözüne devam etmesi için başını sallayarak yüreklendirdi.

“Buraya geldiğinde mahremiyetini korumak için bu kulübeyi inşa etti. Petrol şirketi aslında ona ufak bir lojman veriyordu ama o daha geniş, karısını getirebileceği, eve benzeyen bir yer istiyordu.”

“Karısı mı?” Caroline neredeyse kahvesini püskürtüyordu.

“Hayır, kadın henüz karısı değildi, sadece karısı olmaya söz vermişti.”

“Anlıyorum.” Demek ki Paul bir zamanlar nişanlıydı. “Sonra ne oldu?”

“Bana hiçbir şey anlatmadı ama bir gün bir mektup aldı ve okuduktan sonra sarhoş olana kadar içti ve bir daha kadını hiç anmadı.”

Paul, kadından Caroline’e de söz etmemişti. Caroline bir kıskançlık kriziyle yanaklarının kızardığını hissetti. Kendisi daha Altın Nehir’e ayak bastığı gün Larry’yle ilgili her şeyi ona anlatmıştı. Paul da benzer bir şey yaşamış olmasına rağmen ona bundan hiç söz etmemişti. Sonra da güvenden söz ediyordu!

“Paul aylarca çok öfkeliydi. Kendini çalışmaya vermişti, geceleri doğru dürüst uyumuyordu bile. Gittikçe huysuz oldu, içine kapandı, içmesi gerekenden fazla içmeye başladı.”

“Altın Nehir’den ayrılıp kadınla arasını düzeltmeye çalışmadı mı hiç?”

“Hayır.”

Caroline kahvesinden bir yudum daha aldı, nedense buna şaşımamıştı. Paul genellikle kendisine zarar verecek kadar gururlu biriydi. “Bana bunu neden anlatıyorsun?”

“Paul, Altın Nehir’e taşındığından beri ilk kez her gün gülümsüyor. Gü-lüyor. Onun her gün nasıl değiştiğini gözlerimle görüyorum. Paul artık mutlu, tüm bunlar sen geldikten sonra oldu.”

Walter onun içini rahatlatmaya gelmişti demek ki. Caroline yumuşak bir ifadeyle gülümsedi, kahvesine baktı. Walter’m söyledikleri sadece kocasını ne kadar az tanıdığını göstermişti ona.

“Paul neden şimdi evlenmeye karar verdi?”

Walter omuz silkti. “Bir ailesi olsun istiyor.”

Caroline onu anladığını göstermek için başını salladı. Tanana da bunu söylemişti ona.

“Paul seni seviyor,” dedi Walter. “Paul’un senin kadar iyi bir kadın bula-bileceğine ben bile inanmıyordum. Çok yalnız olduğu için gazeteye ilan ver-mişt.”

“Eş bulmak için neden gazete ilanı verdi? Mutlaka onunla evlenmek iste-yen kadınlar olmuştur. Fairbanks’te belki?”

Walter kahvesine şeker attıktan sonra uzun süre karıştırdı. “Bunu ona sorman gerek.”

Caroline bir anda buz gibi oldu. “Yoksa Fairbanks’te bir kadın mı var?”

Walter gülerek başını iki yana salladı. “Paul gazeteye ilan verdi çünkü bi-riyle alışılmış yollarla flört edecek ya da ilişki kuracak zamanı yoktu. Ayrıca ikinci kez aynı şeyin olacağından ve müstakbel eşinin fikrini değiştireceğin-den de korkmuş olabileceğini tahmin ediyorum.”

Paul’un evli kalmaları için o kadar ısrar etmesinin sebebi anlaşılıyordu. “Çocuk sahibi olmak Paul için neden bu kadar önemli?”

“Sanırım ailesiz büyümüş.”

Caroline yeniden şaşırdı. Paul ona geçmişinden kısaca bahsetmişti. Onun Texas’ta büyüdüğünü öğrenmişti. Bildiği kadarıyla ailesine evlendiklerini haber vermemişti. Şimdi durup düşündüğünde, ne zaman onun çocukluğun-dan söz etmeye çalışsa Paul’un konuyu değiştirdiğini fark ediyordu.

Walter, gözleri parlayarak ona baktı. “Bunları sana sorun çıkarasın diye anlatmıyorum.” Yaşlı adam bir an durduktan sonra devam etti. “Sana söyle-diğim şeylerin çoğunun senin için şok etkisi yaptığının farkındayım. Paul, boşboğazlık ettiğim için bana kızacak belki ama onun geçmişte çok zor gün-

ler yaşamış olduğunu bilmen gerekir diye düşündüm. Ona çok iyi geldin çünkü sen.”

“İlişkımız hâlâ yoluna girmiş değil.”

“Bunun farkındayım. Seni Fairbanks’e götürmediğini görünce çok şaşır-dım, neden böyle yaptığını sorunca neredeyse kafamı uçuruyordu.”

“Onu sevdiğimi tahmin etmiştin, doğru bu.”

“O da aynı şeyleri hissediyor. Senin mutlu olduğunu görmek için cenneti yeryüzüne indirebilir.”

O sırada kapı çalındı, Thomas Eagleclaw davet beklemeden içeri girdi. Korku içindeydi. “Bayan Paul, lütfen gelin.”

“Ne oldu?”

“Tanana’yla bebek çok hasta.”

Walter’la Thomas alçak sesle konuşurlarken Caroline ayağa kalkıp mon-tuna uzandı. Bu sırada Walter’la göz göze geldiler. Yaşlı adam da parkasını giyip onunla birlikte Eagleclawların kulübesine gitmek için dışarı çıktı. Daha küçük kulübeye yaklaşırken Caroline’in içinde kötü bir his vardı

Bebek beşiğinde kıpırdamadan yatıyordu. Caroline onun çıplak tenine dokununca kocaman gözlerini açarak Caroline’e baktı. Bebek alev alev yanı-yordu. “Ne zamandır böyle?” diye sordu Caroline.

Walter, Thomas’ın yerine cevap verdi. “Tanana da hasta anlaşılan.”

Caroline, “Neden bana haber vermediniz?” diye sordu Thomas’a.

Walter, “Muhtemelen Tanana seni rahatsız etmek istemediği için haber vermemiştir,” diye fısıldadı.

“Ama Carl çok hasta.”

“Mary Finefeather’ın da ateşi var,” dedi Thomas.

“Mary de mi?”

Caroline Walter’a döndü. “Burada elimden geleni yapayım, seninle Mary’de buluşuruz. Yardıma ihtiyacımız olabilir.”

Walter başıyla onaylayıp kulübeden çıktı.

Tanana’nın da yüzü ateşten yanıyordu, Caroline onunla konuşmaya çalış-sınca sadece inler gibi bir ses çıkarabildi.

Tanana’nın kocası başucunda duruyordu. “Sabah daha kötüydü.”

Caroline istediğinden daha sert bir sesle, “Ah Thomas, keşke bana haber verseydiniz,” diye çıkıştı.

Genç adam suçlu suçlu yere baktı.

“Sen nasılsın?”

Thomas hâlâ ona bakamayarak omuz silkti.

Caroline elinin tersiyle Thomas’ın alınına dokunduktan sonra başını iki yana salladı. “Hemen gidip yat sen de, ilk fırsatta yanınıza geleceğim.”

Caroline soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ama kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Hemen Mary'nin kulübesine gidip yaşlı kadının durumuna baktı. Onda da aynı belirtiler vardı.

"Walter, Halk Sağlığı Departmanı'nı ara, buraya yardım göndermelerini iste. Ne olduğunu bilmiyorum ama durum hiç hoş değil."

Walter ona baktı. "1979 kışında on iki kişi hummadan ölmüştü."

"Bu kez kimse ölmeyecek. Hadi, koş!"

Paul, petrol şirketindeki mühendislerle yaptıkları toplantıdan çıkmış, kaldırımında yürürken karşısına çıkan bir kuyumcunun vitrinindeki pırlanta yüzükleri inceliyordu. Caroline'e pırlanta bir yüzük isteyip istemediğini sormak hiç aklına gelmemişti. Caroline hâlâ nikâhlarında taktığı ince, altın alıyansı takıyordu, daha fazlasını istediğini söylememişti hiç. Paul onun bu yüzüğü fazla sade bulmuş olabileceğini düşündü.

Geldiğinden beri ona aldığı hediyeler düşünülürse, Altın Nehir'e dönerken yeni bir valiz alması gerekecekti. Kendi kendine gülümsedi. Caroline'in özlemine duyduğunu belli ettiği her şeyi satın aldığı gibi, Tanana'yla bebeğe de hediyeler almıştı. Caroline'in onlara güzel hediyeler vermek istediğini biliyordu. Onsuz seyahate çıkmasını affettirmek niyetindeydi. Bir daha onu asla geride bırakmayacaktı. Ona bir yüzük alıp Noel hediyesi olarak saklamaya karar verdi. Onun dışındaki tüm hediyelerini eve gider gitmez verecekti.

Altın Nehir'e dönmeyi hiç bu kadar istememişti.

Halk Sağlığı Departmanı hemen o gün öğleden sonra Altın Nehir'e bir doktorla iki hemşire gönderdi. Toplantı salonu geçici bir hastaneye dönüştürüldü, tüm hastalar buraya taşındı. Tanana, bebeği ve Mary Finefeather hastaneye ilk getirilen ve durumu en ağır hastalardı. Onlara daha sonra diğerleri de katıldı. İki gün içinde Caroline'le diğer sağlık ekibi yirmi beş hastayla ilgilenmek durumunda kalmıştı. Sonraki gün hasta sayısı otuza, bir sonraki güneş otuz beşe çıkmıştı.

Dr. Mather üçüncü gün Caroline'e, "En son ne zaman uyudun?" diye sordu.

Caroline gülümsemeye çalıştı. "Hatırlamıyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Gidip biraz dinlen, bu bir emirdir."

Caroline başını iki yana salladı. Bu kadar çok hasta varken ve hastaların sayısı sürekli artarken oradan ayrılamazdı. Diğer sağlık personeli dönüşümlü olarak dinleniyordu. "İyiyim," dedi Caroline sadece.

“Eğer dediğimi yapmazsan bir sonraki hasta sen olacaksın.”

“Bir yere gitmiyorum.”

Dr. Mather, “İnatçı kadın,” diye söylense de gözlerinde hayranlık vardı.

O gün daha sonra Walter ona yemesi için bir şeyler getirdi, zorla bir yere oturttu. “Paul’a haber vermem gerek,” dedi Caroline’e.

“Sakin.” Caroline elini yaşlı adamın omuzuna koydu. “Sadece telâşlandırmış olursun.”

“Telâşlanmalı zaten, ölümüne çalışıyorsun.”

“Turp gibi sağlamım ben.”

“Eğer bu şekilde gidersen sağlamlığın kalmayacak.”

Walter ona sert sert bakınca Caroline içini çekti. “Tamam, uzlaşalım o hâlde. Ben birkaç dakika kestireyim, yarım saat sonra birisi kaldırsın beni.”

Mary Finefeather’ı ertesi sabah erken saatlerde kaybettiler. Caroline, Dr. Mather yaşlı kadının huzura kavuşmuş yüzünü çarşafı örterken yanında duruyordu. Gözleri dolsa da ağlamamak için kendini tutmuştu. Ona ihtiyaç duyan daha çok insan vardı, güçlü olmak zorundaydı.

Doktor, “İyi misin?” diye sordu.

Caroline boğuk bir sesle, “Sanırım,” diye cevap verdi. “Peki ya bebek nasıl?” Gece boyunca Carl kucağında idi. Yavrucağ o kadar zayıf düşmüştü ki ağlamaya bile mecali yoktu. Caroline’in kollarında kıpırdamadan yatmıştı.

Doktor tereddüt etti. “Çok iyi durumda değil. Eğer bugünü atlatırsa şans artar.”

Caroline’in bir an yer ayağının altından kayıyormuş gibi oldu. Durumun o da farkındaydı ama kendisine bile itiraf edememişti. “Ya annesi?”

“Anne genç ve güçlü, atlatacaktır.”

“Diğer hastalar nasıl?”

“İkisinin durumu ciddi görünüyor.”

Dördüncü gün Paul bütün toplantılarını bitirmiş, alışveriş işini halletmiş olarak otele döndü, eşyalarını topladıktan sonra otelden ayrıldı. Yaz tatiline gün sayan bir öğrenci gibi heyecanlıydı. Altın Nehir’e, Caroline’e gidecekti. Bir pizzacıya uğradıktan sonra taksiiyle havaalanına gitti. Eğer Burt Manners geç kaldıysa onu ayağının altına alacaktı.

Pilot onu havaalanında bekliyordu.

“Sana kötü haberlerim var,” dedi Paul’a. Paul’un kolunun altındaki pizza kutusuna kaşlarını çatarak bakmıştı.

“Altın Nehir’e uçamıyoruz.”

“Neden?” Paul öfkeyle valizinin sapını sıktı.

“Kar fırtınası var.”

“Lanet olsun!” Paul, yüreğinden koparak küfretmişti. Kar fırtınası en usta ve deneyimli pilotu bile korkuturdu. Görüş alanı sıfıra iner, uçmak imkânsızlaşırdı. Bu durum günlerce sürebilirdi.

Dr. Mather, Caroline’e, “Daha fazla yapabileceğin bir şey yok,” dedikten sonra kucagındaki dört yaşındaki çocuğun cansız bedenini almak için uzandı.

Caroline, “Hayır, lütfen,” diye fısıldayarak çocuğun bedenine daha sıkı sarıldı. “Birkaç dakika daha kucagımda kalsın, veda etmek istiyorum.”

Caroline, küçük kızın yüzündeki saçları kenara çekip alnından öptü, onun bir daha duyamayacağı bir ninni söyleyerek yavaşça kucagında salladı. Anna ölmüştü ve Caroline sıranın Carl’da olduğundan emindi. Gözyaşları yanaklarından aşağı sel gibi akıyordu artık. Bir an durup kendine gelmeye çalıştıktan sonra çocuğu doktora uzattı. “Ben annesine söylerim.”

Paul, bir hafta sonra Altın Nehir’e döndü. Walter onu uçak pistinde bekliyordu. Paul, arkadaşının yüzünü ve üzgün bakışlarını gördüğü anda çok kötü bir şeyler olduğunu anlamıştı.

“Ne oldu?”

“Humma. Beş kişi öldü.”

Paul’un korkudan boğazı düğümlenmişti. “Caroline?”

“Günlerdir uyumadan çalışıyor. İyi ki geldin.”

“Beni onun yanına götür.”

Paul toplantı salona vardığında kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Çok ender olarak bu kadar hızlı hareket ederdi. Eğer Caroline’e bir şey oluyorsa kendini affetmeyecekti. Onu kaderine terk edip giden kendisiydi. Kapıda durup etrafa baktı.

Kasaba halkının farklı vesilelerle toplandığı, o zamana kadar pek çok partiye ya da törene sahne olmuş toplantı salonu tanınmayacak durumdaydı. Her yerde sedyeler vardı, çocuklar ağlıyor, sağlık personeli hastadan hastaya koşuyordu.

Caroline’i ancak bir süre sonra görebildi. Yaşlı bir kadının yanında eğilmiş, kadının başını eliyle destekleyerek pipetle bir şeyler içmesine yardım ediyordu. Caroline çok bitkin görünüyordu, doğrulduğunda sendeleyip neredeyse düşecek gibi oldu.

Paul hemen onun yanına gitti. Caroline dönüp ona sanki bir yabancıymış gibi baktı.

“Seni buradan çıkarıyorum,” dedi Paul. Caroline bu şekilde kendini heba ederek çalıştığı ve kimse ona engel olmadığı için çok kızmıştı.

“Hayır, lütfen,” diye itiraz etmeye çalıştı Caroline cılız bir sesle. “İyiyim ben.” Daha bunu söylerken bayılmıştı.

Paul, yere düşmeden önce onu yakalamayı başarmıştı.

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

CAROLINE gözlerini güçlükle araladı. Gözkapakları inanılmaz derecede ağırlaşmıştı. Paul'un yatağın başucunda, sandalye tepesinde uyuklamakta olduğunu gördü. Onu eve Paul getirmiş olmalıydı. Sandalyede öyle rahatsız oturuyordu ki başı iyice geriye yatmış, bir elini karnına koymuştu, diğer eliyle serbestçe sallanıyordu. Caroline gözlerini kırıştırdı. Paul berbat görünüyordu. Kıyafetleri kırış kırıştı, gömleği pantolonundan çıkmış, düğmelerinin yarısı çözülmüştü.

Caroline fısıldayarak, "Paul," diye seslendi. Sesi çıkmıyordu. Yutkunmaya çalıştı. Paul cevap vermeyince Caroline uzanıp onun gömleğinin eteğini çekti.

Paul gözlerini bir anda açıp doğruldu. "Caroline? Uyanmışsın!" Sonra telaşla ayağa fırladı, dağınık saçlarını yüzünden çekip Caroline'e baktı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Geride kalan hafta yine Caroline'in üstüne çökmüştü aniden. Mary Finefeather'la Anna'yı düşündü. Arkadaşlarını kaybetmişti, gözleri doldu yine.

"Carl?" Sadece bebeğin ismini telaffuz etmeye yetmişti gücü.

"İyileşiyor, Tanana da öyle."

"Güzel." Caroline gözlerini kapattı, hatırlamak istemediği şeylerden daha iyiydi uyku.

Yeniden uyandığında Paul yine başucundaydı, bu kez dirseklerini dizlerine koymuş, yüzünü ellerinin arasına almıştı. Caroline bir ses çıkarmış olmalıydı ki Paul hemen başını kaldırıp ona baktı.

"Ne zamandır uyuyorum?" diye sordu Caroline.

"Neredeyse yirmi dört saattir."

Caroline şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı. "Hummaya mı yakalandım?"

"Doktor sadece çok yorgun olduğunu söyledi." Paul kalkıp bir bardak su koydu, sonra Caroline'in sırtını destekleyerek su içmesine yardım etti.

Caroline başını diğer tarafa çevirdi, "Eve gitmek istiyorum," dedi.

"Caroline, aşkım, evdesin zaten."

Caroline gözlerini kapattı. Bunun kolay olmasını beklememişti zaten.

"Caroline, şimdi çok üzgün olduğunu biliyorum ama sonra daha farklı hissedeceksin, inan bana."

Caroline kendini daha fazla tutamayarak ağlamaya başladı. "Alaska'dan nefret ediyorum. Karanlık çöktüğünde ölümün gelmediği, yeniden çocuk kahkahaları duyup çiçek koklayabildiğim bir yere gitmek istiyorum." Burada insanlar ölüyordu, sevip değer verdiği insanlar... Arkadaşları, çocuklar, bebekler... Ayakta tutmak için o kadar uğraştığı evliliği gerçek bile değildi. Evliliklerinin sürmesini sağlayan tek şey Paul'un engel tanımayan gururuydu; daha önce bir kadını kaybetmişti, bir kadını daha kaybetmek istemiyordu o.

Paul, "Ne dediğini bilmiyorsun sen," diyerek Caroline'in cline uzandı.

"Eve gitmek istiyorum, Seattle'a."

Paul onun elini bıraktı. Caroline onun odanın diğer tarafına gittiğini duydu. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

Caroline yalnız kalınca üzerindeki örtüleri kenara atıp dikkatlice oturdu. Oda hâlâ etrafında dönüyor gibiydi ama yatağın arkasına tutunup, ağır hareketlerle iyice doğruldu.

Birdenbire çok acıktığını hissetmişti. Paul, bir tepsile tost, çay ve omlet getirince reddetmeyi düşünmedi bile.

Paul, Caroline'in arkasına yastık koyup tepsiyi önüne yerleştirdi. Ona bir şeyler yedirmeye çalışınca Caroline elini kaldırarak onu durdurdu.

"Kendim yiyebilirim."

Paul başını olur anlamında sallayıp tekrar sandalyesine oturdu. "Walter'in dediğine göre neredeyse kendini öldürüyormuşsun. Ne dinlenmişsin ne de bir şeyler yemişsin. Kendini neden bu kadar zorladın aşkım?" Paul, Caroline'in çatalındaki lokmayı ağzına götürmesini izledi. "Anna kollarında ölmüş."

Caroline lokmalarını yavaş çiğniyordu ama zaten başka bir seçeneği yoktu, çiğnemek bile enerji gerektiriyordu. Anna, humma ya da başka bir şey hakkında konuşmak istemiyordu. Paul'un sorularına cevap vermemişti çünkü kendisine bile anlayamadığı bir şeyi ona açıklayamazdı. Tuhaf bir şekilde kendisini Altın Nehir'deki insanlara karşı sorumlu hissetmişti. Onlar onun arkadaşları, ailesiydi, onları yüzüstü bırakamayacağını düşünmüştü.

“Seni burada yalnız bırakıp gittiğim için kendimi ne kadar kötü hissettiğimi...”

“Neden bana o kadından söz etmedin?” diye onun sözünü kesti Caroline.

“Kimden?”

“Kim olduğunu çok iyi biliyorsun.”

“Yine aynı şeyleri konuşmayacağız, değil mi? Tuzluklardan korunmak için eğileyim mi?” Paul şakacı bir şekilde ellerini kaldırdı.

Caroline bir an ona gerçekten bağırarak istedi ama buna bile hâli yoktu.

“Caroline, aşkım...”

“Ben senin aşkın değilim.”

Paul güldü. “Birlikte geçirdiğimiz son birkaç haftadan sonra bunu gerçekten söylüyor olamazsın.”

“Düzelteyim,” dedi Caroline acı bir sesle. “İlk aşkın değilim.”

Paul durdu, gözlerini kıstı. “Peki, ne buldun bakalım?”

“Bulmak mı?” Caroline titremeye başlamıştı. “Bulmak mı? Ne yani, kulübede diğer kadından yadigar bir şey bulduğumu falan mı sanıyorsun?”

“Caroline, sakın ol...”

“Aaah!” Caroline tostunun son parçasını ona fırlatmamak için büyük bir çaba harcadı. Paul bunu fark etmiş olmalıydı ki hemen tepsiyi önünden alıp mutfağa götürmüştü.

Paul gittikten sonra Caroline tekrar yatıp düşüncelerini toplamaya çalıştı. Paul başka bir kadını o kadar çok sevmişti ki yeni bir ilişkiye başlaması için aradan yıllar geçmesi gerekmişti. Caroline onun hayatında sadece başka bir kadının boşluğunu dolduruyordu. Onu en çok rahatsız eden şey Paul’un ona eski sevgilisinden hiç bahsetmemiş olmasıydı. Öğrendikçe oradan ayrılmak daha da şart oluyordu.

Paul tekrar yatak odasına girdi, adımları tereddütlüydü. Parmaklarını kot pantolonunun arka ceplerine geçirdi. “Şimdi Diane’den konuşmanın zamanı değil. Kendini daha iyi hissettiğinde bilmek istediğin her şeyi anlatacağım sana, merak etme.”

Caroline yavaşça, “Diane,” diye tekrarlardı. Bu ismi taşıyan her kadından nefret edeceğine ant içmişti. Tekinsiz bir sükûnetle Paul’a baktı. “Bu Diane sakın sarışın, mavi gözlü, bir yetmiş boylarında bir kadın olmasın, öyle değil mi?”

Paul donup kaldı. “Tanıyor muydun onu?”

“Seni aptal, o benim!” Caroline, Paul’a bir yastık fırlattı ama o kadar güçsüzdü ki yastık yatağı aşamamıştı bile.

Paul başını iki yana salladı. “Aşkım, dinle, bunun kulağa nasıl geldiğinin farkındayım.”

"Defol!"

"Caroline..."

"Eminim doktor benim sakın kalmam gerektiğini söylemiştir. Damarlarım bir zarar vermeden önce gözümün önünden çekil!"

Paul ona doğru yaklaşınca Caroline başucunda duran su bardağına uzandı. "Bir adım daha atarsan ıslanırsın!"

Paul yılgınlıkla nefesini tuttu. "Nasıl bu kadar mantıksız olabiliyorsun, inanmıyorum."

"Mantıksız mı!" Caroline bardağı havaya kaldırdı. Bunun üzerine Paul odadan çıktı. Paul çıktıktan sonra Caroline yatağın içinde tortop oldu, sinirden titriyordu. Paul ona Diane'den söz etmemekle kalmamış, onu sadece diğer kadına benzediği için seçmişti. Ona, resmini görür görmez onu seçtiğini söylemişti daha önce. Elbette onu seçecekti! Caroline onun bir zamanlar sevdiği ve muhtemelen sevmeye devam ettiği diğer kadının ikizi gibiydi çünkü.

Caroline derin bir uykuya daldı. Uyandığında kendisini daha güçlü hissediyordu. Ayağa kalktığında bacakları biraz titremesine rağmen giyinip yatağın altındaki valizi çıkarmayı başardı. Eşyalarını katlayıp valize yerleştirirken elleri titriyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Paul arkasından.

Caroline gerildi. "Haftalar önce yapmam gereken şeyi yapıyorum. Altın Nehir'den ayrılıyorum. Alaska'dan ayrılıyorum. Senden ayrılıyorum."

Paul uzunca bir süre bir şey söylemedi. "Aramızda bazı sorunlar çıktığının farkındayım ama birlikte düzelterek bunu."

"Sen buna sorun çıkma mı diyorsun? Kulağını aç ve beni iyi dinle Paul Trevor. Artık sorun aşamasını çoktan geçtik. Ben gidiyorum!"

"Boşanmayı kabul etmeyeceğim."

"Peki, eğer istiyorsan evli kalırsın. Mükemmel bir evliliğimiz olur böylece, ben Seattle'da yaşarım, sen burada yaşarsın. Ne kavgaya, ne de tartışmaya olur. Scrabble da olmaz." Caroline bir hışımla kazaklarını valizine tıktı. "İnan bana, bu tecrübeden sonra başka biriyle bir ilişkiye girmeye hevesim kalmadı."

"Caroline..."

"Yine de sana minnettar olduğumu söylemeliyim," diyerek Paul'un sözünü kesti Caroline. "Bana kendim hakkında çok şey öğrettin. Burada tüm kasabayı kurtarmaya çalışan bir kahraman gibi çalıştım, tüm bilgimi ve becerimi kullandım ama insanlar öldü."

"Caroline..."

"Hatta seninle evliliğimizi yürütebileceğimizi düşünerek kendimi kandırdım. Kendi kendime dedim ki, 'Paul Trevor iyi bir adam, pek çok adamdan daha iyi. Adil, nazik, şefkatli.' Evlenme şeklimiz en başından başlayarak çok

tuhaftı ama yine de yürümesi için elimden geleni yapıyordum. İşler çok daha kötü olabilirdi çünkü Larry'yle evlenebilirdim." Caroline güldü.

"Seni bırakmıyorum aşkım," dedi Paul yumuşak bir sesle.

"Başka seçeneğin yok."

"Caroline, bir hafta ver. Şu anda perişan durumdasın ama birkaç gün sonra kendini çok farklı hissedeceksin, söz veriyorum."

Caroline, "Hayır," diyerek burnunu çekti. "Bir gün daha kalamam. Lütfen, buradan gitmem gerek."

"Sana bir dakika sarılayım."

"Olmaz." Yine de Caroline, Paul'un yanına gelip onu kollarının arasına almasına karşı koymadı.

"Biliyorum aşkım," diye fısıldadı Paul. "Biliyorum." Caroline'in kalbinin nasıl hızlı hızlı attığını duyuyor, yüzündeki ızdırıp ifadesini görüyordu.

"Anna kollarımda öldü," dedi Caroline.

"Biliyorum aşkım, biliyorum." Paul, Caroline'in saçlarını uzun uzun okşadı. Müthiş bir pişmanlık hissediyordu. Onu Altın Nehir'de bırakıp giderken böyle bir felaket yaşanabileceği hiç aklına gelmemişti. Çok bencillik etmişti. Öte yandan çabaları boşa gitmiş gibi görünse de Caroline kahramanca davranmıştı.

Caroline gözyaşları tükenince başını kaldırıp yüzünü sildi. Paul'un gömleği gözyaşlarından sıırıslıkm olmuştu, Caroline onun gömleğini düzeltmek için elini uzattı.

Paul onu durdurdu, elini yavaşça dudaklarına götürdü. Caroline'in gözlerinin içine bakarken onun elini öptü. Caroline onun böyle iyi davranmasını istemiyordu, ondan nefret etmek istiyordu, böylece dönüp arkasına bakmayacaktı.

"Lütfen, yapma," dedi.

Paul onun elini bıraktı.

"Caroline, gidemezsin."

"Neden? Bir kâğıt parçasından başka bizi bağlayan neyimiz var?" Paul'un acıyla yüzünü buruşturması üzerine Caroline onu kırdığına üzüldü.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Paul.

Caroline yumruklarını sıkıp çenesini dikleştirdi. "Diane'i de sevmiş miydin?"

Paul'un yüzünün rengi soldu bir anda.

"Sevdin mi?" diye bağırdı Caroline.

"Evet."

Caroline avantajı kullandı hemen. "Buna rağmen gitmesine izin verdin. Peşinden gidip onu seninle bu donmuş topraklarda yaşamaya zorlamadın. Benim için de aynısını yapmanı istiyorum."

"Bilmiyorsun..."

"Biliyorum. Alaska ve Altın Nehir hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum. Burada yaşayamayacağımı biliyorum. Senin yüzüne bakarken bizi karı koca gibi hissedemeyeceğimi biliyorum. Lütfen Paul, bırak gideyim." Caroline yeniden hıçkırıklara boğulmuştu.

Paul, "Yarın kendini daha iyi hissedeceksin," dedikten sonra odadan çıktı.

Caroline yatağa girdi, göz pınarları kuruyana dek ağladı. Bitkin bir hâlde uyuyakaldı sonra. Uyandığında karanlıktı, Paul omuzlarına bir battaniye örtmüştü. Caroline doğrulup saçlarını yüzünden çekti.

Paul kapıda göründü birden. "Uyanmışsın."

"Evet efendim."

Paul içini çekti ama bir şey demedi.

"Sana yiyecek bir şeyler hazırladım. Buraya mı getireyim yoksa masaya gelir misin?"

"Efendim nasıl uygun görürse."

Paul yumruklarını sıktı. "Hazır olduğunda masaya gelirsin."

"Teşekkürler efendim." Caroline'in sesi monoton ve alaycıydı.

Paul, içinden *sabır* diye geçirdi. Anahtar buydu. Caroline sarsıcı bir deneyim yaşamıştı, hem zihinsel hem de fiziksel olarak çok hırpalanmıştı. Sevgildiğini bilmeye ihtiyacı vardı, Paul da onu her an korumaya hazır olduğunu gösterecekti ona. Belki yüzüncü defa onu Altın Nehir'de bırakıp Fairbanks'e gittiği için kendisine küfretti.

Caroline için sebze çorbası yapmıştı. Bir kâseye biraz çorba koydu, yanına kalın dilimlenmiş ekmek de koydu. Daha sonra bir bardağa süt doldurdu.

O mutfaktayken Caroline üstünü değiştirmiş, dişlerini ve saçlarını fırçalamıştı. Berbat görünüyordu, Paul'un fırsattan istifade ederek ondan kurtulmaya çalışmamasına şaşmak gerekirdi.

Caroline içeri girip, sandalyeyi çekip masaya otururken Paul ona baktı. Caroline önündeki yemeği süzdü. Yemek harika kokuyordu ama onun iştahı yoktu hiç.

Paul onun ilgisizliğini fark etmişti. "Yemeğini ye Caroline."

"Yiyemem."

"Dene."

"Ben eve gitmek istiyorum."

Paul yumruklarını öyle şiddetli sıkıyordu ki eklem yerleri sızladı. *Sabır*, diye geçirdi içinden yine. Caroline uyanalı sadece bir iki saat olmuştu.

Caroline'in karşısına geçip oturdu, onun otomatik hareketlerle çorba içmesini izledi. "Sana Fairbanks'ten bir şeyler almıştım. Görmek ister misin?"

Caroline gülümsemeye çalıştı ama Seattle'ı, oradaki teyzelerini ve geride bıraktığı hayatı aklından çıkaramıyordu. O konforlu ve güvenli hayatı çok özlediğini fark etmişti birden. "Eğer bakarsam eve gitmeme izin verecek misin?"

Paul şakağında bir kasın seğirdiğini hissetti ama bir şey söylemedi. Ayağa kalktı, dolabı açıp hediye paketlerini çıkardı.

"Hadi gidip aç paketlerini," dedi önce ama sonra fikrini değiştirdi. "Yok, sen yemeğini ye, paketleri ben senin için açarım." İlk paketten, Caroline'in daha önce adını andığı pahalı bir parfüm çıkmıştı. Paul, Caroline'in neşelenmesini umarak ona bakıp gülümsedi.

Caroline şaşkınlığını bastırmaya çalıştı. Paul çok tatlı olabiliyordu ama Caroline onun öyle olmasını istemiyordu. Tek düşündüğü sadece onu terk etmekken böyle şeyler yapmamalıydı Paul.

"Evet?"

"Çok güzel. Teşekkür ederim efendim."

Paul'un sabrı taşmıştı, ayağa fırladı. "Bir daha bana efendim deme!"

"Peki."

"Şu aptal oyunu kes artık."

"Eğer kesersem eve gitmeme izin verecek misin?" Caroline çorbasından bir kaşık daha aldı.

Paul soruyu duymamış gibi yaptı, ikinci paketi açtı. Bu paketten kocaman bir oyuncak ayı çıkmıştı, Paul, Caroline elinde kaşıkla durunca sevindi.

"Carl için," dedi Paul. "Onun için özel bir hediye düşündüğünü söylemiş-tin. Bunu Noel için saklayabiliriz."

Caroline başını olur anlamında salladı, bebeği kaybetmeye ne kadar yaklaştıklarını hatırlayınca gözleri dolmuştu.

Paul ayıyı çevirdi. "Arkasındaki şu düğmeye dokununca ayıcık konuşuyor. Tanana'ya ne aldığımı görmek ister misin?"

"Şimdi olmaz. lütfen." Caroline bakışlarını karşıya dikti, başı dönüyordu. Kaşığını masaya bırakıp gözlerini kapattı. "Biraz uzanabilir miyim?"

"Elbette." Paul onun yanına gelip beline sarıldı, onun yatak odasına geçmesine yardımcı oldu. Valiz hâlâ açık bir şekilde yatağın üzerinde duruyordu. Paul valizi yere koydu.

Caroline çok yorgundu. "Gerçekten ona benziyor muyum?"

"Diane'i mi kastediyorsun?"

Caroline başını evet der gibi salladı.

"Yüzcysel olarak benziyorsunuz."

“Neden ondan söz etmedin bana?”

“Bu çok uzun ve karmaşık bir hikâye.”

“Larry’yle ilişkim uzun ve karmaşık değil miydi sence?”

“İkisi birbirinden farklı şeyler.”

“Sonra bir de ailen meselesi var.”

Paul irkiliyordu. “Ailemden kim söz etti sana?”

Caroline üzgün bir şekilde, “Biz evliyiz ama hâlâ hayatını gizliyorsun benden,” dedi.

“Benim bir ailem yok Caroline, farklı insanların yanında evlâtlık olarak büyüdüm.”

“Yani çocukluğunu anlatabiliyorsun ama Diane’i anlatamıyorsun. Sebebi biliyorum sanırım.”

Paul başını iki yana salladı. “Seni seviyorum.”

“Öyleyse beni Seattle’a gönder.”

“Lütfen bunu bir daha isteme benden. Bize bir şans ver.”

“Peki efendim,” dedi Caroline ruhsuz bir ses tonuyla.

Paul homurdanarak kapıyı çarpıp odadan çıktı.

Paul, Caroline’in Seattle meselesini unutacağını sanıyorsa yanılıyordu. Caroline iki gün boyunca kulübede oturdu, bakışlarını boşluğa dikti. Paul’a tek kelime söylemedi, onun sorularına mümkün olduğunca az konuşarak cevap verdi. Her tarafından mutsuzluk akıyordu.

Paul onunla konuşmaya, uzlaşmaya çalıştı ama işe yaramadı. Gece yatağa girdiklerinde aralarında sadece yılgınlık oluyordu artık. Paul, Caroline’e sarılmaya kalktığı anda Caroline buz kesiyordu sanki.

Bir daha Seattle’ın adını ağzına almamıştı ama valizi hazır bir şekilde köşede bekliyordu. Paul valizi yatağın altına koymuş ama Caroline yine kapının önüne çıkarmıştı. Paul da bir daha dokunmamıştı valize.

Paul her sabah Caroline’in daha iyi olacağını umarak uyanıyordu ama en ufak bir değişiklik olmuyordu. Ona ulaşabilmek için her yolu deniyordu ama yöntemleri tükenmeye başlamıştı.

Ancak o gün farklı olacaktı.

Yemekten sonra Paul kanepeye oturdu, gazetesini eline aldı.

“Caroline.”

Caroline boş gözlerle dönüp ona baktı. “Evet?”

“Bu akşam yemek çok güzeldi.”

“Teşekkür ederim.”

“Biraz buraya gelir misin lütfen?”

Caroline yanına geldi, önünde durdu.

“Kucağıma otur.”

Caroline bir an tereddüt etti ama söyleneni yaptı.

Paul, Caroline’in sırtına masaj yaptı biraz. “Gevşe.”

Caroline için bu imkânsızdı ama bir şey söylemedi.

“Tamam, şimdi ellerini omuzlarıma koy.”

Caroline bunu da yaptı.

“Şimdi öp beni.”

Caroline onun yapmak istediğini anlamıştı, gözlerini kıstı.

“Bana ‘efendim’ demeye bayıldığına göre biraz yönlendirilmeye ihtiyacın olduğunu düşündüm,” dedi Paul.

Caroline kıpırdamadı.

“Sadece bir öpücük aşkım?”

Caroline hafifçe ona doğru eğildi, dudaklarıyla Paul’un dudaklarına hafifçe dokundu.

“Hayır, gerçek bir öpücük.”

Caroline dudaklarını azıcık bastırıp geri çekti.

“Hadi Caroline, daha iyisini yapabilirsin.”

Caroline dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı, Paul’un dudaklarına uzandı. Sanki bunu gerçekten yaşamıyormuş, rüya görüyormuş gibi davranıyordu.

Çok sıradan bir öpücüktü. Sonra Paul parmaklarını onun saçlarından geçirdi, başını ona iyice yaklaştırdı. Kalbinin sıcaklığı Caroline’e ulaşmış gibiydi, Caroline biraz yumuşadığını hissetti.

“Öpücüklerini özledim aşkım,” dedi Paul. “Her şeyini özledim.”

Caroline bakışlarını ondan ayıramıyordu.

“Beni yeniden öp Caroline.”

Caroline içini çekerek onu yeniden öptü, teslim olmuştu.

Paul onu büyük bir ihtirasla öpmeye devam etti. Caroline kendisini çok zayıf hissediyordu. Paul onun bacaklarını okşayarak onu kendisine doğru çekerken kıvrandı. Parmakları kontrolünün dışında, Paul’un göğsünü okşamaya başlamıştı.

“Seni istiyorum,” diye fısıldadı Paul.

Onun bu sözleri, Caroline’in içinde bulunduğu sisin dağılmasını sağlamıştı. İler gibi bir ses çıkararak başını kaldırdı, yaşlı gözlerle Paul’a baktı.

“Aşkım?” Paul ona uzanmıştı ama Caroline kendisini geri çekti.

“Paul, artık burada yaşayamam ben. Çok acı veriyor burası bana. Lütfen beni kalmaya zorlama.”

Paul'un yüzü bembeyaz olmuştu. Caroline'le uzlaşmaya çalışmanın gerçekten nafiye olduğunu görüyordu, başını derin bir çaresizlik hissiyle iki yana salladı. "Alaska benim yuvam."

"Benim değil."

"Bunun üstesinden geleceksin."

"Gelemem, gelmeyeceğim. Gerçekten çok denedim Paul."

Paul öyle uzun bir süre sessiz kaldı ki Caroline neredeyse onun bir daha konuşmayacağını düşünmeye başlayacaktı. "Senin peşinden gelmeyeceğim Caroline. Diane'in peşinden gitmedim, senin peşinden de gelmeyeceğim."

"Anlıyorum."

Paul yumruklarını sıktı. "Tamam, pes ediyorum. Seni rızan dışında burada tutmayacağım."

Caroline'in gözünden yaşlar süzülüyordu. Boğuk bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

"Boşanma işini ben mi takip edeyim, sen kendin halledebilir misin?"

~ ONUNCU BÖLÜM ~

ETHEL Myers kaşlarını çatı. “Ah kardeşim, Caroline’e bu defa bizim çay bile yardım edemeyecek gibi görünüyor.”

“Demini bol koyalım, sen de biliyorsun babamın tarifinde elini ne kadar cömert tutarsan o kadar iyi sonuç alırsın.”

“Zavallı Caroline.”

Mabel, zarif çay fincanını dudaklarına götürdükten sonra bir an durup iç geçirdi. “Mektuplarında çok mutluymuş gibi görünüyordu.”

“Şimdi de mutsuzluğunu saklamak için çok çaba harcıyor.”

“Ona öyle davrandığına göre Paul Trevor canavarın biri olmalı.”

“Hayır Mabel Teyze, değil.” Caroline, teyzelerinin salonuna girmişti. “Paul harika bir adamdır; iyi yürekli, kibar, cömerttir.”

Ethel bir porselen fincan daha çıkardı. “Çay ister misin hayatım?”

“Ben almayayım,” dedi Caroline gülümseyerek. Teyzelerinin, büyükbaşının meşhur tarifine göre hazırladıkları çaydan en son içtiğinde neler olduğu gelmişti aklına. Ne olduğunu anlayamadan bir anda Paul Trevor’la evlenmiş, kendisini onun yatağında bulmuştu.

“Eğer değilse hayatım neden terk ettin onu?”

Caroline broker kumaşla kaplı şık kanepeye oturduktan sonra omuzunu silkti. “Yanlış sebepler yüzünden sanırım.”

Ethel, “Nasıl yanlış sebeplermiş onlar?” diye sordu. İki yaşlı kadın anlamlı anlamlı birbirlerine bakmışlardı.

“Öyleyse, belki de geri dönmelisin hayatım.”

Caroline, kucağına koyduğu ellerine baktı. “Yapamam.”

“Yapamam mı?” diye tekrarladı Mahel. “Neden yapamayacakmışın? O kadar kötü mü durum?”

“Başka bir kadın vardı...” deyip sustu Caroline.

“Onunla birlikte mi yakaladın?” Ethel dehşete kapılmıştı. “Bu iğrenç bir şey. Görüyorsun işte, canavarın tekiymiş.”

Caroline hemen, “Çok uzun zaman önce Diane isminde bir kadını seviyormuş Paul,” diye atılarak durumu düzeltti. “Bana ondan hiç söz etmemiştin ama beni eve gönderirken, Diane’nin peşinden gitmediğini, benim peşimden de gelmeyeceğini söyledi.”

Mabel onu rahatlatmak ister gibi elini Caroline’in elinin üstüne koydu. “Onu seviyor musun hayatım?”

Caroline başıyla onayladı. “Hem de çok.”

“Öyleyse onun yanına gitmelisin.”

Teyzeleri sanki bu çok kolaymış gibi konuşuyorlardı. Eve döndüğünden beri Caroline her gün Paul’u düşünmüştü. Paul haklıydı. Zamanla iyileşmiş, sevdiklerini humma yüzünden kaybetmenin şokunu atlatıp kendine gelmişti. Humma felaketi sırasında gerçekten dağılmıştı Caroline, ölen insanlar sadece tedavi etmeye çalıştığı hastalar değildi onun için; dost bildiği insanlar ya da çok sevdiği çocuklardı.

“Ona dönemem,” dedi.

“Neden dönemezsin?” diye sordu iki kız kardeş, aynı anda.

“Eğer beni yeterince sevseydi, o bana gelirdi. Kimsenin sebeplerini anlamasını beklemiyorum ama benim buna ihtiyacım var.”

Bu sırada kapı çalındı, Caroline ayağa kalktı. “Bu Larry olmalı, sinemaya gidiyoruz.”

“İyi eğlenceler hayatım.”

“Ah, evet hayatım, iyi eğlenceler.”

Kapı kapanır kapanmaz Ethel kardeşine dönüp baktı, gözlerinde hınzır pırıltılar vardı. “Kâğıt kalemi sen mi getirirsin, ben mi getireyim?”

“Selam.” Larry, Caroline’i alnından nazikçe öptü. “Nihayet bu akşam yüzüne biraz renk gelmiş.”

Caroline, “Teşekkür ederim,” diyerek güldü. Haftalardır solgun ve hastalıklı görüldüğünü ona Larry söylüyordu. “Sense her zamanki gibi çok yakışıklısın.” Larry’yle evli olduklarını düşünmek şimdi korkunç geliyordu ona. Larry bir kadın için mükemmel bir eş olabilirdi ama o kadın Caroline değildi.

“Gitmek istediğin bir film var mı?” diye sordu Larry.

“Sen seç.” Zevkleri o kadar farklıydı ki Caroline’in önereceği film mutlaka tartışmalarına sebep olacaktı.

“Beşinci Cadde’de yeni bir müzikal komedi var, bir Noel hikâyesi miymiş, neymiş.”

Larry’nin seçimi Caroline’i şaşırtmıştı. Larry normalde müzikallere pek ilgi duymaz, aksiyon filmlerini severdi. Hatta film ne kadar şiddet içeriyorsa onun için o kadar iyi demekti.

“Olur mu?”

Caroline başını kaldırıp ona baktı, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Seattle’a döndüğünden beri hiç ağlamamıştı. Gözyaşları anlamsızdı artık. Eve dönmüştü, her şeyin çok iyi olması gerekirdi. Ancak değildi çünkü bunları paylaşacağı Paul yoktu yanında. Evlilikleri kötü başlamıştı belki ama Caroline giderek onu sevmişti. Onun küçük Alaska kasabasını da hiç tahmin etmeyeceği kadar sevmişti. Onu bıraktığı için aptallık etmişti, hatasını kabul edip geri dönmediği için daha da büyük bir aptallık ediyordu.

“Seni üzecek bir şey mi söyledim?” diye sordu Larry endişeyle. “Üzgünüm.” Larry’nin nezaketi Caroline’in yüksek sesle ağlamasına neden olmuştu sadece.

“Caroline?”

“Paul da müzikalleri severdi,” diye açıkladı burnunu çekerek. “Şarkı söyleyemezdi ama yine de sevdiği şarkılara avazı çıktığı kadar bağırarak eşlik etmekten vazgeçmezdi.”

“Bu adamdan gerçekten hoşlanıyordun, öyle değil mi Caroline?”

“Beni Scrabble’da yenebilen tek adamdı.”

“Seni Scrabble’da yendi mi?” Larry bile bu durum karşısında etkilenmiş görünüyordu. Caroline’in bu oyunda çok iyi olduğunu herkes bilirdi, Larry onunla defalarca oynamış, onu yenmenin yakınına bile yaklaşamamıştı. “Anladığım kadarıyla siz ikiniz gerçekten birbiriniz için yaratılmışsınız. Bunu ne zaman kabul edeceksin?”

Caroline, “Asla,” dedi yavaşça. Üzerine tarifi zor ve dayanılmaz bir keder çökmüştü.

Ethel Myers, aile yadigârı antika daktilonun başına geçmişti yine. Bu daktilo onlar için bilgisayarın yerine geçiyordu, tüm mektuplarını onunla yazıyorlardı. Ethel sevgili kız kardeşine gülümsedi. “Bana bir fincan daha çay verebilir misin kardeşim?”

“Elbette kardeşim.”

Sonra ikisi de birbirlerine bakıp liseli genç kızlar gibi kıkırdadı.

“Caroline bunu asla bilmemeli.”

“Ah, kesinlikle! Caroline bunu asla onaylamaz.”

“Mektubu yeniden oku kardeşim.”

Ethel daktilodaki kâğıdı zarif bir hareketle çıkardıktan sonra içini çekti. “Paul, sevgilim,” diye okumaya başladı kısık bir sesle. Sanki sahneye koyacakları oyunu prova eden bir oyuncuymuş gibi davranıyordu. “Senin çocuğunu taşıdığımı bilmen gerekir diye düşündüm. Sevgili karın, Caroline.”

“Mükemmel, olağanüstü.”

“Yarın ilk postayla göndeririz bunu.”

“Biraz daha çay?”

Ethel kıkırdayıp fincanını uzattı. “Elbette.”

Caroline birkaç gün sonra yatağında uzanmış, derin düşüncelere dalmıştı. Nihayet, onun için hiç umut kalmadığını kabul etmişti. Paul onun peşinden gelmeyecekti, bu kesinleşmişti. Zaten o da bunu söylememiş miydi Caroline’e? Yani aslında şaşırmaması gerekirdi ama Caroline içten içe hep bunun tersinin olacağını ummuştu. Eğer Paul onu gerçekten sevdiyse gururunu çiğneyip onun peşinden Seattle’a gelirdi mutlaka. Caroline onsuz geçirdiği gecelerde hep bunu görmüştü rüyalarında.

Sıkıntıyla diğer tarafına döndü. Paul mutlaka onun kendisini beklediğini biliyor olmalıydı. Caroline onun aşkını ispat etmesini bekliyordu. Paul, onun için Diane’den daha önemli olduğunu kanıtlamalıydı Caroline’e. Bu, onun gururundan daha önemliydi. Caroline onun karısıydı, aşkıydı. Paul bunu söyleyip durmaz mıydı hep?

Caroline içini çekip gözlerini kapattı. Carl bebeği, Tanana’yı, Tanana’yla uzun sohbetlerini özlemişti. Kasabadaki kadınları, onlarla birlikte “otantik” kazaklar örmeyi özlemişti. Güneşin öğle vakti batmasını, hiç durmadan kar yağmasını, hatta amansız soğuğu bile özlemişti.

En çok da Paul’u özlemişti. Paul onsuz yaşayabiliyordu anlaşılan ama Caroline, hayatında o olmayınca kendisini eksik gibi hissediyordu.

Paul’un gururunu çiğneyip de Alaska’dan ayrılmayacağına kesin olarak inandığına göre geriye yapılacak tek şey kalıyordu. Kendisi gururunu ayaklar altına alıp Alaska’ya gidecekti.

Caroline yirmi dakika içinde eşyalarını hazırlamıştı. Yeterince beklemişti zaten, bir gün daha kaybedemezdi, Paul’a gidecekti. Noel’i sevgili teyzelerinden uzakta geçirmek hiç hoşuna gitmiyordu ama Paul’a duyduğu aşk da ona huzur vermeyecek kadar yoğun ve şiddetliydi.

Caroline iki elinde birer valizle merdivenlerden inerken Mabel teyzesi, "Bir yere mi gidiyorsun hayatım?" diye sordu.

"Evet, Alaska'ya gidiyorum."

Caroline sanki uzaya gideceğini söylemiş gibi dehşete kapılan Mabel, "Aman tanrım, Alaska mı?" diye bir çığlık attı.

Kardeşinin sesini duyan Ethel hemen salondan çıkıp yanlarına geldi. Mabel kardeşine dehşetten kocaman açılmış gözleriyle bakıyordu. "Caroline, Alaska'ya gideceğini söylüyor!"

"Ama gidemez, bu mümkün değil!"

"Neden?" Caroline şaşırıp kalmıştı. Bir Ethel teyzesine, bir Mabel teyzesine baktı. Teyzelerini anlamak giderek zorlaşıyordu galiba, daha geçen hafta Alaska'ya dönmesini tavsiye eden onlar değil miydi?

"Ah hayatım, bir problemimiz var."

Ethel huzursuz bir şekilde kıpırdandı. "Caroline'e artık söylesek mi, ne dersin kardeşim?"

"Evet, söylemeliyiz belki de."

Caroline sevgili ve biricik teyzelerini, yine bir oyun peşinde olduklarını anlayacak kadar iyi tanıyordu. Sinirli sinirli, "Neler olduğunu en başından anlatacak mısınız bana?"

Aradan on dakika geçtikten ve tüm ayrıntıları dinledikten sonra Caroline teyzelerinin özel çayından koca bir fincan istedi. Buna gerçekten ihtiyacı vardı. "Paul gelecek," diye mırıldandı. Paul eğer onun hamile olduğuna inandıysa kesinlikle çıkıp gelecekti.

"Paul gelince de sen mutlu olacaksın, öyle değil mi hayatım?"

Teyzeleri ona öylesine masum bir sevgiyle bakıyorlardı ki Caroline onların hayallerini yıkacak hiçbir şey söyleyemezdi. "Öyle," dedi cılız bir sesle.

"Sen de ona döneceksin," diye belirtti Ethel.

"Evet." Ama durum bu kadar basit değildi. Altın Nehir'e kendiliğinden gitmiş olsaydı Paul'un gururu incinmemiş olacaktı. Oysa şimdi yine oyuna getirildiğini düşüncekti.

"Mutsuz değilsin hayatım, öyle değil mi?" diye sordu Mabel yumuşak bir ifadeyle.

Caroline, "Mutluyum," diye cevap verdi. "Çok mutluyum."

Teyzeleri memnuniyetle başlarını sallayarak çaydanlık ve çay fincanlarını mutfağa götürürlerken Caroline salonda kalmıştı. Dalgın dalgın, teyzelerinin oyununu düşünüp gülüyordu hâlâ. Kapının müzikli zilini duyunca kapıyı açmak için kalktı.

Kapıda uzun boylu, iri yapılı, yakışıklı bir adam duruyordu. Caroline adama dikkatle baktı, gözlerini kırıştırdı, adam ona bir yerlerden tanıdık gelmişti ama bilemiyordu.

“Caroline, biliyorum...”

“Paul?” Caroline’in gözleri kocaman açıldı, hayretten nutku tutularak ona bakakaldı. Paul’du karşısında duran adam, sakallarını kesmişti sadece. İnsanın nefesini kesecek kadar yakışıklı görünüyordu! Caroline kendini tutamadan elini uzattı, parmaklarını onun sinekkaydı tıraş edilmiş güçlü çenesinde gezdirdi.

“İçeri girebilir miyim?”

Caroline öylesine şaşırmıştı ki bir an cevap veremedi. Sonra toparlanıp “Ah, affedersin, elbette. Girsene içeri.” Hemen kenara çekilip Paul’a içeri girip çok güzel bir yılbaşı ağacıyla süslenmiş, zevkle döşenmiş salona geçmesi için yol verdi.

Paul’un üzerinde gri bir pantolon, Caroline’in ona ördüğü el örgüsü kazak ve incecik bir ceket vardı. Seattle’da ondan başka herkes yünlere sarınmış durumdaydı oysa herkes o kışın son elli yılın en sert kışı olduğu konusunda hemfikir idi.

“Nasıl-sın Caroline.”

Caroline onu görmeyi o kadar çok özlemişti ki bakışlarını ondan alamıyordu. “İyi-yim,” dedi dalgın bir ifadeyle. Sonra teyzelerinin Paul’a söylemiş oldukları şeyi hatırlayarak kaşlarını çatı. Paul’a gerçeği söylemek zorundaydı, bunun onu ne büyük bir hayal kırıklığına uğratacağını bilse de. “Sen nasıl-sın?” diye sordu zaman kazanmak için.

“İyi-yim.”

Caroline, Paul’u görmenin şaşkınlığıyla her tür nezaket kuralını unutup onu içeri davet etmek için onun hatırlatmasını beklemişti. Kendisini affettirmek için hemen, “Biraz çay alır mısın?” diye sordu.

“Eğer mümkünse kahve alayım.” Paul’un gözü, kenardaki konsolun üzerinde duran, Caroline’in teyzesinin fotoğraflarına takılmıştı. “Sadece kahve olsun lütfen.”

“Sen kahveni kremayla içerdin önceden.”

“Yani krema olsun ama içine başka bir şey istemiyorum demek istemişt-im.”

Caroline’in bir şey anlamadığı bakışlarından belli oluyordu. “Yani, teyzelerinin özel formülünden istemiyorum.”

“Ah, elbette.”

Caroline mutfığa koşup Paul için bir fincan kahve ve kendisi için bir bardak sütle geri döndü. Teyzeleri de onunla birlikte gelmişlerdi. Paul, üçünün salona girdiğini görünce ayağa kalktı.

“Sizler Ethel’le Mabel olmalısınız,” dedi kibarca.

İki kız kardeş aynı anda başlarını sallayarak onayladılar bunu.

“Fotoğrafında görüldüğünden bile daha yakışıklı değil mi kardeşim?” dedi Mabel heyecanla.

“Ah, kesinlikle.”

İki yaşlı kadının yanlarından ayrılmaya niyetli olmadığını görünce Paul, “Caroline, bir yere gidip konuşabilir miyiz?” diye mırıldandı.

Ethel kocaman gülümseyerek, “Ah, gidin hayatım, gidin,” dedi hemen onları yüreklendirmek ister gibi.

“Özel bir yere gidin,” diye fısıldadı Mabel. Bir otel odasını ima ettiği o kadar belliydi ki Caroline bile kıpkırmızı oldu.

Paul, Caroline’i kapının önünde duran kiralık arabaya götürdü, binmesi için kapısını açtı. Caroline bir an durup ona bakmadan yapamadı. Paul bu hâliyle çok farklı görünüyordu; kararlı ve güçlü duruyordu.

Arabaya bindiklerinde Paul elini yüzünden geçirdi. “Kendimi çıplak gibi hissediyorum.”

“Neden tıraş oldun?”

Paul ona tuhaf bir ifadeyle baktı. “Senin için.”

“Benim için mi?”

“Bir keresinde, yüzünü bile göremediğin bir adamla evli kalmayı reddettiğini söylemiştin.”

Caroline bu sözü üzerine onun nasıl bir tepki verdiğini de hatırlıyordu. Paul, Alaska kışının soğğundan doğal bir şekilde korunmak için sakal bıraktığını söylemiş, tıraş olmayı aklından bile geçirmediğini belli etmişti. Şimdi tıraş olması, onun bu hamilelik haberini çok ciddiye aldığını gösteriyordu. Belki de dünyanın en mutlu kadını olmalıydı ama Caroline ağlamak üzere olduğunu hissediyordu.

“Sana bir sürü şey söyledim,” dedi Paul’a. Bakışlarını cğmiş, kucağına koyduğu ellerine bakıyordu. “Hiçbiri doğru değildi.” Paul’a aslında hamile olmadığını söylemeye çekiniyordu doğal olarak. Anlaşıp uzlaşmanın yolu yanlış anlaşılmalara ya da hayal kırıklıklarından geçmezdi.

“Tanana nasıl?” diye sordu konuyu değiştirmeye çalışarak.

“Daha iyi. Seni çok özleyiyor, diğerleri de. Carl giderek büyüyor.”

“Ben de onları özleyorum.”

Paul apaçık, “Beni özledin mi?” diye soruverdi.

Paul o kadar tedirgin görünüyordu ki Caroline'in o anda aklından geçenleri ona anlatması imkânsızdı. Caroline sadece özlediğini anlatabilmek için başını salladı.

"Bazı hatalar yaptığımı biliyorum. Senden boşanma kararını yeniden gözden geçirmeni istemeye hakkım olmadığını da biliyorum ama seni seviyorum Caroline. Aramızın yeniden düzelmesi için, benden isteyeceğin her şeyi yapmaya da hazırım."

Caroline perişan bir hâlde, "Biliyorum," dedi.

"Eğer biliyorsan, neden burada olmam çok büyük bir hataymış gibi davranıyorsun? Mesele şu Larry, öyle değil mi? Onunla yeniden görüşmeye başladınız, öyle değil mi?"

"Evet ve hayır. Bir kere sinemaya gittik ve ben ağlaya ağlaya her şeyi anlattım ona çünkü sen olmayınca kendimi çok kötü hissediyordum. Sonunda Larry bana, sana geri dönmemi çünkü oraya ait olduğumu söyledi."

"Gerçekten bunu söyledi mi?"

Caroline tekrar başıyla onayladı.

"Öyleyse mesele Alaska mı? Başka bir yerde mi yaşamamızı istiyorsun yoksa?"

"Hayır," diye cevap verdi Caroline hemen. "Alaska'yı seviyorum. Humma salgını, salgın sırasında çok yorulup korkmam yüzünden öyle davranmıştım. Sen haklıydın, buraya geldikten bir hafta sonra Seattle'in artık yuvam olmadığını anladım. Benim yuvam senin yanındı."

"Ah, aşkım, hayatımda sen olmayınca çılgına döndüm. Seninle paylaşılmadıktan sonra hiçbir şeyin anlamı yoktu." Hâlâ arabanın önünde oturuyorlardı, zor bir pozisyon olmasına rağmen Paul, Caroline'i kollarına aldı, özlem ve tutkuyla öptü. Sanki Caroline'i kollarında tuttuğuna inanamıyormuş, Caroline her an ortadan kaybolabilirmiş gibi korkuyla, hiç acele etmeden, uzun uzun öptü Caroline'i.

Caroline de ona sınıksız sarılmış, yalnız geçen onca haftanın tüm özlemleriyle öpüşüne karşılık veriyordu. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Burnunu Paul'un boynuna gömüp derin bir nefes aldı. "Paul, sana söylemem gereken bir şey var."

"Nedir aşkım?"

"O mektubu ben yazmadım."

Paul durdu. "Ne mektubu?"

"Hamile olduğumu söyleyen mektubu."

Caroline havanın bir anda elektriklendiğini hissetti, fırtına öncesindeki sessizlik ya da bir öfke patlamasından önceki sükûnet gibi bir şeydi bu. Gözlerini sınıksız yumdu, bekledi.

“Hamile değil misin?”

“Yemin ederim ki teyzemlerin sana öyle bir mektup yazdığından haberin yoktu. Senden sadece özür dileyebilirim. İstersen ben...”

“Aşkı.” Paul işaret parmağıyla Caroline’in çenesini hafifçe yukarı kaldırdı, gözlerinin içine baktı. “Ben herhangi bir mektup almadım.”

“Nasıl? Mektup gelmedi mi sana?”

“Hayır, hiçbir mektup gelmedi.”

“Yani... Ah, Paul, Paul.” Caroline, Paul’un yüzünü öpücüklere boğuyordu. Onun gözlerini, burnunu, alnını, çenesini, dudaklarını öptü, öptü. Her ikisinin de nefesi kesilene kadar deliler gibi öptü sevgilisini.

Paul, “Postanın iki haftada bir gelmesine böyle minnettar kalacağım hatta aklıma gelmezdi doğrusu,” deyip güldü.

“Beni Diane’den daha çok seviyorsun.” Caroline bunu hayret ederek söylemişti, buna hâlâ inanamıyordu.

“Elbette. Sen benim karımsın.”

“Ama...”

“Diane çok uzun zaman önceydi.”

“Ama onu unutmamak için eşyalarını saklamışsın, bana bulup bulmadığımı sormuştun hani.”

“Sadece ondan gelen bir mektubu saklamıştım. Diane, Alaska’daki zorlu hayatın ona göre olmadığına karar vermişti. Eğer onu gerçekten seviyorsam bu deliliğe bir son verip onun yanına gitmemi istiyordu.”

“Peki, mektubu neden sakladın?”

“Mektup bana Alaska’da yaşamayı göze alacak kişinin özel birisi olduğunu hatırlatıyor. Alaska her kadına göre değil Caroline. Ama o topraklar da her kadına göre değil. Caroline ama sen Alaska’da, o topraklarda yapabiliyorsun.”

“Çünkü sen bana uygunsun Paul.” Caroline’in yüzü aşkla parlıyordu. Mutluluktan uçuyordu sanki.

“Yine humma salgını ya da kazalar olmayacağına; işlerin hep yolunda gideceğine dair söz veremem ama seni zorluklar karşısında asla yalnız bırakmayacağıma ve senin hakkında bir daha şüpheye kapılmayacağıma yemin ederim.”

“Ben de sana aynı sözü veriyorum.” Caroline hayatının sonuna kadar bu adamı sevecek, mutlulukla dans edip şarkı söyleyecekmiş gibi hissediyordu kendini. Elini Paul’un omuzuna koyup içini çekti. “Bir an önce gidebilir miyiz eve? Altın Nehir’i özledim. Noel’de orada olmak istiyorum. seninle birlikte elbette.”

“Olur aşkı. Ne zaman gitmek istersin?”

“Bugün çok mu erken olur. Ah Paul, harika bir fikrim var biliyor musun? Biraz daha tıp eğitimi aldıktan sonra Altın Nehir’de bir klinik açayım diyorum, ne dersin?”

Paul güldü. “Ben ilanla kendime eş bulmayı umuyordum, kasabaya bir doktor bulacağım hesapta yoktu.”

“Eğer yanımda yeterli malzeme olsaydı humma salgını sırasında çok daha etkili çalışabilirdim.”

Paul elini Caroline’in kazağının altından sokarak tenine dokundu. “O eğitime başlamadan önce epey meşgul olacağımı tahmin ediyorum.”

“Ama iyi fikir, öyle değil mi?”

“Evet aşkım, çok iyi fikir.”

“Ah Paul, beni sevdiğin için teşekkür ederim, geldiğin için, benimle Scrabble oynadığın için teşekkür ederim.”

“Hayır aşkım, ben sana teşekkür ederim,” dedi Paul büyük bir ciddiyetle. Caroline mutlulukla gülerek yeniden onun boynuna sarıldı, öptü.

Paul, “Mutlu Noeller Caroline,” diye fısıldadı.

“Mutlu Noeller Paul. Bu hayatımda aldığım en güzel Noel hediyesi.”

“Benim de aşkım, benim de.”

